

Ανακύκλωση του πολιτικού προσωπικού Νέα βάρη και αδιέξοδα στον λαό

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους διωκόμενους εκπαιδευτικούς, έξω από το Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Αττικής 29/04/2026

«**Η** αβεβαιότητα είναι η νέα κανονικότητα» επαναλαμβάνουν όλες οι «ψυχραιμες» συστημικές οικονομικές αναλύσεις σχετικά με όλα τα βασικά και αξεπέραστα προβλήματα της ντόπιας οικονομίας. Ουσιαστικά έχουν αποκλείσει το ενδεχόμενο αναπλήρωσης του 26,5% του ΑΕΠ που χάθηκε στην προηγούμενη δεκαετία ελέω κρίσης και δανειστών και είναι περιδεείς για τις νέες ταραχές που φέρνει η νέα κρίση. Οπότε επαναλαμβάνουν τα γνωστά αντιλαϊκά και

αντεργατικά τροπάρια για την «ανάγκη διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων στη δημόσια διοίκηση, τη Δικαιοσύνη, το ρυθμιστικό περιβάλλον, τις χρήσεις γης, την Παιδεία, και ένα περιβάλλον εργασίας φιλοαναπτυξιακό και αξιοκρατικό». (Ο.Τ. 3/5/26). Αυτή είναι η βάση ταξική και αντιδραστική της «ψυχραιμίας» με την οποία οι οικονομικοί αναλυτές αφήνουν ανοιχτά τα ενδεχόμενα για το πώς θα δρομολογηθούν οι πολιτικές εξελίξεις στη χώρα.

Από την άλλη, τα πολιτικά κέντρα

και η κυβέρνηση αντιλαμβάνονται και γνωρίζουν ότι έρχονται τα χειρότερα. Ο πληθωρισμός του Απρίλη έφτασε στο 4,6% και όλες οι εκτιμήσεις από την ΕΕ και ξεχωριστά από τα ευρωπαϊκά κέντρα επιμένουν ότι ακολουθούν νέα πληθωριστικά κύματα, στασιμότητα ακόμα και μπλοκάρισμα των παραγωγικών αλυσίδων, εξαιτίας της πολεμικής επιδρομής των ΗΠΑ στο Ιράν και των συνεπειών της στις τιμές και στη διαθεσιμότητα της ενέργειας.

συνέχεια στη σελίδα 2

ΝΔ

Συνέδριο χωρίς Καραμανλή και Σαμαρά
σελ. 2

Μανιφέστο Αλέξη Τσίπρα
Η οικοδόμηση της αστικής
εναλλακτικής από τα συντρίμια
των σοσιαλδημοκρατικών θεωρημάτων
σελ. 7

Εργαζόμενοι στα νοσοκομεία
Επίθεση, συμπίεση και άρση
της μονιμότητας οι «υποσχέσεις»
της κυβέρνησης
σελ. 8

Φοιτητικές Εκλογές 2026
Η «βουβαμάρα» της εκλογικής
διαδικασίας δεν μπορεί να κρύψει την
κραυγή της νεολαίας ενάντια στην
πραγματικότητα που ζει!
σελ. 18, 19

Για την τραγωδία στην Ηλιούπολη
Μια ολόκληρη γενιά ασφυκτιά!
Ένοχο το σύστημα!
σελ. 20

Θεσσαλονίκη
Σημαντικές πολιτικές εκδηλώσεις
του ΚΚΕ(μ-λ) για την εξέγερση
του Μάη του '36
σελ. 22, 23

ΔΔΕ Πειραιά
Ζητείται επέμβαση εισαγγελέα
και χουντικών μεθόδων για τη συνέχιση
των διώξεων
σελ. 17

ΕΠΙΘΕΣΗ ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ
ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Τα μετέωρα βήματα της εκχειρίας
και η παράταση του αδιέξοδου
Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός μπροστά
σε μεγάλα διλήμματα
σελ. 12,13

ΔΕΙΞΑΜΕ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΓΩΝΑΣ
Η ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ
ΝΑ ΔΥΝΑΜΩΣΕΙ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

29 Απριλίου 2026

29 Μαΐου 2026

Αγωνιστικές Κινήσεις
Εκπαιδευτικών

Ανακύκλωση του πολιτικού προσωπικού Νέα βάρη και αδιέξοδα στον λαό

συνέχεια από σελίδα 1

Με βάση αυτά τα δεδομένα, το κυβερνητικό επιτελείο δεν θεωρεί αρκετά ισχυρό χαρτί τις «παροχές» που προγραμματίζει να ανακοινώσει στη ΔΕΘ για το 2027 που σχεδιάζονταν να είναι η χρονιά των εκλογών. Πόσο μάλλον που η κυβερνητική φθορά συσσωρεύεται κάθε εβδομάδα, στριμώνοντας τους κυβερνητικούς-εκλογικούς σχεδιασμούς. Αλλά εκτός από να νοιαστεί για το κόμμα του και το «δικό του» κέντρο εξουσίας, ο Μητσοτάκης οφείλει -πάνω από όλα- να νοιαστεί για το σύστημα που υπηρετεί. Το δεδομένο, λοιπόν, της απαξίωσης και του κατακερματισμού του πολιτικού συστήματος, ακριβώς γιατί καμιά αστική πολιτική δύναμη δεν έχει και δεν μπορεί να έχει εναλλακτική πολιτική πρόταση που θα ελαφρύνει έστω την κατάσταση για τον λαό, παράγει μια σχετι-

κά πρωτότυπη ανορθογραφία: Μήπως είναι καλύτερα να γίνουν οι εκλογές πριν την άνοιξη του 2027, γιατί μέχρι τότε και προόδους της κρίσης και των αδιεξόδων θα έχει αποκαλυφθεί ακόμα περισσότερο στον λαό η στοίχιση όλων πίσω από την ίδια πολιτική και θα έχει μεγαλώσει συνολικά η απαξίωσή τους;

Η ανορθογραφία αυτή εκδηλώνεται ήδη, καθώς μια σειρά στελέχη που συμμετείχαν ή και πρωταγωνιστούσαν σε αυτό που η αστική πολιτική φιλολογία ονόμαζε τα χρόνια 2015-19 «αντι-ΣΥΡΙΖΑ» και «αντι-Τσίπρα» μέτωπο και διαμόρφωσαν τους όρους της κυβερνητικής εναλλαγής του 2019, τώρα συμμετέχουν και συνδράμουν στην αντίθετη κατεύθυνση. Στη συγγραφή του «μανιφέστου Τσίπρα» και στην προβολή και προπαγάνδισή της επιστροφής Τσίπρα στο πολιτικό

προσκήνιο. Και μπορεί κανείς να παρατηρήσει ότι ακόμη και σε φιλοκυβερνητικά ΜΜΕ υπάρχει μια ανοχή, αν όχι και προσημονία, για την επιστροφή Τσίπρα.

Αυτή η ας την πούμε ευρύτερη στρατευση δεν γίνεται για να αποκτήσει συστημικά εκέγγυα ο Τσίπρας. Αυτά τα έχει κερδίσει από τα κέντρα εξουσίας στις ΗΠΑ, στην ΕΕ, αλλά και στους ντόπιους κύκλους από τη θητεία του ως αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης και βέβαια ως πρωθυπουργός. Βεβαίως είναι ενδεικτική της επιδίωξης απαλλαγής του Τσίπρα από όποιο παλιότερο «αριστερό» επίχρισμα είχε. Κυρίως, όμως, αυτό το «νέο» και πολύ παλιό αστικό επιτελείο που ετοιμάζει να μας παρουσιάσει ο Τσίπρας είναι μια ευθεία ομολογία της χρεοκοπίας, των αδιεξόδων του αστικού πολιτικού κόσμου, που αναζητά με ανακυ-

κλώσεις να στήσει κάτι που θα μοιάζει με «νέο πολιτικό σύστημα». Προφανώς αυτή η γραμμή βάσει φρένο και παράγει τριγμούς στην πολυθρύλητη αλλά μη συντελούμενη ανασύνταξη του ΠΑΣΟΚ και έχει διαλυτικές συνέπειες για τον ΣΥΡΙΖΑ. Και αφού λοιπόν οι (τρομάρα τους) πολιτικές ηγεσίες καταφεύγουν σε τέτοια φτηνά εγχειρήματα ανακύκλωσης, είναι εύλογο και αναμενόμενο ότι το «παρακάτω» πολιτικό προσωπικό των Βουλευτών, των επίδοξων Βουλευτών κ.ο.κ., που ξέρει να ζει μόνο τρώγοντας το παντεσπάνι της έδρας του και της όποιας θέσης του, θα φτάσει στις κραυγές τύπου «έναν θάνατο πριν την έδρα» και σε σαλτοπηδήματα τύπου Φαραντούρη. Αυτή η εξαχρείωση θα ενταθεί και θα αποκαλυφθεί περισσότερο στις συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί, αλλά η αλήθεια είναι ότι αυτό είναι το dna των «πατέρων και των μητέρων» του έθνους που υπηρετούν την αστική δημοκρατία.

Εξάλλου μόνο ελληνική ιδιαιτερότητα δεν είναι η κατάσταση αστάθειας και απαξίωσης του «παλιού και ισχυρού» πολιτικού συστήματος. Η παγκόσμια κρίση και οι πολεμικές συνθήκες που διαμορφώνονται στον πλανήτη αλληλοτροφοδοτούνται και βγάζουν όλο και σε πιο υψηλό επίπεδο τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς. Αυτή η άγρια ρευστότητα έχει θέσει σε δοκιμασία και κρίση τα πολιτικά συστήματα των ιμπεριαλιστικών κρατών και (πόσο μάλλον) των εξαρτημένων και έχει θέσει ακόμα και ερωτήματα ανατροπής σε βασικές σταθερές του μεταπολεμικού κόσμου. Για παράδειγμα, μέχρι και η σχέση ΗΠΑ-Αγγλίας έχει μπει σε δοκιμασία, με τη δεύ-

ΝΔ Συνέδριο χωρίς Καραμανλή και Σαμαρά

Μέσα σε έντονο προεκλογικό χρώμα διεξάγεται αυτό το τριήμερο το Συνέδριο της ΝΔ. Προηγήθηκαν προσυνέδρια σε ορισμένες πόλεις, που επιχείρησαν να διαμορφώσουν το εσωκομματικό κλίμα. Παράλληλα, έστειλαν το μήνυμα τόσο στα εντός κι εκτός της χώρας κέντρα εξουσίας, για την απαρύγκλιτη δέσμευση του κόμματος στα συμφέροντά τους, όσο και προς τα αστικά και ρεφορμιστικά κοινοβουλευτικά κόμματα, για κάθε μετεκλογική χρήση. Ταυτόχρονα, αποτέλεσαν βήμα για όλα τα αντιλαϊκά, αντεργατικά και αντι-

νεολαιίστικα προτάγματα του βασικού αυτού αστικού πυλώνα. Από αυτά παρέλασαν πρωτοκλασάτοι υπουργοί, επιχειρηών-

τας να «εκλαϊκεύσουν» τα πεπραγμένα της κυβέρνησης, δηλώνοντας την πίστη τους στην σημερινή ηγεσία. Η διαγραφή Σαμαρά και η απουσία Καραμανλή, ωστόσο, επισκιάζουν το κλίμα επίπλαστης ενότητας που προσπαθεί να καλλιεργήσει το επιτελείο Μητσοτάκη. Είναι το μέχρι στιγμής επιστέγασμα μιας υποβόσκουσας «φαγωμάρας» στο κυβερνών κόμμα, επεισόδια της οποίας έχουν καταγραφεί ουκ ολίγα. Αυτά κυμαίνονται από τις ερωτήσεις-επερωτήσεις πλειάδας «γαλάζιων» Βουλευτών, έως τις πρόσφατες «μηνυχτές» για το κακόφημο «επιτελικό κράτος» και τους «χειρισμούς» σε Τέμπη, υποκλοπές και ΟΠΕΚΕΠΕ. Ας προστεθεί και η πολύ πρόσφατη παρέμβαση 10 στελεχών της ΝΔ για την καταπάτηση των «αξιών» της κεντροδεξιάς παράταξης του Κ. Καραμανλή, προαναγγέλλοντας ίσως και νέο κόμμα, αφού, όπως αναφέρουν, «ως εδώ ο κατήφορος». Υπόβαθρό τους δεν είναι άλλο από την παρέμβαση τόσο των ΗΠΑ όσο και της ΕΕ στα τεκταινόμενα

στην άρχουσα τάξη της χώρας μας. Τα διασυνδεδεμένα αλλά και συγκρουόμενα συμφέροντα ανταλλάσσουν «πυρά» με άμεσο και έμμεσο τρόπο. Η φθορά που υφίσταται η ΝΔ, προϊόν της αντιλαϊκής της πολιτικής, συνδυάζεται με την ευθεία παρέμβαση των επιτελείων της ΕΕ για την ως επί το πλείστον μονόπλητη υπέρ των ΗΠΑ πολιτική της ηγεσίας. Ενώ δεν είναι αμελητέα η παρέμβαση Καραμανλή λίγο πριν το Συνέδριο για την πολυδιάστατη πολιτική του, αναφερόμενος στην Κίνα.

Μπορεί Καραμανλής και Σαμαράς να ακολουθούν διαφορετικές τακτικές αντιμετώπισης του Μητσοτάκη, έχουν όμως «συμπέσει» σε αρκετές δημόσιες εμφανίσεις τους, ορισμένες από τις οποίες είχαν «καταλύτη» τον ...Βενιζέλο! Δείγμα κι αυτό μιας παραλλαγής «λύσης» που ενδέχεται να χρειαστεί. Στο κενό φαίνεται ότι έπεσε και προσπάθεια της Ντόρας να μεταπειθεί τον Καραμανλή για να παραστεί στο συνέδριο. Το άγχος δεν κρύβεται, αφού οι απανωτές δημοσκοπήσεις,

πέρα από το γνωστό πρόβλημα αδυναμίας δημιουργίας δεύτερου πυλώνα αστικής εξουσίας, δείχνουν αδυναμία συγκρότησης αυτοδύναμης κυβέρνησης. Η ψήφος βαρύνει στις επιλογές υπουργών, Βουλευτών και στελεχών, μιας και ελάχιστα νοιάζονται για τα λαϊκά προβλήματα και βασικά αγωνιστούν για την επανεκλογή τους και την παραμονή τους σε πρώτο πολιτικό πλάνο.

Μπορεί ο Σαμαράς να πετάει τα γνωστά πλέον «καρφιά» του και να είναι πάντα έτοιμος να ανακοινώσει τη δημιουργία νέου κόμματος, το γεγονός ωστόσο ότι είναι εκτός ΝΔ δεν του προσδίδει κάποια δυναμική. Το περισσότερο στο οποίο μπορεί να ελπίζει προς ώρας είναι η απόσπαση ενός ποσοστού ψηφοφόρων της ΝΔ και η «πτώση» Μητσοτάκη. Διαφορετικά είναι τα πράγματα για τον Καραμανλή που παραμένει μια αξιόπιστη για τους ιμπεριαλιστές και τη ντόπια ολιγαρχία του πλούτου εφεδρεία και δεν αποτελεί

Σημεία πώλησης

www.kkempl.gr/ps

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την Έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

τερη να έχει αλλάξει 5 πρωθυπουργούς τα τελευταία 10 χρόνια, ενώ υποτίθεται πως έχουν 5ετή θητεία!

Έτοιμο το πρόγραμμα της επόμενης κυβέρνησης

Με όλα τα παραπάνω δεν προεξοφλούμε βέβαια τον χρόνο των εκλογών, ούτε πολύ περισσότερο το αποτέλεσμα τους. Εκτιμούμε μόνο τις κύριες τάσεις και επιδιώξεις που μέχρι σήμερα εμφανίζονται σε συνθήκες ιδιαίτερα φορτωμένες από όσα εξελίσσονται στην ευρύτερη περιοχή, που εκτός των άλλων τροφοδοτούν ξανά με νέες εντάσεις τον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, που αποτελεί βασική παράμετρο και για τις πολιτικές εξελίξεις στη χώρα. Ας συνοψίσουμε, λοιπόν, σε δύο βασικά σημεία τις εκτιμήσεις αυτές.

Πρώτον, το πολιτικό σύστημα ομόθυμα και ομόφωνα θέλει ο λαός και η νεολαία να μείνουν θεατές των εξελίξεων, μακριά από την ταξική και πολιτική πάλη που χρειάζονται και μπορούν να αναπτύξουν για τα δικά τους συμφέροντα. Τους θέλουν θεατές και αποδέκτες ψεύτικων και αντιδραστικών διλημάτων, με βάση τα οποία να διαμορφώσουν (και) την εκλογική τους στάση, όποτε και αν γίνουν οι εκλογές. Η κυβέρνηση, που έχει την ευθύνη ελέγχου του λαού, κλιμακώνει την πολιτική της φασιστικοποίησης, με εισβολές των ΜΑΤ με πλήρη εξάρτηση στα φοιτητικά αμφιθέατρα παραμονή των φοιτητικών εκλογών, με ένταση των διώξεων εργαζομένων και εκπαιδευτικών και με ιδιαίτερη επιδίωξη την «πάταξη» των εστιών αντίστασης που έχουν διαμορφωθεί. Η αντιπολίτευση (αστική και ρεφορμιστική) συναίνει ουσιαστικά στην πολιτική αυτή, όχι μόνο δια της σιωπής της,

αλλά και ενεργητικά, βάζοντας κάθε δυνατό εμπόδιο στην ανάπτυξη αντιστάσεων στην πολιτική αυτή.

Δεύτερον έχει διαμορφωθεί ήδη και είναι δεδομένο το πρόγραμμα της νέας κυβέρνησης, όποια και αν είναι αυτή και όποτε και αν εκλεγεί. Το πρόγραμμα αυτό συνοψίζεται σε δύο ζητήματα που αλληλοτροφοδοτούνται. Αφενός, νέα μέτρα τσαλαπατήματος των εργασιακών, κοινωνικών δικαιωμάτων και ελευθεριών του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας ή αλλιώς οι «μεταρρυθμίσεις» που λένε οι οικονομικοί αναλυτές για να αντιμετωπιστεί η κρίση. Αφετέρου, βλέποντας και κάνοντας ανάλογα με τις γεωπολιτικές και πολεμικές εξελίξεις σχετικά με τις απαιτήσεις των πολλών «προστατών» της χώρας. Ήδη μετά τον Μακρόν και τις απαιτήσεις του γαλλικού ιμπεριαλισμού ακολουθεί ο Μερτς, με τη Γερμανία να έχει βάλει στόχο να φτιάξει τον «ισχυρότερο στρατό της Ευρώπης». Βέβαια, στην... κορυφή των αρπακτικών που έχουν πάντα περισσότερα να απαιτήσουν βρίσκονται οι ΗΠΑ, που έχουν και (μακράν των άλλων) τον πρώτο ρόλο στην περιοχή.

Αυτά τα δύο ζητήματα που συγκροτούν το νέο κυβερνητικό πρόγραμμα είναι τα «κλειστά ζητήματα» της άρχουσας τάξης, που δεν μιλάνουν και δεν θα μιλουν στους σκυλοκαυγάδες των κομμάτων του συστήματος.

Η κατάσταση είναι και δύσκολη και απαιτητική. Λαός και νεολαία δεν έχουν κανένα λόγο να είναι θεατές σε έναν αντιδραστικό καυγά, που στην όποια εκδοχή του στρέφεται ενάντια στα συμφέροντά τους και στα δικαιώματά τους. Έχουν κάθε λόγο να οργανωθούν, να αντισταθούν, να παλέψουν για τα δίκια τους και τη ζωή τους.

«κόκκινο πανί» για μερίδα του κόμματος. Βέβαια, οι όλοι χειρισμοί αναφορικά με το έγκλημα των Τεμπών έχουν «φθείρει» και αυτήν την οικογένεια, με την άρση της ασυλίας και την επικείμενη δίκη του συγγενούς του, πρώην υπουργού Μεταφορών, να βαραίνει. Φαίνεται, πάντως, ο ένας να ακολουθεί πολιτική «ρήξης» (Σαμαράς), ενώ ο άλλος «διόρθωσης» (Καραμανλής).

Στο κάδρο το τελευταίο διάστημα βρέθηκε και ο Δένδιας, με τα αστικά ΜΜΕ να κάνουν λόγο για «ψυχρότητα» με τον πρωθυπουργό, λόγω της μη «ένθερης» υποστήριξης του κυβερνητικού έργου. Οι «κατηγορίες» Γεωργιάδη εναντίον του και οι «εξισορροπητικές» τοποθετήσεις Χατζηδάκη έχουν στόχο να βάλουν υποθήκες για μελλοντικές τους κινήσεις, πάντα με όχημα την «όλη» ΝΔ. Κυρίως, βέβαια, στοχεύουν στο να προβάλλουν ως αξιόπιστες εφεδρείες για το ξένο και ντόπιο κατεστημένο, στο βαθμό που το «κέντρο» Μητσοτάκης υποστεί... ανήκεστο βλάβη. Είναι φανερό ότι κάποιοι «την έχουν στημένη στη γωνία», περιμένοντας τα εκλογικά αποτελέσματα για τις φιλοδοξίες τους. Η «ποιότητα» του πολιτικού λόγου που εξέπεμψαν μέσα στις προσηγορικές διαδικασίες είναι ευθέως ανάλογη της δεξιάς αντιδραστικής λογικής και πρακτικής και, οπωσδήποτε, των απειλών που εκτοξεύουν κατά του λαού (δουλεία προς τους ιμπεριαλιστές, οσφουοκαμψία προς το κεφάλαιο και φασιστικοποίηση προς το λαό).

Όλοι αυτοί δεν έχουν την παραμι-

κρή διαφορά στην ουσία της εφαρμοζόμενης πολιτικής! Μάταια θα προσπαθήσει κάποιος να βρει πού διαφωνούν. Η στράτευση τους στην υπηρέτηση των ιμπεριαλιστικών και αστικών συμφερόντων δεν αμφισβητείται. Για τα λαϊκά στρώματα δεν αποτελούν παρά μια παραλλαγή στο ίδιο θέμα. Και έτσι πρέπει να αντιμετωπίζονται. Το κόμμα της ΝΔ έχει εκθρέψει διαχρονικά διάφορα «μπουμπουκία», και το συνέδριό της αποτελεί μια διαδικασία ξεκομμένη από τα λαϊκά προβλήματα, που δημιουργεί έως και απέχθεια για το ύφος των ομιλητών και, οπωσδήποτε, για το αντιλαϊκό του περιεχόμενο. Τα αστικά κόμματα, ακόμη κι αν παριστάνουν ότι «ενδιαφέρονται» για τα λαϊκά θέματα στα συνέδριά τους, εκπέμπουν όλη την «αύρα» των σάπιων ιμπεριαλιστικών και αστικών «ιδανικών» τους.

Μένει να φανεί αν οι τυμπανοκρουσίες με τις οποίες θα βγει η ηγεσία μετά το συνέδριο, στην πορεία προς τις επόμενες εκλογές, θα καταφέρουν να συντηρήσουν ένα εκλογικό σώμα ψηφοφόρων ικανό να δώσει στην ΝΔ μια τρίτη κυβερνητική θητεία. Αυτό είναι το πραγματικό διακύβευμα μιας διαδικασίας, που τίποτε δεν έχει να προσφέρει στο λαό, τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Και αυτό συμβαίνει γιατί, απλούστατα, οι πρωταγωνιστές των τρεχόντων σκανδάλων που απειλούν να τους παρασύρουν δεν είναι παρά υπηρέτες του συστήματος-σκάνδαλο που προσκυνούν!

Αποψη

Οι έρευνες που έρχονται κατά καιρούς στη δημοσιότητα σχετικά με την οικονομική κατάσταση του λαού μας παρουσιάζουν μια ζοφερή εικόνα που δεν μπορεί να κρυφτεί. Η αξία τέτοιων καταγραφών είναι ότι, ακόμα και χωρίς να μπει κανείς στη διαδικασία αμφισβήτησης της εγκυρότητας των στοιχείων, δείχνουν με αριθμούς πως τα δεινά αυτού του κόσμου αφορούν όλο και μεγαλύτερα κομμάτια του λαού, ότι τα προβλήματα είναι κοινά και άρα απαιτούν λύσεις από κοινού.

Μια τέτοια έρευνα της ευρωπαϊκής στατιστικής υπηρεσίας, της Eurostat, δημοσιεύτηκε πριν λίγες μέρες και αφορά τον κίνδυνο φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού στις χώρες της ΕΕ, με στοιχεία για το 2025.

Η έρευνα ορίζει τρία κριτήρια για τον κίνδυνο φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού: πρώτο, τον κίνδυνο φτώχειας, δεύτερο, τη σοβαρή υλική και κοινωνική στέρηση και τρίτο, τη διαβίωση σε νοικοκυριό με πολύ χαμηλή ή καθόλου απασχόληση για το μέλος ή τα μέλη του.

Το 2025, 92,7 εκατομμύρια άνθρωποι στην ΕΕ (20,9% του πληθυσμού) πληρούσε τουλάχιστον ένα από τα τρία κριτήρια και, από αυτά, 5,7 εκατομμύρια πληρούσαν και τα τρία κριτήρια (1,29% του πληθυσμού). Το 2024 ο αριθμός αυτός ήταν μεγαλύτερος κατά 600.000 άτομα,

στο πως οι ίδιοι αντιλαμβάνονται τις τιμές των προϊόντων που αγοράζουν σε σχέση με τα εισοδήματά τους. Αυτό το μέγεθος έφτασε στο 10,1% για την Ελλάδα το δωδεκάμηνο Απριλίου 2025-Μαρτίου 2026, έναντι 3,5% στην Ευρωζώνη. Σύμφωνα με τα στοιχεία της ΕΚΤ, οι Έλληνες αναμένουν πληθωρισμό της τάξης του 10% και για τον επόμενο χρόνο.

Τόσο ο αυξημένος κίνδυνος φτώχειας, όσο και η αντίληψη που έχει ο ελληνικός λαός για τον πληθωρισμό υποστηρίζονται από τα πραγματικά δεδομένα των οικογενειακών προϋπολογισμών. Την πενταετία 2019-2024 η στέγαση ακρίβυνε κατά 31,2% και τα είδη διατροφής κατά 39%. Ενώ οι μισθοί του ιδιωτικού τομέα αυξήθηκαν σχεδόν κατά 22%. Και όλα αυτά, πριν την επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν και τη νέα εκτίναξη των τιμών που προκάλεσε.

Η ακρίβεια είναι φορτωμένη στις πλάτες του ελληνικού λαού για χρόνια και χειροτερεύει συνεχώς. Για τους περισσότερους είναι πια δεδομένο ότι ο μήνας δεν βγαίνει και ο μισθός εξαντλείται πολύ πριν το τέλος του. Η διαδικασία φτωχοποίησης δεν είναι καινούρια, όμως επιταχύνεται. Και η κυβέρνηση στην πραγματικότητα ευνοεί τη διαδικασία αυτή, προστατεύοντας τα κέρδη των πολύ λίγων σε βάρος των πάρα πολλών. Και αρκείται στις επικλήσεις των διεθνών εξελίξεων για να δικαιολογήσει την κατάσταση και σε μέτρα που

Ο ελληνικός λαός οδηγείται στη φτωχοποίηση

ήταν δηλαδή 93,3 εκατομμύρια (21% του πληθυσμού).

Ήδη αυτό το αποτέλεσμα λέει πολλά για τους λαούς των χωρών της ΕΕ. Το να κινδυνεύει ο ένας στους πέντε από τη φτώχεια δεν είναι λίγο. Η εικόνα γίνεται πιο καθαρή όταν τα αποτελέσματα εξειδικεύονται ανά χώρα και φαίνεται ότι το ποσοστό αυτό δεν είναι το ίδιο παντού.

Έτσι, ο κίνδυνος φτώχειας είναι μεγαλύτερος στη Βουλγαρία (29%), την Ελλάδα (27,5%) και τη Ρουμανία (27,4%) και μικρότερος στην Τσεχία (11,5%), την Πολωνία (15%) και τη Σλοβενία (15,5%). Η Γερμανία (21,2%) και η Γαλλία (20,8%) βρίσκονται σχεδόν στον μέσο όρο της ΕΕ.

Η περεταίρω εξειδίκευση δίνει μάλλον αναμενόμενα αποτελέσματα: Ο κίνδυνος φτώχειας είναι μεγαλύτερος για τις γυναίκες (21,9%) απ' ό,τι για τους άνδρες (19,8%) και για τους νέους (24,3% για ηλικίες κάτω των 18 και 26,3% για ηλικίες 18-24, ενώ 18,8% για ηλικίες άνω των 65). Τέλος, διαφοροποιήσεις υπάρχουν σχετικά και με το μορφωτικό επίπεδο, όπου ο κίνδυνος φτώχειας φτάνει το 34,2% στους ανώτερους με χαμηλό μορφωτικό επίπεδο και πέφτει στο 10,3% στους απόφοιτους τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Για την Ελλάδα ειδικότερα, η δεύτερη θέση στον κίνδυνο φτώχειας συνδυάζεται με ένα άλλο στοιχείο, που προέρχεται από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ). Πρόκειται για τον λεγόμενο «αντιληπτό πληθωρισμό», ο οποίος βασίζεται στην προσωπική εμπειρία των καταναλωτών,

ούτε καν με ασπιδίνες σε καρκινοπαθή δεν μπορούν να παρομοιαστούν.

Έτσι, δεν είναι καθόλου τυχαίο το ότι η ακρίβεια παραμένει το σημαντικότερο πρόβλημα για τον ελληνικό λαό, παρότι οι πολεμικοί κίνδυνοι αυξάνονται ολόένα. Η καθημερινότητα, η ζωή και το μέλλον του λαού αλλάζουν προς το χειρότερο μέρα με την ημέρα. Το φάσμα της φτωχοποίησης προβάλλει απειλητικό για όλο και περισσότερο κόσμο, ενώ όλο και περισσότεροι είναι αυτοί που έχουν ήδη ξεπεράσει το όριο της φτώχειας.

Επειδή οι δυνάμεις του κεφαλαίου δεν πρόκειται να υποχωρήσουν ούτε πιθαμή από την ανελέητη επίθεση στα λαϊκά δικαιώματα, από την χωρίς όριο ληστεία στα λαϊκά εισοδήματα και στον πλούτο που παράγουν οι εργαζόμενοι, δεν υπάρχει ούτε η παραμικρή πιθανότητα να αλλάξουν οι πολιτικές των αστικών κυβερνήσεων (τωρινών ή μελλοντικών) ώστε να αναστραφεί αυτή η πορεία και να βελτιωθεί αυτή η κατάσταση.

Αυτό μπορεί να συμβεί μόνο αν αναγκαστούν να το κάνουν κάτω από την πίεση των αγώνων των θυμάτων αυτής της βάρβαρης επίθεσης, δηλαδή του λαού και των εργαζομένων. Άλλωστε, όπως δείχνουν και οι έρευνες, είναι πολλοί αυτοί που έχουν τα ίδια προβλήματα και αυτό πρέπει να γίνει συνείδηση, ώστε να γίνει συνείδηση και η πάλη για την πραγματική λύση τους.

δημοκρατικά δικαιώματα

Πεζοί, ακόμα και ξυπόλυτοι, προς το αεροδρόμιο του Ηρακλείου για ν' απελαθούν.

Το κράτος-δολοφόνος επιτίθεται στον στολίσκο Global Sumud Flotilla

Η ντόπια άρχουσα τάξη και η κυβέρνησή της καλύπτουν και συναινούν

Άλλη μια τρομοκρατική πρόκληση του σιωνιστικού κράτους-δολοφόνου ήρθε να προστεθεί στα εγκλήματά του. Στη συνεχιζόμενη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού στη Γάζα και στη Δυτική Όχθη, στις δολοφονικές επιθέσεις του ενάντια σε άλλους λαούς, όπως του Λιβάνου ή του Ιράν, αλλά και σε ανάλογες πειρατικές επιθέσεις του στο πρόσφατο και στο απώτερο παρελθόν.

Την Πέμπτη 30 Απριλίου, 900 χιλιόμετρα μακριά απ' το Ισραήλ, στα ανοικτά της... Κρήτης, δυνάμεις των κακόφημων IDF επιτέθηκαν, διεμβόλησαν και κατέλαβαν περισσότερα από 20 απ' τα 50 σκάφη του στολίσκου «Global Sumud Flotilla» που έπλεαν προς τη Γάζα με στόχο να σπάσουν τον αποκλεισμό της και να μεταφέρουν υλικό ανθρωπιστικής βοήθειας. Μια συμβολική πράξη αλληλεγγύης, με μάλιστα προδιαγεγραμμένα όρια και συνέχεια...

Σύμφωνα με τις γνωστές τους μεθόδους, οι Ισραηλινοί κακοποίησαν και βασάνισαν μέλη των αποστολών (σχετικές φωτογραφίες έχουν κυκλοφορήσει στο διαδίκτυο), ενώ κατέστρεψαν και κινητήρες των σκαφών και συστήματα πλοήγησης, αφήνοντας τα σκάφη «έρμια» της θάλασσας. Ακολούθησε σύλληψη, απ' τους διεθνείς τρομοκράτες, 175 μελών του Flotilla, που μεταφέρθηκαν στο λιμάνι του Αθηνών, κι από εκεί στο Ηράκλειο.

Ποιος έδωσε το... δικαίωμα αυτό στους φονιάδες των IDF; Μα, οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ-NATO, το σάπιο σύστημά τους, οι αντιδραστικές πολιτικές των κυβερνήσεων ενάντια στους λαούς, μαζί και της «δικής» μας. Χαρακτηριστική «εικόνα» της μεταχείρισης των... συλληφθέντων ήταν το ότι πολλοί απ' αυτούς περπάτησαν μέχρι το αεροδρόμιο για να σταλούν πίσω (sic) στις χώρες τους. Πήγαν πεζοί, δηλαδή, και κάποιοι ήταν και ξυπόλυτοι... Πορεύτηκαν, ωστόσο, φωνάζοντας συνθήματα υπέρ του παλαιστινιακού λαού.

Η επίθεση στον στολίσκο είχε σαν αποτέλεσμα και τη σύλληψη και τη μεταφορά στο Ισραήλ του ισπανικής καταγωγής Σαΐφ Αμπού Κεσέκ, που χαρακτηρίστηκε απ' τους τρομοκράτες ως «συνεργός τρομοκρατών», και του Βραζιλιάνου Τιάγκο Αβίλα, που κυριολεκτικά απήχθησαν. Η κακομεταχείριση που τους επιφύλασσαν, όπως κατήγγειλε και το δικηγορικό γραφείο Adalah (<https://antigeitonies3.blogspot.com/2026/05/>

adalah-saif-thiago.html), ήταν χαρακτηρισική: Πολύωρες επαναλαμβανόμενες ανακρίσεις, απειλές του τύπου «θα σκοτωθείς ή θα περάσεις 100 χρόνια στη φυλακή», κράτηση σε απομόνωση, φυλάκιση σε κελιά με συνεχή έντονο φωτισμό, για πρόκληση διαταραχών ύπνου και συγκέντρωσης, πρόσδεση των ματιών... «Πρωτοπόροι», βλέπετε, οι μηχανισμοί του Ισραήλ σε κάθε έμπνευσης, βασανιστήρια.

Για τον λόγο αυτό, οι δύο αγωνιστές προχώρησαν και σε απεργία πείνας (με τον Σαΐφ να προχωρά και σε απεργία δίψας) μέχρι την απελευθέρωσή τους, τελικά, και την απέλασή τους στις 10 Μάρ. Μετά από μία, σχεδόν, εβδομάδα φυλάκισης.

Οποιαδήποτε κίνηση αλληλεγγύης στον ηρωικό παλαιστινιακό λαό αποτελεί «κόκκινο πανί» για τους σιωνιστές. Πόσο μάλλον οι διαδηλώσεις, οι εκδηλώσεις, οι πρωτοβουλίες στις οποίες έχουν συμμετάσχει εκατοντάδες χιλιάδες λαού σ' ολόκληρο τον κόσμο, στην Ευρώπη, την Ασία, την Αμερική και βέβαια στη χώρα μας. Όλοι αυτοί χαρακτηρίζονται απ' τους σιωνιστές γενοκτόνους ως... «αντισημίτες». Και στοχοποιούνται, ανεξάρτητα απ' την εθνικότητά τους.

Έτσι χαρακτηρίζονται κι απ' τους σύμμαχους των γενοκτόνων. Τους ιμπεριαλιστές, τις άρχουσες τάξεις και τις κυβερνήσεις τους. Μαζί, κι απ' την ντόπια άρχουσα τάξη και την ελληνική κυβέρνηση, που ήταν σε γνώση της επίθεσης στον στολίσκο. Γιατί τι άλλο υποδεικνύει η έλλειψη του αρματαγωγού που είχαν φέρει οι σιωνιστές για τη μετέπειτα μεταφορά των συλληφθέντων στην Κρήτη, αν όχι πως υπήρξε προσυνεννόσή τους με την κυβέρνηση; Ο δε υπουργός Εξωτερικών του Ισραήλ, Γκίντεον Σάαρ, δήλωσε: «Ευχαριστούμε την ελληνική κυβέρνηση για την προθυμία της να δεχτεί τους συμμετέχοντες στον στολίσκο».

Δεν χρειαζόταν βέβαια η επίθεση αυτή για να το καταλάβουμε. Αυτοί που καταπιέζουν και εκμεταλλεύονται το λαό μας είναι και σύμμαχοι των δολοφόνων του παλαιστινιακού λαού. Η ντόπια εξαρτημένη, σε ΗΠΑ-NATO και ΕΕ, άρχουσα τάξη αποτελεί μόνιμο σύμμαχο του κράτους-δολοφόνου, αυτής της «μεγάλης δυτικής δημοκρατίας της Μέσης Ανατολής», σύμφωνα με τον Γεωργιάδη. Με την οποία οι κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και λοιπών) έχουν συνάψει «τριμερείς άξονες» της χώρας και πολιτική, οικονομική και στρατιωτική συνεργασία.

Δίκες... δίκες... δίκες...

• **Συνεχίζεται** η δίκη των αγωνιστών συλληφθέντων στο όργιο αστυνομικής βίας και καταστολής μετά την απαγορευμένη διαδήλωση της 17ης Νοέμβρη του '20, στα Σεπόλια (Λυδίας και Ορέστη Καττή, Δημήτρη Καττή, Γιώτας Μπόμπου, Νικόλα Καβακλή και Μάκη Λιβάνη). Οι ημερομηνίες της εκδίκασης συνεχίζουν να «τρέναρουν» (8/5, 29/5, ...), παρατείνοντας την ομηρία τους, σε μία υπόθεση που έχει «σπάσει όλα τα ρεκόρ» μεθόδευσης και «μαγειρέματος»!

• **Αναβλήθηκε** για τα... τέλη του χρόνου (11/12) η δίκη των αστυνομικών που επιτέθηκαν και βιαιοπραγούσαν απέναντι στο μπλοκ των δικηγόρων που επιχειρήσαν να διαδηλώσουν σε συγκέντρωση της 6/3/21 (5 χρόνια πριν, δηλαδή), για τη δικαίωση του απεργού πείνας Δημήτρη Κουφοντίνα. Συγκέντρωση που απαγορεύτηκε απ' την κυβέρνηση με πρόσχημα -όπως και για όλες, τότε- την πανδημία. Βλέπετε, είτε οι μεθοδευμένες δίκες ενάντια σε αγωνιστές, που ενδέχεται να οδηγήσουν σε αθώωσή τους, είτε οι δίκες πραιτοριανών των δυνάμεων καταστολής, κωλυσιεργούν και αναβάλλονται...

• **Ξεκίνησε** στις 7/5 η δίκη των 5 συλληφθέντων στην Κυψέλη, όταν μετά το τέλος φεμινιστικής πορείας η Ομάδα «Δράση» της αστυνομίας εισέβαλε στην Πλατεία Αγίου Γεωργίου, δέρνοντας, προσάγοντας και συλλαμβάνοντας κόσμο «στο σωρό», ακόμα και κατοίκους. Τους έχουν παραπέμψει με κατασκευασμένες κατηγορίες του τύπου «απόπειρα επικίνδυνης σωματικής βλάβης, βία κατά υπαλλήλων, απείθεια και εξύβριση». Η δίκη θα συνεχιστεί στις 10/6.

Αχαΐα - Ηλεία: Κρούσματα φυματίωσης σε μετανάστες εργάτες

10 εργάτες γης απ' το Νεπάλ, που δουλεύουν σε περιοχές της Δυτικής Αχαΐας, της Μανωλάδας και της Αμαλιάδας, μολύνθηκαν απ' το μυκοβακτηρίδιο της φυματίωσης. Της αρρώστιας των φτωχών. Και μεταφέρθηκαν στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο του Ρίου. Ακόμα ένας Νεπαλέζος μετανάστης, 20 χρονών, έχασε τη ζωή του από λεπτοσπείρωση, μια νόσο που μεταδίδεται

από μολυσμένα απόβλητα ζώων, κύρια τρωκτικών. Στην Πάτρα έσπευσε κλιμάκιο του ΕΟΔΥ, αναφέρεται πως θα ελεγχθούν 500 μετανάστες εργάτες γης, ενώ σε κατευθυντικές ανακοινώσεις σχετικές με το ότι η φυματίωση πλέον θεραπεύεται προχώρησε η Αντιπεριφερειάρχης Υγείας.

Ναι, πλέον, θεραπεύεται, όπως κι άλλες σοβαρές ασθένειες, δεν παύει ωστόσο ν' αποτελεί μια «ένδειξη» της

εξαθλίωσης, της φτώχειας, της πλημμελούς υγειονομικής περιθαλψής. Όπως συμβαίνει (όχι τυχαία) στις χώρες της Ασίας, της Αφρικής ή της Λατινικής Αμερικής, αλλά και στους πρόσφυγες και μετανάστες στη χώρα μας. Όχι, φυσικά, λόγω της καταγωγής ή της «φυλής» τους, όπως κραυγάζουν συχνά - πυκνά ρατσιστικές και φασίζουσες πλευρές ενάντια στους «μολυσμένους», αλλά ακριβώς γιατί τους έχουν καταδικάσει σε άθλιες συνθήκες δουλειάς και ζωής, σε αιματηρή εκμετάλλευση και καταπίεση ή σε φυλάκιση σε κολαστήρια. Από τα φραουλοχώρα της Μανωλάδας μέχρι το Κέντρο Προσφύγων της Ριτσώνας, όπου είχαμε κρούσματα φυματίωσης τον Φλεβάρη του '25, ή στη Σάμο, με κρούσματα επίσης φυματίωσης το 2018 και ψώρας, στο αντίστοιχο Κέντρο Προσφύγων.

Προσφυγικά Α. Αλεξάνδρας: Σε απεργία πείνας και η Suzon Dorragnne, μετά τον Αριστοτέλη Χαντζή

Ακόμα μία κάτοικος των Προσφυγικών της Λεωφόρου Αλεξάνδρας, η Suzon Dorragnne, ξεκίνησε την Πρωτομαγιά «απεργία πείνας μέχρι θανάτου», 86 ημέρες μετά την έναρξη

της απεργίας πείνας του Αριστοτέλη Χαντζή. Και αυτή, όπως κι ο Χαντζής (από τις 5/2), ζητά την άμεση ακύρωση της σύμβασης με την Περιφέρεια Αττικής, την παραμονή όλων των κατοίκων στα σπίτια τους, τη δέσμευση για αποκατάστασή τους, ενάντια στη λεγόμενη «ανάπλαση». Συνεχίζονται, όμως, και οι κινητοποιήσεις και οι συγκεντρώσεις για την υπεράσπιση των Προσφυγικών ενάντια στα κυβερνητικά και συστημικά σχέδια. Σχέδια που συνδυάζουν την απαλλαγή από χώρους με κινηματικά χαρακτηριστικά, από χώρους διάδοσης ιδεών, στήριξης προσφύγων, μεταναστών και αστέγων, από χώρους με ιστορική μνήμη, με την κερδοφορία, την τσιμεντοποίηση, τη λεγόμενη «αξιοποίησή» τους.

Σχέδια που επανειλημμένα έχουν «υποστηριχθεί» απ' την άγρια καταστολή των ΜΑΤ. Θα κρωθεί η κυβέρνηση δύο νεκρούς απεργούς πείνας, που δείχνουν αποφασισμένοι; Ή θα αναγκαστεί σε υποχώρηση κάτω απ' αυτό το βάρος και απ' το άπλωμα και το δυνάμωμα των κινητοποιήσεων; Ο στόχος απ' τη μεριά του λαού πρέπει να είναι ξεκάθαρος:

- **Να μην περάσουν τα σχέδια για τα Προσφυγικά!**
- **Όχι στη σύμβαση - Όχι στην καταστροφή τους!**
- **Να μην χάσουν τη ζωή τους οι απεργοί πείνας!**

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΥΠΕΞ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός προσπαθεί να διεκδικήσει βήμα και ρόλο στην περιοχή

Λίγες μέρες μετά την πρόσφατη επίσκεψη Μακρόν στην Ελλάδα, αντίστοιχη επίσκεψη πραγματοποίησε στις 4 Μάρ και ο Γερμανός ΥΠΕΞ, Γιόχαν Βάντεφουλ, στην οποία συναντήθηκε τόσο με τον Έλληνα ΥΠΕΞ, Γιώργο Γεραπετρίτη, όσο και με τον ίδιο τον Κυρ. Μητσοτάκη. Σε μια ιδιαίτερα τεταμένη περίοδο, με την κατάσταση στη Μέση Ανατολή να έχει πάρει φωτιά, την κατάπαυση του πυρός μεταξύ ΗΠΑ-Ιράν να κρέμεται σε μια κλωστή και το κλείσιμο των Στενών του Ορμούζ να δημιουργούν συνθήκες έντονης πολιτικο-οικονομικής αναστάτωσης, ο γερμανικός ιμπεριαλισμός προσπαθεί να διεκδικήσει βήμα και ρόλο στην περιοχή της Νοτιοανατολικής Μεσογείου. Θέλει να εκμεταλλευτεί για λογαριασμό του τις σχέσεις εξάρτησης της Ελλάδας από την ΕΕ τόσο για πολιτικούς όσο και για οικονομικούς λόγους. Δηλαδή, τόσο για να προωθήσει τα δικά του πολιτικά συμφέροντα όσο και για να πάρει το δικό του μερίδιο από τα εξοπλιστικά προγράμματα της χώρας.

Ιδιαίτερα πιεσμένοι μετά από το άνοιγμα του μετώπου στην Ουκρανία και την εξέλιξη του, και ακόμη πιο πιεσμένοι από τη στάση του Τραμπ απέναντι συνολικά στην ΕΕ και ιδιαίτερα απέναντι στη Γερμανία, ο γερμανικός ιμπεριαλισμός μεταφέρει την πίεση αυτή εκεί που μπορεί και όπως μπορεί. Αυτό κάνει και με την περίπτωση της Ελλάδας η οποία ήδη κλονίζεται από την όξυνση της αντιπαράθεσης ΗΠΑ-ΕΕ.

«Η σημερινή μου επίσκεψη στην Αθήνα στέλνει σαφές μήνυμα: Γερμανία και Ελλάδα έρχονται ακόμη πιο κοντά για μια Ευρώπη που προστατεύει τα συμφέροντά της, που υπερα-

σπίζεται τις αξίες της και μπορεί να δράσει σε έναν κόσμο που γίνεται ολοένα σκληρότερος», δήλωσε πριν την επίσκεψή του ο Βάντεφουλ. Μόνο που για την ντόπια άρχουσα τάξη αποτελεί ανοιχτό και σοβαρό ερώτημα το πόσο μπορεί να υπηρετήσει αυτό το «σαφές μήνυμα». Τόσο λόγω της σχέσης εξάρτησης που έχει από τις ΗΠΑ, όσο και λόγω των κινήσεων και των συμφωνιών που έχει ήδη κάνει με τη Γαλλία, τις οποίες δεν βλέπει με καθόλου καλό μάτι η Γερμανία.

Οι Γερμανοί θέλουν συμμετοχή σε υποστήριξη συστημάτων, σε συμπαραγωγές, σε ηλεκτρονικά, σε πυρομαχικά, σε αντιαεροπορική άμυνα, και, κυρίως, σε ευρωπαϊκά κοινά προγράμματα. Αυτό θέλησε να σηματοδοτήσει και η επίσκεψη του Βάντεφουλ στα Ναυπηγεία Σκαρμαγαγκά, με τα οποία η γερμανική εταιρεία ThyssenKrupp κατέληξε πρόσφατα σε συμφωνία για τον εκσυγχρονισμό τεσσάρων υποβρυχίων.

Οι πιέσεις προς την Ελλάδα γίνονται ακόμη μεγαλύτερες από το γεγονός ότι ήδη έχουν ξεκινήσει οι προεργασίες για την ανάληψη από την Ελλάδα της Προεδρίας του Συμβουλίου της ΕΕ το δεύτερο εξάμη-

νο του 2027, κάτι που συζητήθηκε και κατά την επίσκεψη αυτή, προκειμένου ο γερμανικός ιμπεριαλισμός να προετοιμάσει το έδαφος για την προώθηση των θέσεών του. Ιδιαίτερες αιχμές αποτέλεσαν η ενταξιακή προοπτική της Ουκρανίας και χωρών των Δυτικών Βαλκανίων.

Απέναντι στις πιέσεις αυτές, η ελληνική πλευρά προσπαθεί να βάλει –όσο μπορεί– τους δικούς της όρους, να θέσει τα δικά της ζητήματα. Πρώτα και κύρια, το ζήτημα των σχέσεων Γερμανίας-Τουρκίας τις οποίες η Γερμανία όχι μόνο συντηρεί αλλά θέλει και να αναβαθμίσει. «Οι σχέσεις μεταξύ Γερμανίας και Τουρκίας στον τομέα της ασφάλειας και της άμυνας είναι καλά εδραιωμένες εντός της Συμμαχίας (σ.σ. του ΝΑΤΟ). Η συνεργασία με την Άγκυρα πρόκειται όμως να ενισχυθεί περαιτέρω σε διμερές επίπεδο. Η Γερμανία εκτιμά την Τουρκία ως σημαντικό σύμμαχο που συνεισφέρει ουσιαστικά στην ευρωπαϊκή ασφάλεια» είχε δηλώσει τον Γενάρη ο Γερμανός υπουργός Άμυνας, Μπόρις Πιστόριους. Πρόκειται για μια κατεύθυνση η οποία αποτελεί σοβαρό «αγκάθι» στις σχέσεις Γερμανίας-Ελλάδας και η οποία

αναμένεται να ενισχυθεί όσο πλησιάζουμε προς την επικείμενη Σύνοδο Κορυφής του ΝΑΤΟ, που θα πραγματοποιηθεί στις 7 και 8 Ιουλίου στην Άγκυρα. Η δήλωση Γεραπετρίτη για «τις προκλήσεις, τις ευαισθησίες της Ελλάδας ως προς τις ισορροπίες στην περιοχή, τις οποίες εταίροι και σύμμαχοι, όπως η Γερμανία, θεωρούμε αυτονόμοι ότι λαμβάνουν υπόψη τους. Ιδίως οι εξοπλισμοί και η μη χρήση τους σε βάρος συμμάχων-χωρών συνιστά τον αναγκαίο όρο» σε αυτό ακριβώς αναφέρεται.

Επιπλέον ζήτημα που επιχειρεί να θέσει η ελληνική πλευρά αποτελεί και το μεταναστευτικό. Ζήτημα το οποίο εντείνεται όσο οξύνονται τα πολεμικά μέτωπα και για το οποίο η Ελλάδα ζητά μεγαλύτερη συμβολή της ΕΕ στην «προστασία των εξωτερικών συνόρων», την ίδια ώρα που η Γερμανία απαιτεί την οριστική ανακοπή των δευτερογενών ροών από την Ελλάδα προς το γερμανικό έδαφος. Ζήτημα το οποίο τίθεται ακόμη πιο συγκεκριμένα από το «Σύμφωνο για τη Μετανάστευση και το Άσυλο», που ξεκινά να ισχύει από τον ερχόμενο Ιούνιο.

Σε κάθε περίπτωση, το βέβαιο είναι ότι οι πιέσεις προς την ντόπια άρχουσα τάξη θα συνεχιστούν και θα ενταθούν. Και φυσικά όχι μόνο από τους Γερμανούς ιμπεριαλιστές. Η όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και η προετοιμασία των όρων προς μια γενικευμένη πολεμική αναμέτρηση θα φέρουν σε ακόμη δυσκολότερη θέση την εξαρτημένη ντόπια άρχουσα τάξη. Και ο λαός πρέπει να είναι καλά προετοιμασμένος, διότι αυτή η κατάσταση μόνο κινδύνους εγκυμονεί για τη ζωή και τα δικαιώματά του.

ΔΡΟΜΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΔΑΦΝΗΣ-ΥΜΗΤΤΟΥ • ΣΤΕΚΙ "ΑΠΕΝΑΝΤΙ"

Υπόθεση του λαού η πάλη ενάντια σε πόλεμο και ιμπεριαλισμό

Με αφορμή τα 82 χρόνια από την ηρωική μάχη στο Κάστρο του Υμηττού (30 Απρίλη 1944) και τα 81 χρόνια από την αντιφασιστική νίκη των λαών (9 Μάρ 1945), οι Δρόμοι Αντίστασης Δάφνης-Υμηττού και το Στέκι "Απέναντι" διοργανώνουν δυο σημαντικές εκδηλώσεις:

- Την **προβολή** του ιστορικού Ντοκιμαντέρ «Οι Παρτιζάνοι των Αθηνών», την **Κυριακή 17/5, στις 19:00 στο Στέκι "Απέναντι"** (Μιλητιάδου 3, Δάφνη)

- Τον **ιστορικό περίπατο** στις γειτονιές του Υμηττού, το **Σάββατο 23/5, στις 18:00**, που θα ξεκινήσει από το Κάστρο του Υμηττού, στην οδό **Αγραιών 47**. Ο περίπατος περιλαμβάνει:

- Επίσκεψη στο **ιστορικό σπίτι** όπου γράφτηκε μια από τις πιο ηρωικές σελίδες της αντίστασης από τους τρεις ΕΛΑΣίτες Αυγέρη-Φοιτόπουλο-Κιοκμενίδη.

- 1η στάση, **Πλατεία Υμηττού**: αναφορά στην εγκατάσταση των προσφυγικών πληθυσμών σε Βύρωνα και Υμητό και στην πλούσια δράση των αντιστασιακών οργανώσεων στην ευρύτερη περιοχή των ανατολικών συνοικιών.

- 2η στάση στα **προσφυγικά σπίτια** που έχουν παραμείνει στην περιοχή (ο Υμηττός αποτέλεσε πρότυπο προσφυγικό οικισμό).

- 3η στάση, **ΠΥΡΚΑΛ**: Αναφορά στην ιστορία του καλλοκοπιείου, τον ρόλο του στη διάρκεια της Κατοχής, τη δράση των οργανωμένων αντιστασιακών εργατών, τους διαχρονικούς αγώνες των κατοίκων για τη μετεγκατάσταση του εργοστασίου και τη μετατροπή του χώρου σε πάρκο, τους σχεδιασμούς της κυβέρνησης να το μετατρέψει σε «κυ-

ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ Η ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ

ΚΥΡ Προβολή
17/05 Ιστορικού Ντοκιμαντέρ
19:00 «Οι Παρτιζάνοι των Αθηνών»
Στέκι Απέναντι, Μιλητιάδου 3, Δάφνη

ΣΑΒ
23/05 Ιστορικός Περίπατος
18:00 στις γειτονιές του Υμηττού
συνάντηση Αγραιών 47
(Κάστρο Υμηττού)

ΣΤΕΚΙ
ΑΠΕΝΑΝΤΙ
Μιλητιάδου 3, Δάφνη

ΔΡΟΜΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ
στα Νότια

© dromoi_antistasis
f Άρματα Αντίστασης Δάφνης-Υμηττού
dromoiantistasis-dy.blogspot.com

βερνοπάρκο», αλληλιώνοντας τον χαρακτήρα της γειτονιάς.

Στόχος των εκδηλώσεων δεν είναι μόνο η διατήρηση της ιστορικής μνήμης για τους αγώνες του λαού της γειτονιάς, αλλά κυρίως η σύνδεσή τους με τις σημερινές ανάγκες του λαϊκού κινήματος, με τους νέους αγώνες που σήμερα απαιτούνται, οι οποίοι πρέπει να αντιλήσουν έμπνευση από τον παρελθόν και να κοιτάξουν κατάματα το μέλλον.

Στην πρόσκληση για τις εκδηλώσεις διαβάζουμε:

«81 χρόνια από τη μεγάλη **ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ** που σήμερα την οριστική λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, οι λαοί βρίσκονται ξανά απέναντι στα ιμπεριαλιστικά τέρατα.

ΚΑΜΙΑ ΕΜΠΛΟΚΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ

Στρατιωτικές βάσεις, εξοπλισμοί αλλιά και ανθρώπινο δυναμικό προσφέρονται απλόχερα στις ΗΠΑ, κάνοντας τη χώρα μας στόχο των ανταγωνιστών τους. Ταυτόχρονα, η στήριξη στο κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ είναι δεδομένη, κάνοντας πλάτες στα σχέδιά του για αφανισμό του ηρωικού Παλαιστινιακού λαού.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΕ ΤΗ ΣΩΣΤΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ!

Με τους λαούς που αντιστέκονται ενάντια στον πόλεμο και τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς. Σηριζόμαστε στις δικές μας δυνάμεις, για να συγκροτήσουμε το αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα που απαιτεί η εποχή μας.

ΔΕΝ ΔΙΑΛΕΓΟΥΜΕ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ

Δεν έχουμε αυταπάτες ότι η λύση στα προβλήματα των λαών θα βρεθεί στο πλαίσιο των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Εμπνεόμαστε από τους αγώνες του χτες, για να χαράξουμε τον δικό μας δρόμο!

Συγκροτούμε την πάλη μας σε κάθε γειτονιά!»

Αναπάντητα ζητήματα και αριστερή απελπισία

Για την κριτική του «Λαϊκού Δρόμου» απέναντι στις θέσεις μας

Δημοσιεύτηκε στον «Λαϊκό Δρόμο» άρθρο με τίτλο «Μπροστά στον κατακτητικό πόλεμο ΗΠΑ-Ισραήλ ενάντια στο Ιράν το ΚΚΕ(μ-λ) υιοθετεί τη βαθιά λαθεμένη γραμμή των ίσων αποστάσεων» (εδώ: <https://www.e-prologos.gr/μπροστά-στον-κατακτητικό-πόλεμο-ηπα-ι/>).

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι τα ζητήματα είναι ήδη απαντημένα. Αλλά η επιλεκτική διαστρόφηση των θέσεων μας και η αποφυγή των συντακτών του άρθρου να τοποθετηθούν στα σοβαρά ζητήματα που θέτουμε, μας αναγκάζει να επανέλθουμε συνοπτικά.

Ας ξεπερδύουμε στα γρήγορα με τις στρεβλώσεις και ας υπενθυμίσουμε μετά τα σοβαρά ζητήματα, στα οποία πρέπει τοποθετούμαστε όλοι, όσους μας απασχολεί η ταξική σκοπιά των πραγμάτων και η λαϊκή υπόθεση.

Επιλέγει (όχι τυχαία) ο συντάκτης του άρθρου να κάνει τη μεγαλύτερη στρέβλωση της θέσης μας στον τίτλο: η περιβόητη «γραμμή των ίσων αποστάσεων». Γιατί, άραγε, το επιλέγει; Γιατί, με έναν (συγκριθείτε μας την έκφραση) «φτηνό» και «πιασάρικο» τρόπο, ξεπερδύει με τη μία με την άποψή μας, ερμηνεύοντας αυθαίρετα τη θέση μας.

Από την πρώτη στιγμή της επίθεσης ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν έως τις πιο πρόσφατες τοποθετήσεις μας, το ΚΚΕ(μ-λ):

- έχει σημειώσει ότι «οι πραγματικοί εμπρηστές του πολέμου, είναι οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, το (μόνο) κράτος-δολοφόνος, το Ισραήλ και οι Ευρωπαίοι που ακολουθούν», έχει απαιτήσει «ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΟ ΤΟΥ ΙΡΑΝ! - ΚΑΜΙΑ ΣΤΗΡΙΞΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΤΩΝ ΗΠΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΙΩΝΙΣΤΩΝ ΣΤΟ ΙΡΑΝ!» (https://antigeitonies3.blogspot.com/2026/03/blog-post_21.html),

- έχει σημειώσει ότι «ταξική-αντιιμπεριαλιστική γραμμή πάλης μπορεί να υπάρξει μόνο στη βάση της αποφασιστικής καταγγελίας των ιμπεριαλιστικών και σιωνιστικών εγκλημάτων, της αλληλεγγύης στο λαό του Ιράν, του Λιβάνου, της Παλαιστίνης και σε κάθε λαό της περιοχής που ματώνει από την επιθετικότητα των ιμπεριαλιστών και των λακέδων τους, χωρίς αστερίσκους και υποσημειώσεις» (https://antigeitonies3.blogspot.com/2026/05/blog-post_37.html),

- έχει συνοψήσει με άλλες οργανώσεις (είναι αλήθεια ότι το Μ-Λ ΚΚΕ δεν συμμετείχε σε καμία τέτοια πρωτοβουλία) κείμενα καταγγελίας της ιμπεριαλιστικής επίθεσης στο Ιράν (ενδεικτικά <https://antigeitonies3.blogspot.com/2026/03/123.html>),

- έχει συμμετάσχει σε δεκάδες πορείες σε όλη τη χώρα με κεντρικά πανό «ενάντια στην πολεμική επιδρομή ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν» (ενδεικτικά https://antigeitonies3.blogspot.com/2026/03/123_12.html).

Πριν προχωρήσουμε, θα πρέπει να αναφέρουμε μια ακόμα πολύ ενοχλητική λεπτομέρεια. Λέει το άρθρο του Λαϊκού Δρόμου: «η αναπαραγωγή του διλήμματος «φονιάδες - μουλάδες», από όποιον την κάνει, είναι μια αναπαραγωγή απαξιωτική για τη χώρα του Ιράν». Τεχνηέντως, ο συντάκτης του άρθρου αφήνει να πλανάται ότι χρεώνεται με αυτό το δίλημμα και αυτή την έκφραση η οργάνωσή μας και πετάει και ένα «από όποιον την κάνει», ακριβώς επειδή γνωρίζει καλά ότι το συγκεκριμένο δίλημμα το έχει θέσει το site antapocrisis στο άρθρο «Η με τους φονιάδες ή με τους 'μουλάδες'» (<https://www.antapocrisis.gr/i-me-tous-fofiades-i-me-tous-moulades/>). Σημειώνουμε ότι το άρθρο αυτό κινείται στην ίδια πολιτική λογική με τον Λαϊκό

Δρόμο, ο οποίος δεν καταγγέλλει αυτό, αλλά εμάς!

Όλα αυτά, βέβαια, είναι γνωστά και μπορεί άλλωστε να τα βρει κάποιος στους γνωστούς διαδικτυακούς τόπους και στο kkeml.gr. Και αφού δεν συνάγεται από την πραγματικότητα η... «βαθιά λαθεμένη γραμμή των ίσων αποστάσεων», ποια τελικά, πραγματικά, είναι τα σημεία της άποψής μας που είναι ενοχλητικά για το Μ-Λ ΚΚΕ, αλλά και για την ευρύτερη πολιτική πιάτσα της αριστεράς; Και ποιες είναι πραγματικά οι βαθιά λαθεμένες γραμμές που υπάρχουν και που οι εμπνευστές τους δεν είναι σε θέση να τις υποστηρίξουν καθαρά και ξάστερα και αναγκάζονται να καταφεύγουν σε πονηριές και λαθροχειρίες;

Α) Καμία πραγματική επαναστατική (ούτε και απλά προοδευτική στην εποχή μας) δράση δεν υπάρχει πέρα και έξω από το στόχο αυτόνομης από το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα συγκρότησης των λαών και της εργατικής τάξης. Η φοβία μην τυχόν και καταγγελθεί το αντιδραστικό καθεστώς του Ιράν, στην πραγματικότητα υπονομεύει την αντιιμπεριαλιστική πάλη, γιατί βάζει τους λαούς να υποτάσσονται σε ξένες σημαίες, καθυστερώντας έτσι τη δική τους συγκρότηση.

Β) Καθήκον των κομμουνιστών στη χώρα μας είναι να δυναμώσουν την αντιιμπεριαλιστική πάλη, να δυναμώσουν τον αγώνα για να κλείσουν οι βάσεις και να μην συμμετέχει η χώρα στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις (και στο Ιράν) και να προβάλλουν κάθε δράση οποιασδήποτε οργάνωσης του λαϊκού κινήματος (και του Ιράν), που παλεύει ενάντια στην επιδρομή, προσπαθώντας ταυτόχρονα να μην στοιχιστεί πίσω από το αντιδραστικό ιρανικό καθεστώς.

Γ) Το παραπάνω καθήκον το υπονομεύουν οι πολιτικές ανοησίες αποθέωσης καθεστώτων (της Βενεζουέλας, του Ιράν), αφού επιφύλασσαν στις μάζες τον παθητικό ρόλο του χειροκροτητή των όπλων τους.

Δ) Η επιδρομή ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν, ΝΑΙ! Εντάσσεται στο πλαίσιο της παράξυνσης των ενδοιμπεριαλιστικών αντιθέσεων και της προετοιμασίας των όρων για τον επόμενο ΑΔΙΚΟ παγκόσμιο πόλεμο. Μόνο η αποδοχή αυτής της προφανούς εκτίμησης παράγει τα σωστά καθήκοντα για το τι γίνεται στον κόσμο.

Ε) Με βάση την επίθεση που μας κάνει το Μ-Λ ΚΚΕ, δεν θα εκπλαγούμε αν, μετά τον πρόσβη της Βενεζουέλας (της οποίας η ελίτ διαπιστώσαμε πόσο... συνεπή αντιιμπεριαλιστική πάλη διεξάγει!), ο οποίος φιλοξενήθηκε από το «Σήμα» (πολιτικό στέκι του Μ-Λ ΚΚΕ) σε εκδήλωση, δούμε στο άμεσο μέλλον και τον πρόσβη του Ιράν στο «Σήμα». Μόνο που από τα μενού προβολής αντιδραστικών κυβερνήσεων, λείπουν μόνιμα οι λαοί.

ΣΤ) Οι διαδηλώσεις που έγιναν το Γενάρη στο Ιράν ήταν πραγματικές και είχαν πραγματική υλική βάση την πραγματική πλατιά λαϊκή δυσαρέσκεια ενάντια στο καθεστώς και την πολιτική του. Τελεία και παύλα! Άλλο αν (όπως ήταν αναμενόμενο) επιχειρήσαν να τις εκμεταλλευτούν ΗΠΑ και Ισραήλ για τα γεωπολιτικά τους συμφέροντα. Ποια είναι ακριβώς η απαίτηση του Μ-Λ ΚΚΕ; Οι μάζες στο Ιράν, στη Βενεζουέλα, (μήπως και στην Ρωσία και στην Κίνα;) να μην

κατεβαίνουν στο δρόμο, επειδή αυτό θα το εκμεταλλευτεί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός; Μάλλον μόνο έτσι μπορεί να ερμηνευθεί η φράση του άρθρου: «Η κύρια πλευρά του χαρακτήρα αυτών των κινητοποιήσεων ήταν η προσπάθεια εσωτερικής αποσταθεροποίησης για την προετοιμασία της επέμβασης, η προσπάθεια δημιουργίας ρωγμών και σύγχυσης που θα διευκόλυνε πολιτικά, στρατιωτικά και προπαγανδιστικά την εισβολή.»

Σε αυτό, ακριβώς, πατάει η κριτική του Μ-Λ ΚΚΕ. Η καταδικασμένη ιστορικά θεωρία των τριών κόσμων επιστρέφει ξανά -όχι μόνο λόγω ιστορικής συνέχειας του Μ-Λ ΚΚΕ. Αλλά γιατί συναντάει σήμερα τα απόνερα της ήττας του επαγγελματικού κομμουνιστικού κινήματος

και τη συνακόλουθη πλατιά διαδεδομένη αντίληψη ότι οι μάζες δεν μπορούν να γράψουν την ιστορία, αλλά είναι καταδικασμένες να σέρνονται πίσω από τη μία ή την άλλη συγκροτημένη αντιδραστική δύναμη.

Όμως η απελπισία ποτέ στην ιστορία της ταξικής πάλης δεν έχει προσφέρει τίποτα. Τα καθήκοντα είναι δύσκολα για τους κομμουνιστές, οι οποίοι έχουμε να απαντήσουμε πολλά πράγματα παραπάνω από το να ικανοποιηθεί το θυμικό μας από το χαστούκι που τρώνε οι ΗΠΑ στο Ιράν... Και αυτό ισχύει για τον απλό πραγματικό λόγο ότι καμία αμερικάνικη επιθετικότητα δεν θα αμβλυθεί από το χαστούκι αυτό -όσο οι λαοί είναι απόντες από τις εξελίξεις...

Τον φόβο μας να 'χουν!

1^η Μάη στην Δρέσδη: Το κεντρικό πανό της νεολαίας της DGB (γερμανική ΓΣΕΕ) έχει σύνθημα «Καμία σπιθαμή στα φαντάσματα του παρελθόντος. Όχι στις παρελάσεις των θιασωτών του αυταρχισμού. Ενάντια σε κάθε μορφής αντισημιτισμό». Τα φαντάσματα που εικονογραφούνται είναι ο Λένιν, ο Στάλιν και ο Μάο.

Το κεφάλαιο έχει εξαπολύσει λυσσαλέα επίθεση στα εργατικά δικαιώματα και τον ταξικό συνδικαλισμό. Από τον Τραμπ μέχρι τον Μητσοτάκη, οι κυβερνήσεις τους διώκουν τον ταξικό συνδικαλισμό και τους αγωνιστές. Από τη Γερμανική ΓΣΕΕ μέχρι τον Παναγόπουλο οι ξεπουλημένοι υπηρετούν τα αφεντικά τους. Η αντικομμουνιστική υστερία της νεολαίας της Γερμανικής ΓΣΕΕ μπορεί να μην απέχει πολύ από την αφίσσα της ΠΑΣΠ που ενόψει φοιτητικών εκλογών βάλθηκε να τσακίσει τις «50 αποχρώσεις του κομμουνισμού».

Το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα τραντάζεται από τις συνέπειες της βαθιάς υπαρξιακής του κρίσης. Οι πολεμικές του μηχανές βαλτώνουν στον οχετό της σήψης και της παρακμής του. Η στρατιωτικοποίηση των οικονο-

μιών τους δεν είναι δείγμα ανάπτυξης. Δεν έχει τίποτα καινούριο να δώσει στην ανθρωπότητα πέρα από καταστροφή και όλεθρο. Ο κυρίαρχος ιμπεριαλισμός που διαλύει χώρες και σφαιγιάζει λαούς είναι μια χάρτινη τίγρη. Ούτε τα προηγμένα οπτικά συστήματα, ούτε η τεχνητή νοημοσύνη θα μπορέσουν να τους σώσουν αν η εργατική τάξη και οι λαοί ανασυγκροτήσουν την πάλη τους σε επαναστατική, κομμουνιστική κατεύθυνση και αποφασίσουν να τους γκρεμίσουν.

Το βάρος της ήττας βαραίνει στις πλάτες των λαών. Η υποχώρηση του παγκόσμιου εργατικού επαναστατικού κινήματος θολώνει την κρίση και κρύβει την ελπίδα τους. Η επικράτηση του συμβιβασμού και της υποταγής από τον ρεφορμισμό και την κυρίαρχη αριστερά αποπροσανατολίζει τους αγώνες. Παρόλα αυτά, οι κομμουνιστικές ιδέες δεν είναι παρελθόν, εξακολουθούν να στοιχειώνουν τον ύπνο των καπιταλιστών. Τρέμουν τη στιγμή που οι λαοί θα ανακαλύψουν ξανά τη δύναμή τους και ξέρουν πως οδηγός τους θα είναι οι επαναστατικές ιδέες. Αυτές εκφράζονται μέσα από τα πρόσωπα των Λένιν, Στάλιν, Μάο. ΤΟΝ ΦΟΒΟ ΜΑΣ ΝΑ 'ΧΟΥΝ!

Μανιφέστο Αλέξη Τσίπρα Η οικοδόμηση της αστικής εναλλακτικής από τα συντρίμια των σοσιαλδημοκρατικών θεωρημάτων

«**Κ**ανένας δεν θα πρέπει να είναι τόσο πλούσιος, ώστε να μπορεί να εξαγοράσει κάποιον άλλο, και κανένας τόσο φτωχός, ώστε να αναγκάζεται να πουλήσει τον εαυτό του». Ξεκινώντας με το παραπάνω απόφθεγμα του Ρουσσώ, το κείμενο που δημοσιεύτηκε πρόσφατα από το Ινστιτούτο Αλέξης Τσίπρας, με τίτλο «Μανιφέστο για τη συμπαράταξη της σοσιαλδημοκρατίας, της ριζοσπαστικής αριστεράς και της πολιτικής οικολογίας», καθιστά ευθύς εξαρχής σαφή τα βασικά συστατικά του πονήματος: ένα μίγμα από χρεοκοπημένες σοσιαλδημοκρατικές αυταπάτες, αοριστολογίες και κενές περιεχομένου διακηρύξεις, αλλά και κατάθεση διαπιστευτηρίων προς ξένα και ντόπια κέντρα εξουσίας του συστήματος.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι στην προαναφερθείσα ρήση, που αποτυπώνει το ιδεολογικό κλίμα μιας εποχής στην οποία η ανερχόμενη αστική τάξη μπορούσε ακόμα να επιδίεται σε ριζοσπαστικές φαντασιώσεις, δύναται να εντοπίσει κανείς την ψευδαίσθηση πάνω στην οποία θεμελιώθηκε κάποτε το οικοδόμημα των σοσιαλδημοκρατικών και ρεφορμιστικών ιδεολογημάτων: ο πλούτος και η φτώχεια μπορούν να συνυπάρχουν αρμονικά, αρκεί να περιοριστούν οι ακραίες εκφράσεις τους, οι κοινωνικές αντιθέσεις είναι δυνατόν να συμφιλιωθούν, ένας «δημοκρατικός» καπιταλισμός, όπου θα βασιλεύουν η κοινωνική ειρήνη και η ταξική συνεργασία, είναι εφικτός. Εκεί βρίσκεται και η βασική πηγή των σημερινών αδιεξόδων της σοσιαλδημοκρατίας: αν σε μια περίοδο ύπαρξης του αντίπαλου σοσιαλιστικού δέους, όλα αυτά είχαν μια χρησιμότητα για τις δυνάμεις του συστήματος, προκειμένου να εγκλωβίζουν τις μάζες με τις λεγόμενες κεντρικές πολιτικές, στη σημερινή φάση κρίσης και γενικευμένης επίθεσης δεν μπορούν να παίξουν τον παραμικρό ρόλο. Σε αυτές τις συνθήκες, η καταβάρθρωση των μεσοστρωμάτων τους έχει επιπλέον αφαιρέσει την κοινωνική βάση στήριξης, εξατμίζοντας κάθε υλική δυνατότητα ύπαρξης και αναπαραγωγής μιας σοσιαλδημοκρατικού τύπου διαχείρισης του καπιταλισμού. Δεδομένων τούτων, μπορούμε να κρίνουμε και την ποιότητα των διακηρύξεων του κειμένου, που αναζητούν «ένα νέο δίκαιο κοινωνικό συμβόλαιο με τους μη ευνοημένους των αγορών»!

Στο ίδιο πνεύμα, κεντρικός άξονας του «μανιφέστου» είναι η ανάγκη σύνεσης «των τριών ρευμάτων της Αριστεράς του 20ού αιώνα, της Σοσιαλδημοκρατίας, της Ριζοσπαστικής και Ανανεωτερικής Αριστεράς και της Πολιτικής Οικολογίας». Βέβαια, το ξέρουν και οι πέτρες πως τα ρεύματα αυτά, που καμία σχέση δεν έχουν με την Αριστερά, ως Σοσιαλιστές, Πράσινοι και μεταλλαγμένοι ευρωκομμουνιστές, αποτέλεσαν όχι μόνο βασικά συμπληρώματα της πολιτικής του συστήματος για δεκαετίες, αλλά και πρωταγωνιστικούς φορείς της άγριας επίθεσης στην εργατική τάξη και τους λαούς και φανατικούς υποστηρικτές των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων όπου γης. Από τα σάπια υλικά αυτά, λοιπόν, τίποτε το νέο και ελπιδοφόρο για τον κόσμο της δουλειάς δεν μπορεί να παραχθεί. Και αυτό το γνωρίζει και ο

ίδιος ο Τσίπρας, που μπροστά στις ανάγκες αναμόρφωσης του αστικού πολιτικού σκηνικού καταθέτει διαμέσου αυτής της γενικής κατεύθυνσης μια πιθανή γραμμή πλεύσης, ενώ ταυτόχρονα αναζητά όρους διεύρυνσης του μορφώματος που επιχειρεί να συγκροτήσει προς τις δυνάμεις της «παραδοσιακής» κεντροαριστεράς.

Στο κείμενο του Ινστιτούτου Τσίπρα είναι φανερό η προσπάθεια να εγκλωβιστούν μια σειρά από αγωνίες που ταλανίζουν τη ντόπια άρχουσα τάξη, σε μια φάση έντασης των αδιεξόδων της, που προκύπτουν κυρίως από τις ανισορροπίες της διπλής της εξάρτησης από Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Είναι χαρακτηριστικές οι αναφορές του στο ζήτημα της ΕΕ, με επίκληση στην ανάγκη «πολιτικής ενοποίησης», που αποτελεί ένα ξεκάθαρο κλείσιμο του ματιού στα κέντρα των Ευρωπαίων εκείνα, που ειδικά το τελευταίο διάστημα εκφράζουν δυσανεξίες για τη διακυβέρνηση Μητσοτάκη διαμέσου των αποκαλύψεων για τον ΟΠΕΚΕΠΕ και τις υποκλοπές. Σε αυτά τα θέματα, φυσικά, υπάρχουν οι γενικόλογες καταγγελίες στην κυβέρνηση Μητσοτάκη και καμία αναφορά στον ρόλο της εξάρτησης της χώρας από τον ιμπεριαλισμό, στην ΚΑΠ, στο γεγονός ότι η χώρα έχει μετατραπεί σε ξέφραγο αμπέλι για τις μυστικές υπηρεσίες και τους μηχανισμούς των ιμπεριαλιστικών κέντρων.

Το ίδιο, προφανώς, ισχύει και σε σχέση με τις βαρύγδουπες διατυπώσεις ενάντια στη «μονοδιάστατη ανάπτυξη» και περί «παραγωγικής ανασυγκρότησης», λες και δεν είναι η πολύχρονη ένταση της Ελλάδας στην ΕΕ που έχει παίξει καθοριστικό ρόλο σε μια πορεία παραγωγικής αποδιάρθρωσης και αποβιομηχάνισης. Λες και το γεγονός ότι «το μεγαλύτερο μέρος των επενδύσεων κατευθύνεται στον τουρισμό, στα ακίνητα και στο χρηματιστήριο» αποτελεί κάποιους είδους ιδεολογική αγκύλωση αποκλειστικά της ΝΔ και όχι δομικού χαρα-

κτήρια επιλογή της ντόπιας εξαρτημένης άρχουσας τάξης, που έχει ανακηρύξει τον τουρισμό «βαριά Βιομηχανία». Παράλληλα, είναι σαφές ότι οι επισημάνσεις του «μανιφέστου» για «το Ταμείο Ανάκαμψης που θα μπορούσε να αποτελέσει εργαλείο ανάπτυξης της επιχειρηματικότητας» και «μετατράπηκε σε μηχανισμό ενίσχυσης μιας ομάδας επιχειρηματιών που βρίσκονται κοντά στην κυβέρνηση» επιχειρούν να προσεταιριστούν μερίδες της αστικής τάξης που αισθάνονται ριγμένες από τη μοιρασιά των ευρωπαϊκών κονδυλίων και διεκδικούν μεγαλύτερο μερίδιο από την πίτα.

Σχολιάστηκε, επίσης, από αρκετούς το γεγονός της παντελούς έλλειψης αναφοράς στο κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ στο σημείο του κειμένου όπου γίνεται λόγος για τις διεθνείς εξελίξεις: «Μετράμε ήδη εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς και ανυπολόγιστες υλικές καταστροφές από την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, τη γενοκτονία στη Γάζα, τη στρατιωτική επίθεση των ΗΠΑ στο Ιράν, και τους βομβαρδισμούς στο Λίβανο». Για έναν από τους μεγαλύτερους θιασώτες των αμερικανόπνευστων αξόνων με το Ισραήλ, όπως ο Τσίπρας, που γνώρισαν μέρες δόξας επί διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, προφανώς η γενοκτονία και ο βομβαρδισμός του Λιβάνου δεν έχουν υποκείμενο! Το ζήτημα, ωστόσο, είναι ότι και εκεί που το κείμενο δεν καταφεύγει σε τέτοιες λαθροχειρίες, φροντίζει να στείλει σημάτα συμμόρφωσης στους μεγάλους υπερατλαντικούς «προστάτες». Πέρα από τις «ήπιες» αναφορές για την αστάθεια που προκάλεσε η εκλογή Τραμπ και τις ΗΠΑ που μετατρέπονται σε «κράτος ταραξία», από την περισπούδαστη «επιστημονική» ανάλυση απουσιάζει οποιαδήποτε αναφορά στις βάσεις, το ΝΑΤΟ και τον ρόλο των Αμερικάνων στη χώρα, στην ποικιλόμορφη εμπλοκή της στα μέτωπα του πολέμου, απέναντι στον οποίο προτάσσεται το αδειανό ποκάμισο του «διεθνούς δικαίου». Δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά, μιας και είναι γνω-

στές οι υπηρεσίες του χώρου αυτού στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, από την ενίσχυση των βάσεων, τον «στρατηγικό διάλογο» με τις ΗΠΑ, τη συμφωνία των Πρεσπών και την υπηρέτηση της διεύθυνσης του ΝΑΤΟ στα Βαλκάνια της «πρώτης φοράς Αριστερά» μέχρι και τη φανατική στήριξη των κάθε λογής πολεμικών αποστολών, όπως καταγράφηκε πρόσφατα με το παράδειγμα της Κύπρου και της Σαουδικής Αραβίας.

Μόνο θυμηδία προκαλούν, τέλος, οι αναφορές του κειμένου περί «ενίσχυσης του κόσμου της εργασίας», από τον πρωθυπουργό που τσάκισε τον λαό και τη νεολαία με σκληρά αντιλαϊκά μέτρα, αντιστασιακή επίθεση, απεργοκτόνους νόμους και το τρίτο μνημόνιο, που προστέθηκε σε αυτά των προηγούμενων κυβερνήσεων. Το ίδιο ισχύει και σε σχέση με τις αυταπάτες που επιχειρεί εκ νέου να καλλιεργήσει για «συνεργατικό κράτος», με «ενίσχυση θεσμών συμμετοχικής δημοκρατίας», όπως τα δημοψηφίσματα, όταν και ο ίδιος ο Τσίπρας έχει ομολογήσει ότι δεν αντιμετώπισε τη λαϊκή ετυμηγορία παρά σαν ένα ακόμα διαπραγματευτικό χαρτί στις συναλλαγές του με τους ιμπεριαλιστές.

Το σίγουρο είναι ότι -με τις εκλογές να διαφαίνονται στον ορίζοντα- ο Τσίπρας δεν έχει την πολυτέλεια χρόνου να αντιμετωπίσει στοιχειωδώς το ζήτημα της αναζήτησης μηχανισμού και στελεχών και επισπεύδει κινήσεις για την ανακοίνωση του κόμματός του μέσα στον επόμενο μήνα, ενώ δέχεται και τα κατάλληλα «σπρωξίματα» από μια σειρά κέντρων. Ανεξαρτήτως του που θα καταλήξει η μάχη με το ΠΑΣΟΚ για την πρωτοκαθεδρία, αλλά και του τι θα διαμορφωθεί ως πιθανή πολιτική λύση διακυβέρνησης μέσα στους επόμενους μήνες, το σύστημα στο πρόσωπο του Τσίπρα είναι βέβαιο ότι αναγνωρίζει έναν πρόθυμο υπηρέτη, που οι εξελίξεις θα κρίνουν αν και σε ποιο βαθμό θα αξιοποιηθεί.

Εργαζόμενοι στα νοσοκομεία Επίθεση, συμπίεση και άρση της μονιμότητας οι «υποσχέσεις» της κυβέρνησης

Με αφορμή την παγκόσμια ημέρα Νοσηλευτή στις 12 Μαΐου, φιλοκυβερνητικοί συνδικαλιστές στα νοσοκομεία δημιουργούσαν κλίμα αναμονής ανακοινώσεων από τον πρωθυπουργό, που δήθεν θα ικανοποιούσαν τα αιτήματα των νοσηλευτών. Οι διαρροές για τα υποτιθέμενα μέτρα περιλάμβαναν ενίσχυση κάθε αυταπάτης και προσδοκίας που καλλιεργούνται στον χώρο, από αυξήσεις στους συνειρμούς μέχρι ένταξη στα ΒΑΕ. Αντ' αυτού, οι νοσηλευτές για άλλη μια φορά εισέπραξαν τη γνωστή «αναγνώριση» της προσφοράς τους και υποσχέσεις «συνολικής αναβάθμισής τους» τους επόμενους μήνες. Δηλώσεις που οι εργαζόμενοι οφείλουν να διαβάσουν ως απειλή και να προετοιμαστούν ανάλογα.

Ένας από τους λόγους που έπρεπε να τροποποιηθεί κλίμα αισιοδοξίας, πέρα από τους όποιους συνειρμούς προεκλογικής προετοιμασίας μπορούσε να υποθέσει κανείς, αλλά και πέρα από τη διάχυτη δυσφορία και αγανάκτηση που υπάρχει στους εργαζομένους ως αποτέλεσμα των συνθηκών δουλειάς και των χαμηλών μισθών, είναι και το τι «άφησε» η για πρώτη φορά καθολική εφαρμογή της αξιολόγησης.

Όσο κι αν τα τελευταία χρόνια υπονομευόταν συνεχώς η διάθεση των εργαζομένων να συμμετέχουν στην απεργία-αποχή, φέτος, μετά από το ολοκληρωτικό ξεπούλημα από την πλευρά των συνδικαλιστικών ηγεσιών, οι εργαζόμενοι εκβιάστηκαν καθολικά να συμμετέχουν σε αυτή.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση και λαμβάνοντας υπόψη ότι οι εργαζόμενοι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο συμμετείχαν σε αυτή την απεργία-αποχή για μία δεκαετία, είναι αναγκαίο να βγουν μια σειρά από συμπεράσματα, ακριβώς για να υπηρετηθούν οι σημερινές ανάγκες της πάλης ενάντια στην αξιολόγηση, στο νέο πειθαρχικό και στις δηλωμένες προθέσεις της κυβέρνησης για άρση της νομιμότητας.

Ουσιαστικά, τον φετινό Απρίλη στα νοσοκομεία «ολοκληρώθηκε» η επί χρόνια ξεπουληματική στάση της ΠΟΕΔΗΝ να ανανεώνει την άρνηση στην αξιολόγηση γραφειοκρατικά μέσω της ετήσιας τυπικής επαναπροκήρυξης της απεργίας-αποχής χωρίς αγωνιστικό περιεχόμενο, αποστεώνοντας αυτή τη διαδικασία από κάθε μορφή συλλογικής πάλης. Η υποταγή των ηγεσιών στην επίθεση υπό την απειλή του νέου πειθαρχικού αποτέλεσε μια εναρμόνιση στον σημερινό συσχετισμό της ταξικής πάλης όπως απαιτείται από την κυβέρνηση. Απαίτηση που αποτυπώνεται πιο καθαρά στο μέτωπο των εκπαιδευτικών, όπου, ακριβώς επειδή βρίσκει αντιστάσεις, έχουμε τις χιλιάδες δώξεις, την αργία της Χ. Χοτζόγλου και την απειλή αργίας του Δ. Χαρτζουλάκη.

Η ΠΟΕΔΗΝ φέτος εξαρχής άργησε να «ασχοληθεί» με το θέμα, δημιουργώντας τελεσμένο την αξιολόγηση αρκετών εργαζομένων. Στη συνέχεια ζήτησε από τα σωματεία «δήλωση διαθέσεων», με έμφαση στους προϊσταμένους τμημάτων, πάνω στους οποίους στηρίζε όλη τη γραφειοκρατική της κίνηση και ενώ γνώριζε ότι η πλειοψηφία των διαφωνούντων με την αξιολόγηση προϊσταμένων είχε καθαιρεθεί το προηγούμενο διάστημα. Πέραν της πλήρους αδιαφο-

ρίας για τις διαθέσεις των εργαζομένων, φρόντισε να συνοδεύσει το αίτημα με κοινοποίηση τρομοκρατικής γνωμοδότησης της νομικού συμβούλου της ΠΟΕΔΗΝ για τις πιθανές συνέπειες της άρνησης της αξιολόγησης σύμφωνα με το νέο πειθαρχικό! Όταν τελικά προκήρυξε την απεργία-αποχή, φρόντισε και να διευκρινίσει: «Ενημερώνουμε όμως σε περίπτωση δικαστικής εμπλοκής των μελών Σωματείων για τη μη συμμετοχή τους στην Αξιολόγηση η ΠΟΕΔΗΝ αδυνατεί να καλύψει τα δικαστικά έξοδα». Το ολοκληρωτικό άδειασμα πραγματώθηκε με τη μη συνέχιση και μη επαναπροκήρυξη της απεργίας όταν βγήκε παράνομη και ενώ η προθεσμία της αξιολόγησης πήρε παράταση. Δήλωσε μάλιστα: «Εάν όμως προσφεύγαμε για διαβούλευση με τον ΟΜΕΔ η Απεργία-Αποχή θα κηρυσσόταν παράνομη και καταχρηστική κατά την εκτίμηση της Νομικής μας Συμβούλου, με αποτέλεσμα να μην έχουμε δυνατότητα επαναπροκήρυξης στο μέλλον υπό άλλες συνθήκες και προϋποθέσεις [...] Μία τέτοια δυσμενής εξέλιξη θα δημιουργήσει ανυπέρβλητα προβλήματα στη δράση μας, σε επόμενες απεργιακές κινητοποιήσεις με αιτήματα του ευρύτερου διεκδικητικού μας πλαισίου». Μνημείο υποταγής στην αστική νομιμότητα.

Οι υγειονομικοί εργαζόμενοι βρισκόμαστε μπροστά στην αναγκαιότητα της οικοδόμησης της πάλης μας απέναντι σε όλο τον άξονα της επίθεσης που αφορά αξιολόγηση - νέο πειθαρχικό - χτύπημα στη μονιμότητα. Κατανοώντας ότι αξιολόγηση σημαίνει απολύσεις και επιδίωξη των όρων δουλειάς από την εργοδοσία. Σημαίνει περαιτέρω διάσπαση των εργαζομένων και ιδεολογική αποσυσκόρση. Σημαίνει διαμορφωση εργασιακού πλαισίου προετοιμασίας «σταθμαρχών» για να χρεώνει το σύστημα τις συνέπειες της πολιτικής του. Για

την πάλη απέναντι σε όλα αυτά χρειάζεται οργάνωση, μαζικός αγώνας και κεντρική πολιτική μάχη. Στην προσπάθεια οικοδόμησης αυτών των όρων, από την εστία αντίστασης, το δυνάμωμα και τον αγωνιστικό προσανατολισμό του σωματείου, μέχρι τους κλαδικούς και γενικούς απεργιακούς αγώνες, οι εργαζόμενοι θα πρέπει να κουβαλήσουν στη φάρετρα τους την εμπειρία της προηγούμενης περιόδου.

Είναι σημαντικά τα συμπεράσματα λοιπόν που πρέπει να συζητηθούν πλατιά στους χώρους δουλειάς. Πρώτο, ότι οι εργαζόμενοι και η οργάνωση της πάλης τους είναι οι μόνοι που μπορούν να υπερασπίσουν τα δικαιώματά τους κόντρα σε οποιαδήποτε ανάθεση. Δεύτερο, ότι η απεργία και οι μαζικές κινητοποιήσεις δεν υποκαθίστανται από το τέχνασμα της απεργίας-αποχής και του κατ'επίφαση συλλογικού χαρακτήρα της. Τρίτο, ότι η ΠΟΕΔΗΝ λειτουργήσει ανοιχτά σαν παράρτημα του υπουργείου, ουσιαστικά φέρνοντας την τρομοκρατία του νέου πειθαρχικού μέσα στους χώρους δουλειάς. Τέταρτο, ότι οι αγώνες των εργαζομένων για τα δικαιώματά

τους πρέπει να απεμπλακούν από τις αυταπάτες περί δικαστικών μαχών. Πέμπτο, ότι το δίκαιο των εργαζομένων και οι αγώνες τους δεν οριοθετούνται από την αστική νομιμότητα, που υπάρχει για να θωρακίζει την επίθεση. Έκτο, ότι οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, αστικές και ρεφορμιστικές, θα συνεχίζουν να κινούνται αυστηρά μέσα στα όρια της αστικής νομιμότητας για να αναπαράγουν τον ρόλο τους και θα υπηρετούν την πολιτική του συστήματος κόντρα στις ανάγκες των εργαζομένων. Ως εκ τούτου η αναμέτρηση μαζί τους θα αποτελεί αναγκαίο όρο για το ξεδίπλωμα κάθε αγωνιστικής προσπάθειας.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι οι εργαζόμενοι μπορούν και πρέπει να οργανώσουν την πάλη τους. Άλλωστε χρειάστηκαν δεκαετίες, διαφορετικές κυβερνήσεις και μπαράζ αντεργατικών νόμων για να κάμψουν τις αντιδράσεις των εργαζομένων και να εφαρμόσουν την αξιολόγηση. Η κλιμακούμενη αγανάκτηση θα γεννά νέους όρους αντίστασης και, με το βλέμμα στις ανάγκες του σήμερα, πρέπει να συμβάλλουμε στο πολιτικό δυνάμωμα κάθε εστίας αντίστασης.

Στα όρια της φτώχειας το μεγαλύτερο μέρος των συνταξιούχων

Ανακοινώθηκαν τα στοιχεία του συστήματος ΗΛΙΟΣ που καταγράφει τις συντάξεις και τα νούμερα μιλάνε από μόνα τους για την ασφυκτική πραγματικότητα που έχει δημιουργηθεί για τον μέσο συνταξιούχο.

Όπως φαίνεται στα στοιχεία του Μαρτίου 2026, από τους 2.528.791 συνταξιούχους, το 54% (1.365.291) λαμβάνει σύνταξη έως 940 ευρώ καθαρά. Το 35% (886.848) ζει με έως 658 ευρώ καθαρά, το 26,6% (672.092) με έως 564 ευρώ, ενώ το 15,8% (399.413) περιορίζεται σε έως 470 ευρώ καθαρά τον μήνα. Η μέση κύρια σύνταξη βρίσκεται στα 864,55 ευρώ μεικτά (812,67 ευρώ καθαρά) ποσό που είναι κατώτερο μέχρι και από τον κατώτατο μισθό, ο οποίος ήδη είναι πολύ κάτω από τις ανάγκες μας, με πραγματική την απορία πώς ένας συνταξιούχος μπορεί να επιβιώσει.

Οι περικοπές στις συντάξεις και τα όλο αυξανόμενα όρια συνταξιοδότησης, τόσο ηλικιακά όσο και σε έτη

ασφάλισης, δείχνουν ότι αυτό το σύστημα υπόσχεται εκμετάλλευση μέχρι να πεθάνεις και, όπως προκύπτει από το ΗΛΙΟΣ, οι Έλληνες συνταξιούχοι είναι από τους γηραιότερους στην ΕΕ. Το 92,2% (2.331.651) είναι άνω των 60 ετών και το 81,78% (2.068.128) άνω των 65. Καθώς η σύνταξη δεν αρκεί, πολλοί καταφεύγουν στη συνέχιση της δουλειάς για να μπορέσουν να ζήσουν, με όλους τους κινδύνους που αυτό συνεπάγεται. Ακόμα και με τα επίσημα στοιχεία, μεταξύ 2022 και 2023, τα εργατικά ατυχήματα στους άνω των 65 αυξήθηκαν κατά 60,5% και στην ηλικιακή ομάδα 60-64 κατά 20,7%.

Η επίθεση ενάντια στο δικαίωμα στην κοινωνική ασφάλιση και τη σύνταξη κρατάει χρόνια και όλες οι κυβερνήσεις έχουν βάλει το λιθαράκι τους. Η στόχευση ξεκάθαρη, να επιστραφεί ό,τι λιγότερο γίνεται στον εργαζόμενο από το ήδη παρακρατημένο μερίδιο. Για το σύστημα είσαι χρήσι-

μος μόνο όσο μπορεί να σε εκμεταλλεύεται και από εκεί και πέρα δεν έχει καμία υποχρέωση απέναντί σου και γι' αυτό χτυπάει οποιοδήποτε δικαίωμα έχει απομείνει.

Οι συνθήκες που έχει διαμορφώσει το σύστημα για όλο τον λαό δεν προμηνύουν μια αξιοπρεπή ζωή αλλά έναν αγώνα επιβίωσης και μια ζωή ανασφάλειας. Οι μισθοί πείνας ακολουθούνται από συντάξεις πραγματικής εξαθλίωσης, με τους συνταξιούχους να μην έχουν καμία δυνατότητα ν' ανταπεξέλθουν στις βασικές ανάγκες, καθώς το κόστος της ζωής αυξάνεται και βασικά αγαθά, όπως τα τρόφιμα, το ρεύμα, η περίθαλψη και η στέγαση έχουν πάει στα ύψη.

Η πολιτική που γεννάει τη φτώχεια, την εξαθλίωση και τον πόλεμο δεν έχει να υποσχεθεί παρά μαύρο μέλλον για τους εργαζόμενους και τον λαό. Η δική τους προοπτική μπορεί να ανοίξει πραγματικά μόνο μέσα στον αγώνα ενάντια σ' αυτή την πολιτική.

Ξεδοντιάζουν κάθε χρόνο την Πρωτομαγιάτικη απεργία

Όπως και τα προηγούμενα χρόνια έτσι και φέτος, η προσπάθεια υποτίμησης και περιθωριοποίησης των πρωτομαγιάτικων συγκεντρώσεων από το κεφάλαιο και τις δυνάμεις της υποταγής στα σωματεία συνεχίστηκε. Είναι ενδεικτικό ότι η 1η Μάη και φέτος ήταν αργία αλλά όχι προκηρυγμένη απεργία. Μπορεί κάποια από τα προηγούμενα χρόνια η κυβέρνηση να μετακινούσε τη μέρα της αργίας με βάση το Πάσχα και κάποια σωματεία να προκήρυσσαν απεργία την 1η του Μάη, ο «κανόνας» όμως είναι άλλος. Η ημέρα που η εργατική τάξη τιμά τους αγώνες της και τον ίδιο τον εαυτό, δεν είναι απεργία.

Σε αυτή την κατάσταση αντανακλάται το σύνολο του ταξικού συσχετισμού και των υποχωρήσεων του εργατικού κινήματος. Από τη μια η ηγεμονία των δυνάμεων του κεφαλαίου μέσα στα σωματεία με τη μορφή του εργατοπατερισμού και του κοινωνικού εταιρισμού (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ κ.ά.) και από την άλλη οι ρεφορμιστές (ΠΑΜΕ κ.λπ.) οι οποίοι ρίχνουν στάχτη στα μάτια του κόσμου, πλασάρουντας του το αφήγημα ότι το εργατικό κίνημα αντεπιτίθεται. Η πραγματικότητα όμως είναι αμείλικτη και κανείς δεν μπορεί να κρυφτεί από αυτήν. Χιλιάδες ερ-

γαζόμενοι δεν μπορούσαν να απεργήσουν την 1η Μάη γιατί σωματεία, εργατικά κέντρα και ομοσπονδίες δεν προκήρυσσαν απεργία. Ειδικά στους κλάδους που η εργασία σε αργίες και σαββατοκύριακα είναι σχεδόν υποχρεωτική, οι εργαζόμενοι δεν καλύπτονταν να απεργήσουν. Οι εργαζόμενοι στον επισιτισμό, οι διανομείς, οι εργάτες σε εργοστάσια συνεχούς λειτουργίας, ακόμα και στις κατασκευές, που βλέπουν χρόνια τώρα τα δικαιώματα και τους μισθούς τους να εξανεμίζονται, την Εργατική Πρωτομαγιά δεν μπορούσαν να απεργήσουν και να διαδηλώσουν.

Αυτή η κατάσταση δεν έπεσε από τον ουρανό. Είναι αποτέλεσμα της συντονισμένης προσπάθειας που υπάρχει από το σύστημα και το κεφάλαιο εδώ και δεκαετίες να αποκοπεί η 1η Μάη από το ταξικό της νόημα. Είναι αποτέλεσμα της απονέκρωσης και του εθιμοτυπικού εορτασμού της από εργατοπατέρες και ρεφορμιστές, οι οποίοι είναι διατεθειμένοι να κάνουν τα πάντα για να μην βγει ο κόσμος στον δρόμο. Γι' αυτό και φέτος, που υπήρχαν μια σειρά επίδικα για τους εργαζόμενους τα οποία θα μπορούσαν να βρουν νόημα στην απεργία της 1ης Μάη, δεν αναδείχθηκε κανένα. Από τον πόλεμο και τις πολύ σοβαρές εξελίξεις

Γιάννενα

διεθνώς και τον χαρακτήρα που πρέπει να έχει η πάλη της εργατικής τάξης, τα μέτρα λιτότητας και την ακρίβεια, τα αντεργατικά νομοσχέδια που καταργούν μέχρι και το 8ωρο και την αιχμή της πάλης των εργατών του Σικάγο, μέχρι τους 200 της Καισαριανής.

Οι δυνάμεις που εκπροσωπούν τον ταξικό αντίπαλο στα σωματεία και τα συνδικαλιστικά όργανα δεν έχουν καμία ντροπή και θα συνεχίσουν να κάνουν την ίδια δουλειά που χρόνια τώρα έκαναν. Άλλωστε τα καταφέρνουν μια χαρά. Θα βρουν ρόλο στο σύστημα και θα συμφωνήσουν αντεργατικά μέτρα (βλέπε τον πρόσφατο νόμο για τις συλλογικές συμβάσεις), θα σαμποτάρουν κάθε απεργιακή κινητοποίηση, μέχρι και στην Καισαριανή θα πάνε να καταθέσουν στεφάνι (ΠΑΣΟΚ). Οι δυνάμεις του ρεφορμισμού, που επιδιώκουν μια άλλη συνδιαλλαγή με το σύστημα και υποτάσσονται στην αστική νομιμότητα, μπροστά σε αυτή την κατά-

σταση δεν θα δώσουν καμία ουσιαστική μάχη για να αλλάξουν τα πράγματα. Αντίθετα θα παρουσιάζουν μια κατάσταση που... καλά πάει, με τα «ταξικά σωματεία» να κερδίζουν έδαφος και τους συσχετισμούς να αλλάζουν. Αλλάζουν δυστυχώς όμως προς το χειρότερο. Και όσοι πραγματικοί αγώνες ξετυλιγονται, υπονομεύονται και μπλοκάρονται από όλους τους παραπάνω. Τρανό παράδειγμα η μάχη ενάντια στις διώξεις και την αξιολόγηση για τους εργαζόμενους του δημοσίου, όπου όλοι αυτοί έχουν ουσιαστικά υποταχθεί στην επίθεση και λένε στους εργαζόμενους να κάνουν «ό,τι λέει ο νόμος», ενώ κάνουν κι ό,τι περνάει από το χέρι τους ώστε να μη δυναμώσουν οι σημαντικές μάχες που δίνονται.

Το δικό μας χρέος είναι να ενισχύσουμε αυτούς τους αγώνες και τα μέτωπα πάλης που ανοίγονται. Σε αυτό το έδαφος η 1η Μάη θα γίνει πάλι μέρα επικίνδυνη για το κεφάλαιο και το σύστημα.

Η εικονική πραγματικότητα του πρωθυπουργού και η μαύρη πραγματικότητα των εργαζομένων

Το άσπρο μαύρο προσπαθεί να κάνει ξανά η κυβέρνηση, αυτή τη φορά με τις δηλώσεις Μητσοτάκη την Εργατική Πρωτομαγιά. Αναφερόμενος σε μια σειρά κυβερνητικές δράσεις, παρουσίασε μια εικόνα εργασιακού παραδείσου με αυξήσεις στους μισθούς, μείωση της ανεργίας, επαναφορά συλλογικών συμβάσεων και τριετιών, φορολογικές ελαφρύνσεις στους κάτω των 25 κτλ.

Φυσικά όσα παρέλειψε να αναφέρει είναι αυτά που συνθέτουν την πραγματική κατάσταση με την οποία έρχονται αντιμέτωποι καθημερινά οι εργαζόμενοι σε όλους τους χώρους δουλειάς. Η κατάργηση του 8ωρου, οι 13 ώρες δουλειάς, το δήμερο, η απελευθέρωση των απολύσεων, η εκθετική αύξηση των εργοδοτικών εγκλημάτων, η ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας με τις εταιρείες προσωρινής απασχόλησης, τη διευκόλυνση δανεισμού εργαζομένων και τις συμβάσεις κατά παραγγελία είναι αυτά που συνθέτουν την πραγματική εικόνα.

Η ολοένα και αυξανόμενη ακρίβεια ακόμα και σε βασικά αγαθά δεν καλύπτεται ούτε στο ελάχιστο με τις αυξήσεις-κοροϊδία που πλασάρει η κυβέρνηση, ενώ οι συνταξιούχοι με τα ήδη υψηλά όρια συνταξιοδότησης εξαναγκάζονται να δουλεύουν μέχρι τα βαθιά γεράματα για να επιβιώσουν. Οι πανηγυρισμοί για μείωση της ανεργίας αποκρύπτουν εντέχνως ότι συνδέεται με την αλλαγή του ίδιου του ορισμού της ανεργίας το 2021 με στόχο την τεχνητή μείωσή της, τη μερική απασχόληση και τα προγράμματα κατάρτισης. Η ασφάλιση

και η περιθαλψη συρρικνώνονται χρόνο με τον χρόνο ενώ οι φοροελαφρύνσεις και η απαλλαγή φόρου στους κάτω των 25 που διαφημίζουν είναι σταγόνες στον ωκεανό της φοροληστείας των τελευταίων χρόνων.

Αν η παραπάνω κατάσταση αντικατοπτρίζει κυρίως τον ιδιωτικό τομέα, η επίθεση στο δημόσιο έχει ως κύριο στόχο την κατάργηση της μόνιμης και σταθερής δουλειάς, με όχημα την αξιολόγηση, αλλά και την προώθηση συμβάσεων ορισμένου χρόνου.

Αυτός ο εργασιακός μεσαίωνας είναι που καθιστά κάθε χρόνο επίκαιρα και ζωντανά τα συνθήματα της Εργατικής Πρωτομαγιάς. Η εικονική πραγματικότητα των δηλώσεων του πρωθυπουργού, που θύμισαν περισσότερο Πρωτοπριλιά, δεν θα μπορούσε να πείσει έναν λαό που βιώνει στο πετσί του και πληρώνει με το αίμα του τις συνέπειες αυτής της αντεργατικής πολιτικής. Ίσως να καταφέρνει να συσπειρώνει τον σκληρό κομματικό πυρήνα της Νέας Δημοκρατίας, αλλά όχι και να αποφύγει την τεράστια πολιτική φθορά στην οποία έχει οδηγήσει η ολομέτωπη επίθεση στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων.

Σε κάθε περίπτωση οι εργαζόμενοι με τους αγώνες τους μπορούν να βάλουν φρένο στην επίθεση και να διεκδικήσουν πραγματικές αυξήσεις, συλλογικές συμβάσεις, ζωή και δουλειά με δικαιώματα. Οι εορτασμοί της Εργατικής Πρωτομαγιάς λειτούργησαν ως υπενθύμιση του δρόμου που πρέπει να βαδίσουμε από δω και μπρος.

Θεσσαλονίκη

Αθήνα

«Εμπόδιο στην ανάπτυξη» η υγεία και η ασφάλεια των εργαζομένων

«**Α**ναπτυξιακό» νομοσχέδιο υπερψήφισε η Βουλή στα τέλη του Απριλίου, με επίκεντρο το «επιχειρηματικό περιβάλλον» και την «προσέλκυση επενδύσεων». Πέρα απ' τις διατάξεις για τα επιχειρηματικά πάρκα και την επέκταση της δυνατότητας ενίσχυσης επενδυτικών σχεδίων, συμπεριλαμβανομένων και των λεγόμενων στρατηγικών επενδύσεων (που έχουν ιδιαίτερη σημασία και λόγω μεγεθών και λόγω εμπλοκής του ξένου κεφαλαίου), ο -πλέον- νόμος 5297/2026 ορίζει τις αρχές που θα είναι αρμόδιες να εποπτεύουν τα ζητήματα ασφάλειας υποδομών και κατασκευών (Βασικά για εγκαταστάσεις ελέγχου οχημάτων), δημόσιας υγείας, και υγείας και ασφάλειας εργαζομένων (ΥΑΕ). Με αυτόν τον ορισμό, η κυβέρνηση ουσιαστικά ενεργοποιεί και θέτει σε εφαρμογή το κομμάτι που αφορούσε το πλαίσιο εποπτείας των επιχειρήσεων από τον νόμο 4512/2018, δηλαδή τον μηνονιακό νόμο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ που, στις αρχές του 2018, επέβαλε τις διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις που απαιτούσε η τρόικα -τότε βαφτισμένη «θεσμοί». Τόσο σε εκείνον τον νόμο όσο και στον σημερινό, ο επίσημος σκοπός είναι η απλούστευση των διαδικασιών για την εγκατάσταση και λειτουργία επιχειρήσεων «με στόχο την ανάπτυξη και προσέλκυση των επενδύσεων, και τη βελτίωση του επιχειρηματικού περιβάλλοντος».

Η ανάπτυξη του κεφαλαίου, λοιπόν, απαιτούσε και απαιτεί την προσαρμογή ακόμα και του τρόπου που οι κρατικοί μηχανισμοί «εποπτεύουν» το κατά πόσο οι επιχειρήσεις διασφαλίζουν την ασφάλεια των εργαζομένων τους. Ορίζοντας επίσημα τη Διεύθυνση Προγραμματισμού και Συντονισμού Επιθεώρησης Ασφάλειας και Υγείας στην Εργασία της Επιθεώρησης Εργασίας ως «αρχή οργάνωσης της εποπτείας» και τις Περιφερειακές Διευθύνσεις Επιθεώρησης ΑΥΕ ως «αρχές εφαρμογής» της, η σημερινή κυβέρνηση θέτει και αυτό το πεδίο υπό το γενικό πλαίσιο εποπτείας και με τα ενιαία χαρακτηριστικά που απαιτούσαν από τότε οι ιμπεριαλιστές. Ανάμεσά τους, η δυνατότητα να ανατίθεται ο έλεγχος ΑΥΕ, πέρα απ' τους επιθεωρητές της Επιθεώρησης Εργασίας, και σε άλλα φυσικά πρόσωπα, ακόμα και (σύμφωνα με τις προσθήκες που είχαν γίνει με τον «αναπτυξιακό» νόμο 4635 το φθινόπωρο

του 2019) νομικά πρόσωπα, δηλαδή επιχειρήσεις που θα αναλαμβάνουν να ελέγχουν επιχειρήσεις. Επιπλέον, η απόφαση για το τι, πώς και πότε ελέγχεται θα σχεδιάζεται κεντρικά, με μια λογική «διαχείρισης ρίσκου» και με όσο το δυνατό λιγότερο κόστος τόσο για τις αρχές όσο και για τους εποπτευόμενους, δηλαδή τις επιχειρήσεις. Άλλωστε, όλη η φιλοσοφία του πλαισίου ελέγχου διαπνέεται από το αφήγημα της «αυτοσυμμόρφωσης» των επιχειρήσεων και εκφράζεται με διάφορες μορφές. Ο ελεγχόμενος θα πρέπει να γνωρίζει εκ των προτέρων πότε και σε τι θα ελεγχθεί (βέβαια, ο νόμος αφήνει υποκριτικά κι ένα «πυλάκι» να κρίνει η εποπτεύουσα αρχή μήπως η γνωστοποίηση ματαιώνει τον σκοπό του ελέγχου). Τα πρόστιμα θα πρέπει να εγκρίνονται απ' το ανώτατο επίπεδο διοίκησης της Επιθεώρησης Εργασίας και γενικά να αποφεύγονται, προτιμώντας τις «κατευθυντήριες οδηγίες» και το «μοντέλο ενεργειών συμμόρφωσης». Ο επιθεωρητής θα πρέπει να μην παίζει τον ρόλο του «ελεγκτή» αλλά του «συμβούλου». Αν μάλιστα γίνει ενοχλητικός, προβλέπεται πλήθος δυνατοτήτων στον ελεγχόμενο να εμποδίσει ή να δυσκολέψει τον έλεγχο, ακόμα και να καταγγείλει τη συμπεριφορά του ελεγκτή, με την Επιθεώρηση Εργασίας να διαβιβάζει υποχρεωτικά την καταγγελία στον εισαγγελέα.

Ο νέος νόμος εντάσσεται σε μια πολιτική διευκόλυνσης με κάθε τρόπο του κεφαλαίου και υποταγής κάθε πλευράς της ζωής των εργαζομένων και του λαού σ' αυτή την κατεύθυνση. Πλασάροντας το -επαναλαμβανόμενο εδώ και αρκετούς πια αιώνες- ιδεολόγημα της «αυτορρύθμισης» του καπιταλισμού και βαφτίζοντας «γραφειοκρατικό εμπόδιο» οτιδήποτε έθετε κάποιες ελάχιστες απαιτήσεις στον τρόπο που λειτουργούν οι επιχειρήσεις, το ντόπιο πολιτικό σύστημα, υπό τη στενή καθοδήγηση και επιτήρηση των ιμπεριαλιστών, υπηρετεί με συνέχεια αυτή την πολιτική. Έτσι, απ' το καθεστώς που απαιτούσε οποιαδήποτε άδεια λειτουργίας να εκδίδεται απ' τη σχετική κρατική υπηρεσία ύστερα από αυτοψία της, που ίσχυε μέχρι το 2011, περάσαμε μεθοδικά και μ' ένα γαϊτανάκι νόμων και αποφάσεων, το 2011, το 2014, το 2016, το 2018, το 2019 κ.ά., στην αντικατάσταση της αδειοδότησης με μια «μια απλή γνωστοποίηση

στη διοίκηση και με μηδενικό κόστος», όπως δήλωνε για τις βιομηχανίες τροφίμων το 2017 ο Α. Χαρίσης ως τότε αναπλ. υπ. Οικονομίας και Ανάπτυξης. Αυτό το καθεστώς περιέγραφε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Π. Μαρινάκης σαν άλλοθι της σημερινής κυβέρνησης για να δικαιολογήσει ότι δεν έκανε τίποτα για να προστατέψει τις 5 εργάτριες που σκοτώθηκαν από την έκρηξη στη «Βιολάντα».

Η ένταση της επίθεσης του κεφαλαίου και η προσαρμογή ολόκληρης της κοινωνίας στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων του είναι αναμφισβήτητες σταθερές για κάθε πολιτική δύναμη που επιδιώκει ν' αναλάβει τη διαχείριση του ντόπιου εξαρτημένου συστήματος. «Δίκαιο» γι' αυτούς είναι ό,τι εξυπηρετεί το κεφάλαιο και αυτό επιβεβαίωσε πρόσφατα ο επίτροπος της ΕΕ για «τη Δημοκρατία, τη Δικαιοσύνη και το Κράτος Δικαίου», συγ-

χαίροντας την κυβέρνηση για το «ενισχυμένο περιβάλλον κράτους δικαίου» που μετρίεται και αποδεικνύεται από την «εμπιστοσύνη των επενδυτών» και την «οικονομική ανάπτυξη της χώρας». Την προώθηση και επιβολή αυτής της πολιτικής είναι που αναλαμβάνει το κράτος κι ως περισσεύουν οι ρεφορμιστικές απάτες περί «δυνατοτήτων» αυτό το κράτος και οι μηχανισμοί του ν' αλλάζουν ρόλο και να υπηρετήσουν το «κοινό καλό». Οι εργαζόμενοι δεν μπορούν ν' αναθέσουν σε κανέναν την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους, ακόμα και του «αυτονόητου» δικαιώματος στη ζωή. Μόνο βγαίνοντας στο προσκήνιο με αγώνες, μπορούν οι εργαζόμενοι να εξαναγκάσουν κεφάλαιο και εργοδοσία να υποχωρήσουν και να «αναγνωρίσουν» κάθε τους δικαίωμα, συμπεριλαμβανομένου του δικαίου να επιστρέφουν σώοι απ' τη δουλειά.

Τουρισμός

Οι άθλιες συνθήκες της σεζόν διώχνουν τους εργαζόμενους από τον κλάδο

80.000 κενές θέσεις στην τουριστική σεζόν

Ακόμα μια τουριστική σεζόν με ρεκόρ κερδοφορίας δείχνει πως θα είναι η φετινή, όπως υποσχονται τα υψηλά επίπεδα ζήτησης και κρατήσεων, με τους δημοφιλείς προορισμούς να εμφανίζουν πληρότητα ήδη από την άνοιξη. Πίσω όμως από την εικόνα «ανάπτυξης και ευημερίας», η πραγματικότητα για τους εργαζόμενους είναι πολύ διαφορετική, με τις άθλιες συνθήκες εργασίας που επικρατούν στην ουσία να διώχνουν τους εργαζόμενους από τον κλάδο, κάτι που αποδεικνύεται από τις 80.000 κενές θέσεις εργασίας στο άνοιγμα της τουριστικής περιόδου.

Περιγράφοντας με λίγες λέξεις τις εργασιακές συνθήκες της σεζόν θα μιλούσαμε για καθημερινή εντατικοποίηση, εξαντλητικά ωράρια χωρίς ρεπό, αδήλωτη ή ημι-δηλωμένη εργασία, ψυχολογική πίεση, λεκτική βία, ακόμα και κακοποιητικές συμπεριφορές. Όσο για τη διαμονή και τη στέγαση του προσωπικού, οι συνθήκες συχνά ξεπερνούν τα όρια της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, με εργαζόμενους να στοιβάζονται ο ένας πάνω στον άλλον σε λίγα τετραγωνικά, με ανεπάρκεια σε υγιεινή και βασικές υποδομές. Η φυγή των εργαζομένων από τα κάτεργα του τουρισμού, λοιπόν, υποκινείται από την ξεκάθαρη ανάγκη για ένα βιώσιμο και υγιές εργασιακό περιβάλλον.

Σαν να μην έφταναν αυτά, βασικός παράγοντας «εξόδου» από τον τουριστικό κλάδο αποτελεί και ο οικονομικός. Οι εργαζόμενοι αμείβονται με χαμηλούς μισθούς ακόμα και για εξειδικευμένες θέσεις, ενώ η ίδια η εποχικότητα του επαγγέλματος δημιουργεί επισφάλεια, αφού τα λεφτά του καλοκαιριού όπως και τα ψίχουλα του επιδόματος φτάνουν μονάχα για μικρό χρονικό διάστημα, κάνοντας την επιβίωση τους χειμερινούς μήνες σχεδόν αδύνατη.

Όλα τα παραπάνω είναι η «κανονικότητα» που έχει εδραιωθεί με το πέ-

ρσμα των χρόνων στον τουριστικό κλάδο και αποτελούν δομικά και αναπόσπαστα χαρακτηριστικά του εργασιακού μοντέλου του τουρισμού, πολλά από τα οποία μάλιστα είναι και επισήμως θεσμοθετημένα και «νόμιμα» με τους αντεργατικούς νόμους που έχουν ψηφιστεί τα τελευταία χρόνια (13ωρο, ψηφιακή κάρτα εργασίας, συμβάσεις λίγων ημερών κ.ά.). Οι δε συλλογικές συμβάσεις, που και φέτος έχουν κηρυχτεί συνολικά υποχρεωτικές και για τον τουρισμό και για τον επισιτισμό και για κάποια ακόμα είδη επιχειρήσεων που συνδέονται με τον κλάδο, αποδεικνύεται ότι όχι μόνο δεν ανατρέπουν αυτά τα χαρακτηριστικά, αλλά τα αναπαράγουν με την υπογραφή των συνδικαλιστικών ηγεσιών.

Το «παράδοξο» που παρατηρούν πολλοί αναλυτές, ότι όσο αυξάνονται τα τουριστικά έσοδα, τόσο δυσκολότερο είναι για τις επιχειρήσεις να βρουν προσωπικό, αποδεικνύεται πως δεν είναι ένα ανεξήγητο φαινόμενο. Το τουριστικό «θαύμα» έχει στηριχτεί στο ξεζούμισμα και στην εκμετάλλευση των εργαζομένων.

Η κατάσταση με τις κενές θέσεις εργασίας πάντως έχει φτάσει σε οριακό σημείο, γεγονός που οδηγεί αρκετές συστηματικές φωνές να κάνουν λόγο για κίνδυνο αλλοίωσης της ποιότητας των υπηρεσιών και να θέτουν ερωτήματα για τη βιωσιμότητα του μοντέλου.

Φαίνεται λοιπόν πως η μεταπρατική και ξενοδόουλη αστική τάξη δεν είναι ικανή να συντηρήσει και να εξασφαλίσει την καλή λειτουργία ενός άκρως κερδοφόρου τομέα για αυτήν, όπως η λεγόμενη «βαριά βιομηχανία της χώρας». Ακόμα και σε αυτή την περίπτωση κινείται κοντόφθαλμα, κυνηγώντας το εύκολο και γρήγορο κρήμα, χωρίς σχέδιο και όραμα, και κυρίως χωρίς να δίνει δεκάρα για τις συνθήκες ζωής και εργασίας των εργαζομένων.

Λουκέτο στο πολυκατάστημα Notos στο κέντρο της Αθήνας

Δηλώνοντας πως θα προσπαθήσει να μειώσει τις συνέπειες για τους 260+ εργαζόμενους που πετάει στον δρόμο, η Notos ανακοίνωσε οριστικό κλείσιμο του εμπορικού της στην Αιόλου τον Αύγουστο. Πριν λίγους μήνες, αντιμετώπιζε «συγκραταβιακά» τις στάσεις εργασίας για αυξήσεις στους επί 14 χρόνια καθηλωμένους μισθούς, συμβάσεις πλήρους απασχόλησης και νέες προσλήψεις. Στην πραγματικότητα, η εργοδοσία προετοίμαζε την επιχειρηματική της κίνηση, δηλαδή το λουκέτο, αδιαφορώντας σταθερά για τις συνέπειες στους εργαζόμενους. Τόση είναι η «ειλικρινής ευγνωμοσύνη» που γράφει στην ανακοίνωσή της, που ακόμα και τη συνάντηση που είχε κανονιστεί με το επιχειρησιακό σωματείο μετέθεσε για

την επόμενη βδομάδα και μάλιστα στα κεντρικά της στην Κηφισιά, όσο γίνεται πιο μακριά απ' τον χώρο δουλειάς και αναφοράς του σωματείου.

Η εργοδοσία της Notos κάνει τις επιλογές της κοιτάζοντας αποκλειστικά το συμφέρον της. Το κεφάλαιο συνολικά βλέπει τους εργαζόμενους σαν αναλώσιμο υλικό προς εκμετάλλευση, όπως και για όσο το συμφέρει. Από κει και πέρα, «ας κόψουν τον λαμό τους» για να επιβιώσουν. Οι εργαζόμενοι στα Notos έχουν κάθε λόγο ν' αγωνιστούν για να μη χάσει κανείς τη δουλειά του. Οι εργαζόμενοι συνολικά έχουν κάθε λόγο ν' αγωνιστούν για ζωή με δικαιώματα και αξιοπρέπεια, κι ας κόψει το σύστημα, που έχει και το καρπούζι και το μαχαίρι, «τον λαμό του».

Να παλέψουμε η απεργία της 13ης Μάη να έχει συνέχεια

Την Τετάρτη 13 Μαΐου πραγματοποιήθηκε 24ωρη απεργία της ΑΔΕΔΥ. Η απεργία αυτή αποφασίστηκε στη συνεδρίαση της Εκτελεστικής Επιτροπής της στις 23 Μαρτίου και, για πάνω από έναν μήνα, ήταν κυριολεκτικά «απούσα». Αναμενόμενο, καθώς έτσι κι αλλιώς στην απόφαση της Ε.Ε. αποτελούσε μια μονάχα γραμμή σε ένα κατεβατό «δράσεων». Γεγονός που δείχνει ακριβώς την προτεραιότητα που δίνουν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, τόσο στα ζητήματα που έθεσε η συγκεκριμένη απεργία, όσο και στον αγώνα των εργαζομένων αυτόν καθ' αυτόν. Λες και οι εργαζόμενοι, μέσα σε αυτό το αντιδραστικό πλαίσιο των αντεργατικών νόμων που ποινικοποιούν τη συνδικαλιστική δράση και απαγορεύουν, στην πραγματικότητα, την απεργία και με τόσα προβλήματα να αναζητούν επιτακτικά αγωνιστική απάντηση, έχουν την πολυτέλεια για απεργίες «φαντάσματα»!

Μπορεί η ΑΔΕΔΥ να επέλεξε, όχι τυχαία, να αναδείξει ως βασικά επίδικα αυτής της απεργίας τα μισθολογικά αιτήματα, ωστόσο τα ζητήματα που απασχολούν τους εργαζόμενους στο δημόσιο δεν είναι μόνο αυτά. Βέβαια δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά, εκ μέρους των συνδικαλιστικών ηγεσιών, αστικών και ρεφορμιστικών, που αναζητούν τη νομιμότητα και την «ησυχία» τους.

Πώς θα μπορούσαν να θέσουν το ζήτημα της αξιολόγησης όταν δεν θέλουν να δώσουν αυτή τη μάχη την οποία και υπονομεύουν συστηματικά; Όταν αρνήθηκαν, μόλις πριν από λίγο καιρό, με ανόητες προφάσεις, να προκηρύξουν απεργία-αποχή και συνειδητά επέλεξαν να πετάξουν το μπαλάκι στις ομοσπονδίες και, εν τέλει, στους ίδιους τους εργαζόμενους αφήνοντάς τους έκθετους;

Πώς θα μπορούσαν να θέσουν το ζήτημα του νέου πειθαρχικού όταν το βασικό τους πρόβλημα σε αυτό είναι ο αποκλεισμός των αιρετών από τη σύνθεση των πειθαρχικών συμβουλίων και όχι η ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης, οι εξοντωτικές ποινές για όποιον αντιστέκεται και τολμά να διαφωνεί με την επέλαση της αντιλαϊκής πολιτικής; Εξάλλου, σύμφωνα με τις επίσημες ανακοινώσεις, το συγκεκριμένο ζήτημα θα το απαντήσουν με... διοργάνωση εκδήλωσης και όχι με απεργίες και κινητοποιήσεις.

Πώς να θέσουν το ζήτημα της μόνιμης και σταθερής δουλειάς όταν, για μεν την άρση της μονιμότητας, ανακοίνωσαν ότι θα απαντηθεί και αυτή σε ημερίδα με το Κοινωνικό Πολύκεντρο και συνταγματολόγους; Όταν, δε, στο αίτημα χιλιάδων συμβασιούχων στους Δήμους για μονιμοποίηση επέλεξαν να ακολουθήσουν τη γραμμή της ΠΟΕ-ΟΤΑ που έκλεισε τη μαζικότερη απεργία της 24/4 γρήγορα-γρήγορα και βάφτισε νίκη την υπόσχεση της κυβέρνησης ότι θα πάρει πίσω τη συγκεκριμένη τροπολογία και θα συζητήσει από «μηδενική» βάση για να την καταθέσει με... άλλα λόγια;

Πώς να θέσουν, εν τέλει, το ζήτημα των πραγματικών συνθηκών ασφάλειας στους χώρους δουλειάς, όταν στο θέμα αυτό έχουν επιλέξει να θεωρούν «ασφάλεια» τα μέσα ατομικής προστασίας και τις σχετικές επιτροπές στις οποίες καλούν τους εργαζόμενους να συμμετέχουν ενεργά, αναλαμβάνοντας, για άλλη μια φορά, το μερίδιο της ατομικής ευθύνης που τους φορτώνουν για κάτι στο οποίο ευθύνεται κατά 100% το κράτος και η εργοδοσία;

Ακόμα και το ζήτημα των αυξήσεων και της διεκδίκησης του 13ου και 14ου μισθού, που επέλεξαν να βάλουν σε αυτή την απεργία, στην πραγματικότητα δεν το ανοίγουν καν. Εκτός κι αν κάποιος πιστεύει ότι με ένα κάλεσμα στις 23 Μαρτίου και μια συγκέντρωση στις 13 Μαΐου θα μπορέσουν να ανατραπούν η βασική γραμμή της κυβερνητικής πολιτικής, οι πολεμικοί προϋπολογισμοί, τα ματωμένα πλεονάσματα και ο νόμος για τον κατώτατο μισθό, που αναγνωρίζει στις δημοσιονομικές αντοχές της οικονομίας το προνόμιο να καθορίζουν την επιβίωση των εργαζομένων.

Με βάση, λοιπόν, όλα αυτά η απεργία της 13ης Μαΐου είχε τη δική της ατζέντα για τους εργαζόμενους στο δημόσιο και αυτή έθεσαν στον δρόμο. Με αυτά τα αιτήματα δεκάδες σωματεία και συλλογικές βρέθηκαν στις απεργιακές συγκεντρώσεις σε όλη τη χώρα αναζητώντας αγωνιστική απάντηση. Η συμμετοχή στην απεργία κινήθηκε σε χαμηλά ποσοστά, σίγουρα πολύ πίσω από τις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων και οι συγκεντρώσεις ήταν περιορισμένης μαζικότητας. Μια μαζικότητα όμως που πάλεψαν ο εργαζόμενος μόνοι τους στους χώρους δουλειάς, όχι μόνο χωρίς στήριξη,

Ξάνθη, απεργία 13 Μάη

αλλά και με συστηματική υπονόμευση. Όσο για τις επίσημες συνδικαλιστές ηγεσίες, τουλάχιστον στην Αθήνα, συμμετείχαν... δια αντιπροσώπων. Ωστόσο, οι εργαζόμενοι μπόρεσαν να αναδείξουν τα ζητήματα που τους απασχολούν και να βάλουν παρακαταθήκες, κόντρα στη λογική της παραίτησης και της απογοήτευσης, που επιβάλλεται, την τακτική της τήρησης της νομιμότητας, των ελεγχόμε-

νων κινητοποιήσεων και δράσεων.

Για αυτούς ακριβώς τους λόγους αυτή η απεργία θα πρέπει να έχει αύριο, όπως αύριο και συνέχεια έχουν και τα προβλήματα. Να αποτελέσει έναυσμα τόσο για επόμενες κινητοποιήσεις, όσο και για μια καθαρή συζήτηση με τους εργαζόμενους στους χώρους δουλειάς για το ποιοι είναι οι εχθροί και ποιοι οι φίλοι τους.

Οι διώξεις των εκπαιδευτικών να αποτελέσουν αιχμή πάλης για όλους τους εργαζόμενους!

Οι διώξεις των εκπαιδευτικών και η προσπάθεια άρσης της μονιμότητας στο δημόσιο δεν αφορούν μόνο το σχολείο ή μόνο τον δημόσιο τομέα. Συνδέονται άμεσα με τη συνολικότερη επίθεση που δέχονται οι εργαζόμενοι σε όλες τις πτυχές του εργασιακού τους βίου. Πρόκειται για μια γενικευμένη απόπειρα αναδιάρθρωσης των εργασιακών σχέσεων με στόχο την πειθάρχηση, τον έλεγχο και την περιστολή των συνδικαλιστικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων.

Στον ιδιωτικό τομέα, η εργοδοτική αυθαιρεσία και οι εκδικητικές απολύσεις αποτελούν ήδη πραγματικότητα. Χαρακτηριστικές είναι οι περιπτώσεις εργαζομένων που στοχοποιήθηκαν επειδή είχαν συνδικαλιστική δράση, συμμετείχαν σε απεργίες ή υλοποίησαν αποφάσεις των σωματείων τους, όπως στην e-food, στην Teleperformance, στην Pfizer Hellas και σε πολλούς ακόμη χώρους δουλειάς. Οι εργοδότες, βέβαια, δεν δηλώνουν ανοιχτά ότι μια απόλυση γίνεται για συνδικαλιστικούς λόγους. Συνήθως χρησιμοποιούν προσχήματα και κατασκευασμένες «αιτιολογίες», ακριβώς επειδή ακόμη και σήμερα τέτοιες πρακτικές συναντούν αντιδράσεις και δεν μπορούν να νομιμοποιηθούν στη συνείδηση μεγάλου μέρους των εργαζομένων.

Ακριβώς εδώ βρίσκεται και η ποιοτική αναβάθμιση της επίθεσης που επιχειρείται σήμερα στο δημόσιο. Οι διώξεις, τα πειθαρχικά και οι μηνύσεις απέναντι σε εκπαιδευτικούς γίνονται ανοιχτά και αποκλειστικά λόγω της συνδικαλιστικής τους δράσης και της συμμετοχής τους στις συλλογικές απο-

φάσεις του κλάδου. Πρόκειται για μια προσπάθεια να εμπεδωθεί ότι όποιος οργανώνεται, αντιστέκεται και αμφισβητεί την κρατική πολιτική μπορεί να βρεθεί αντιμέτωπος με διώξεις, πειθαρχικά και την απειλή απώλειας της εργασίας του.

Η εξέλιξη αυτή δεν είναι τυχαία. Εντάσσεται σε μια συνολικότερη και διαρκώς αναβαθμιζόμενη επίθεση απέναντι στους εργαζόμενους. Η αντεργατική νομοθεσία εμπλουτίζεται συστηματικά με νέα μέτρα, 13ωρο, συμβάσεις μηδενικών ωρών, διευθέτηση του χρόνου εργασίας με βάση τις ανάγκες του εργοδότη, διευκόλυνση των απολύσεων, που δεν θεσμοθετούνται για να μείνουν ανεργά, αλλά για να εφαρμοστούν και να μεταβάλουν συνολικά τους όρους δουλειάς και ζωής των εργαζομένων. Σε ένα περιβάλλον γενικευμένης επισφάλειας και κρατικής καταστολής, η αποδυνάμωση κάθε συλλογικής προσπάθειας αποτελεί στρατηγική επιλογή.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες εντείνονται και οι διώξεις στο δημόσιο, με αιχμή τους εκπαιδευτικούς. Η προώθηση της αξιολόγησης και η συζήτηση για την άρση της μονιμότητας δεν γίνονται για τον υποτιθέμενο «εξορθολογισμό» του δημοσίου, αλλά συνδέονται με μια βαθύτερη προσπάθεια διαμόρφωσης ενός καθεστώτος διαρκούς φόβου, ανασφάλειας και πειθάρχησης μέσα στους χώρους δουλειάς.

Μέσω της αξιολόγησης δεν ελέγχεται μόνο η εργασιακή απόδοση, αλλά συνολικά η στάση και η συμμόρφωση του εργαζόμενου. Επιβραβεύεται η υποταγή και η σιωπή, ενώ η αμφισβήτηση, η συλλογική στάση και η συνδι-

καλιστική δράση αντιμετωπίζονται ως «παραβατική συμπεριφορά». Παράλληλα, προωθείται μια βαθιά ατομική αντίληψη για την εργασία, όπου ο εργαζόμενος αποκόβεται από τη συλλογική δράση και καλείται να διαπραγματεύεται μόνος του με την εργοδοσία ή το κράτος, υπό το βάρος του φόβου και της ανασφάλειας.

Μέχρι σήμερα, ο κλάδος των εκπαιδευτικών λειτουργούσε και ως σημείο αναφοράς για τον κόσμο της δουλειάς. Ένας εκπαιδευτικός δεν απειλούταν με απόλυση επειδή συνδικαλιζόταν ή επειδή συμμετείχε στις συλλογικές αποφάσεις και τους αγώνες του κλάδου του. Αυτή η συνθήκη, βέβαια, δεν χαρίστηκε από κανέναν. Κατακτήθηκε μέσα από σκληρούς εργατικούς αγώνες, που κατοχύρωσαν τη δυνατότητα συλλογικής δράσης χωρίς την άμεση απειλή της απόλυσης ή της πειθαρχικής δίωξης. Ακριβώς αυτή η ιστορική κατάκτηση επιχειρείται να ανατραπεί, ώστε να εμπεδωθεί ότι κανένας εργαζόμενος δεν θα μπορεί να οργανώνεται, να αντιστέκεται και να διεκδικεί χωρίς κόστος.

Γι' αυτό και η μάχη απέναντι στις διώξεις των εκπαιδευτικών δεν αφορά μόνο τους ίδιους ή μόνο το δημόσιο. Μια νίκη του κινήματος -το να μην περάσουν οι διώξεις και να μην απολυθεί κανένας εκπαιδευτικός- αποτελεί νίκη συνολικά για τον κόσμο της δουλειάς. Γιατί κάθε φορά που μπλοκάρεται η προσπάθεια επιβολής φόβου και τρομοκρατίας, μετατοπίζεται ο συσχετισμός δύναμης υπέρ των εργαζομένων και ανοίγει ο δρόμος για περισσότερες συλλογικές διεκδικήσεις και νίκες σε όλους τους κλάδους.

ΕΠΙΘΕΣΗ ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Τα μετέωρα βήματα της εκχειρίας και η παράταση του αδιέξοδου

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός μπροστά σε μεγάλα διλήμματα

Είναι πια τόσο φανερά τα στρατηγικά αδιέξοδα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ως αποτέλεσμα της αποτυχίας τους έως τώρα να προωθήσουν τις βασικές τους στοχεύσεις, που είχε η επίθεσή τους στο Ιράν, που τρομάζει κανείς με την ιδέα του πως αυτό θα εισπραχθεί και κυρίως πως θα αντιμετωπιστεί από την άρχουσα τάξη των ΗΠΑ και τα επιτελεία του «στριμωγμένου θηρίου». Φυσικά και σε άμεση σύνδεση με το προηγούμενο εξίσου σημαντικά είναι τα ερωτήματα για το ποιες και πόσο μεγάλες θα είναι οι επιπτώσεις τόσο στον παγκόσμιο ανταγωνισμό μεταξύ των μεγάλων δυνάμεων της εποχής μας, των ΗΠΑ, της Ρωσίας και της Κίνας, αλλά και σε όλο το φάσμα των αντιθέσεων, των σχέσεων και συσχετισμών στον πλανήτη. Από την ευρωατλαντική σχέση που ρηγματώνεται χωρίς να φαίνονται κινήσεις γεφύρωσης στην διαφορά, μέχρι τις επιδράσεις και τις ανακατατάξεις στην περιοχή της Μέσης Ανατολής. (Και) Από αυτή την άποψη είναι ερωτηματικό εάν η επίσκεψη του Τραμπ στο Πεκίνο, όχι πάντως από θέση ισχύος όπως επιθυμούσε, θα ξεδιαλύνει ή θα περιπλέξει παραπέρα τις εξελίξεις.

Το σαρανταοχτώχρονο φιάσκο του «Σχεδίου Ελευθερία» («Project Freedom») και το διαρκές deza vu

Στα τέλη Απριλίου, γράφουν γνωστές δυτικές εφημερίδες, η Διοίκηση Τραμπ είχε καταλήξει μέσα σε 45 λεπτά, πως η παράταση του αποκλεισμού των ιρανικών λιμανιών ήταν η μόνη λύση που πρόσφερε κάποιο πολιτικό χρόνο, σε αντίθεση με την άμεση αποχώρηση ή την επανέναρχη των βομβαρ-

δισμών που θεωρούνταν στρατηγικά εξίσου καταστροφικές επιλογές. Το Ιράν όμως είχε βρει τρόπους σε συνεργασία με τη Ρωσία και την Κίνα να μετριάσει τις επιπτώσεις του αμερικάνικου αποκλεισμού. Έτσι και αυτή η λύση, επειδή ακριβώς δεν πίεζε το Ιράν, στο βαθμό που να «δώσει» στις ΗΠΑ αυτά που δεν πήραν με τους βομβαρδισμούς, αναδείκνυε την περιορισμένη αποτελεσματικότητά της στο πεδίο ταυτόχρονα με την αυξανόμενη αρνητική επίδραση που είχε στην παγκόσμια και στην αμερικανική οικονομία. Η διέξοδος που επινοήθηκε, δηλαδή το «Σχέδιο Ελευθερία» σύμφωνα με το οποίο τα πολεμικά πλοία των ΗΠΑ θα εγγυόνταν την ελεύθερη ναυσιπλοΐα στα Στενά του Ορμούζ, εξαγγέλθηκε, πήγε να εφαρμοστεί και αποσύρθηκε μέσα σε μόλις ένα σαρανταοχτώχρονο! Αρκούσαν για αυτό ορισμένες προειδοποιητικές βολές του ιρανικού στρατού στα πολεμικά πλοία των ΗΠΑ και σε κάποια τάνκερ. Έτσι είχαμε την κωμικοτραγική ανακοίνωση πως ακόμα διορία, εβδομαδιαία αυτή τη φορά, προς το Ιράν για να αποδεχθούν τη νέα πρόταση των ΗΠΑ, που είναι σε μεγάλο βαθμό το αντίγραφο της προηγούμενης που είχε απορριφθεί. Πριν περάσουν δύο μέρες οι ΗΠΑ βομβάρδισαν στρατιωτικές εγκαταστάσεις αλλά και κατοικημένες περιοχές της ακτογραμμής των Στενών του Ορμούζ καθώς και το νησί Κεαμ, που συγκαταλέγεται στους πιθανούς στόχους μιας αμερικανικής απόβασης, με τις ΗΠΑ να τονίζουν ταυτόχρονα ότι αυτές οι επιδρομές «δεν συνιστούν επανάληψη των εκθροισμών, ούτε πρόθεση για κλιμάκωση»! Για να πάρουν στρατιωτική απάντηση από το Ιράν με εκτόξευση πυραύλων και drones κατά πολεμικών πλοίων που συμμετείχαν στον αποκλεισμό των ιρανικών λιμανιών. Αλλά και απάντηση πολιτική-διπλωματική με την υπογράμμιση ότι «δεν πιεζόμα-

στε» και δίνοντας απάντηση στην πρόταση των ΗΠΑ λέγοντας ότι αυτή είναι «μια λίστα επιθυμιών τους» και όχι πρόταση για συμφωνία. Αυτό το διαρκές deza vu, αν κάτι έχει καταστήσει σαφές, είναι το γεγονός πως με τέτοια ημίμετρα και πασαμωδικές κινήσεις από την πλευρά των ΗΠΑ, το βάλτωμά τους γίνεται χειρότερο και βαθύτερο και αυτές γίνονται ακόμα πιο επικίνδυνες.

Ανακατατάξεις στην περιοχή της Μέσης Ανατολής

Τις μέρες που εξελίσσονταν αυτές οι οβιδιακές μεταμορφώσεις της τακτικής των ΗΠΑ, υπήρξαν μια σειρά γεγονότα που είναι η κορυφή του παγόβουνου των ανακατατάξεων που θα συμβούν στην περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Έτσι στα τέλη Απριλίου είχαμε την αποχώρηση των ΗΑΕ από τον ΟΠΕΚ. Με την κίνηση αυτή, που χαιρετίστηκε από τις ΗΠΑ, το λιγότερο είναι πως τα ΗΑΕ χτυπούν το Ιράν, μιας και θα επιχειρήσουν να κατακτήσουν θέσεις που αυτό χάνει στην αγορά πετρελαίου. Η κίνηση αυτή έχει πολλαπλούς στόχους και σημαντική γεωπολιτική διάσταση. Είναι ένα χτύπημα κάτω από την μείση στη Σαουδική Αραβία που εδώ και καιρό βρίσκεται σε έναν αυξανόμενο ανταγωνισμό με τα ΗΑΕ. Υποσκάπτει την πολιτική επιρροή που ασκούσε η Ρωσία μέσω του ΟΠΕΚ, τόσο στις χώρες του Κόλπου όσο και στην παγκόσμια ενεργειακή πολιτική. Μάλιστα αυτή η κίνηση συνδυάστηκε με την σύμφιση των σχέσεων των ΗΑΕ με το Ισραήλ που επικυρώθηκε με την αποστολή από το σιωνιστικό κράτος, συστημάτων Patriot και συστοιχιών του ισραηλινού Iron Dome! Αλλά και με την συμμετοχή μαχητικών αεροσκαφών των ΗΑΕ στους πρόσφατους βομβαρδισμούς της ακτογραμμής του Ιράν. Τα ΗΑΕ είναι η μόνη χώρα της Αραβικής Χερσονήσου που έχει υπογράψει το «Συμφωνίες του Αβραάμ» και τώρα δείχνει πως μπαίνει πιο βαθιά στο φιλοσιωνιστικό μπλοκ και στην αντιιρανική εκστρατεία των ΗΠΑ.

Καθόλου τυχαία, όταν εξελίσσονταν το «Σχέδιο Ελευθερία» το Ιράν χτύπησε με σφοδρότητα ένα στρατηγικό σημείο των πετρελαϊκών εγκαταστάσεων των ΗΑΕ στη Φουτζέιρα, καθώς μέσω αυτού τα ΗΑΕ παρακάμπτουν τα Στενά του Ορμούζ, επιτρέποντας τα να εξάγουν πετρέλαιο ακόμη και σε περιπτώσεις αποκλεισμού τους. Στο ίδιο πλαίσιο, η ιρανική ηγεσία ανακοίνωσε εκείνες τις μέρες (5/5) τον νέο χάρτη ασφαλείας, με τον οποίο διευρύνεται η ζώνη ελέγχου που έχει δημιουργήσει το Ιράν, και προς την πλευρά του Κόλπου του Ομάν, επιβάλλοντας με αυτό τον τρόπο αποκλεισμό των λιμανιών των ΗΑΕ.

Σε άλλη ρότα η Σαουδική Αραβία δεν διαμαρτυρήθηκε

μόνο έντονα για τον αμερικάνικο αποκλεισμό από την πρώτη στιγμή, αλλά γράφεται πως η εσοπευμένη αναστολή του «Σχεδίου Ελευθερία» από τις ΗΠΑ, οφείλονται και στην άρνηση της ΣΑ να χρησιμοποιηθούν οι αμερικανικές βάσεις στην επικράτεια της αλλά και ο ενσέριος χώρος της για πλήγματα εναντίον του Ιράν.

«Ποτέ μη διακόπτεις τον εχθρό σου όταν κάνει λάθος»

Αυτή η ρήση του Ναπολέοντα Βοναπάρτη, θα μπορούσε να χρεωθεί όχι μόνο στην τακτική της Κίνας αλλά και της Ρωσίας έναντι της αμερικανο-ισραηλινής επίθεσης στο Ιράν. Έτσι προμοδότησαν την φθορά της παρουσίας των ΗΠΑ στην Μέση Ανατολή. Βέβαια Στην περίπτωση για την οποία μιλάμε, η πραγματικότητα, όπως συνήθως είναι πιο σύνθετη από μια ρήση.

Κάνοντας μια επισκόπηση των κινήσεων τους, θα λέγαμε πως χωρίς να γνωρίζουν τις ακριβείς αντοχές του Ιράν, κινήθηκαν για αρκετό διάστημα παρασκηνακά για να στηρίξουν έμμεσα το Ιράν, ελπίζοντας να συμβεί αυτό που συνέβη. Δεν ήθελαν και δεν μπορούσαν να κινήσουν σε μια πιο ενεργή και άμεση εμπλοκή, εκτός και αν τα πράγματα εκτρέπονταν. Έτσι η Ρωσία «πίσω από την «κουρτίνα» έδινε ακριβείς πληροφορίες για τις θέσεις των αμερικανικών βάσεων. Ανταπέδωσε την παροχή από το Ιράν drones για το ουκρανικό μέτωπο, με αποστολή αναβαθμισμένων σε εμπέλεια και επιχειρησιακές ικανότητες ρωσικών drones, αλλά μοιράστηκε και νέες τακτικές ιεράρχησης στόχων. Η Κίνα αντίστοιχα έδωσε στο Ιράν το κινέζικο δορυφορικό σύστημα αντίστοιχο του δικτικού GPS, ενώ έστειλε και μια σειρά οπλικά συστήματα μεσαίου μεγέθους. Στην διάρκεια της εκχειρίας, τα δυτικά ΜΜΕ φωνάζουν ότι έχουν πυκνώσει οι αποστολές φορτίων κυρίως από τη Μόσχα.

Στην πολιτικό-διπλωματικό πεδίο ο ρωσικός και ο κινέζικος ιμπεριαλισμός έχουν αρνηθεί οποιοδήποτε ψήφισμα μπορεί να δημογραφήσει «παρθουράκι» για τη νομιμοποίηση από τον ΟΗΕ μιας επιχείρησης εναντίον του αποκλεισμού των Στενών του Ορμούζ από το Ιράν. Η Ρωσία μάλιστα άλλωνοντας ότι αποτελεί νόμιμο αμυντικό μέτρο. Από την άλλη πλευρά, η ιρανική ηγεσία εμφανώς πια αναζητά ολοένα και μεγαλύτερη στήριξη όπως φάνηκε από την περιοδεία του Ιρανού ΥΠΕΞ σε Ρωσία και Κίνα.

Συνολικά οι δύο ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Ευρασίας εκμεταλλεύονται τις δυσαρτικές και την αναξιοπιστία που γεννούν οι επιθετικές κινήσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για να αυξήσουν την πολιτική τους εμβέλεια στον πλα-

νήτη, με μια σχετική επικέντρωση, εκτός από τη Μέση Ανατολή, στις χώρες της Αφρικής, της Κεντρικής και Ανατολικής Ασίας και του Ειρηνικού.

Σε μια τελευταία εξέλιξη, έχουμε τη δήλωση του πρέσβη του Ιράν στο Πεκίνο, πως «οποιαδήποτε πιθανή συμφωνία πρέπει απαραίτητα να συνοδεύεται από εγγυήσεις από τις μεγάλες δυνάμεις και να τίθεται και στο Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών», αναφερόμενος στη συνέχεια στη Ρωσία και την Κίνα. Αυτό δείχνει, ότι με συνεννόηση των τριών, ανοίγει η πόρτα για να εντείνουν οι δύο ευρασιατικοί ιμπεριαλιστές την πολιτική-διπλωματική τους εμπλοκή στη Μέση Ανατολή και στο πλευρό του Ιράν. Πράγμα που δυσκολεύει παραπέρα τις αμερικανικές κινήσεις και με δεδομένη την συνεχιζόμενη ρηγματώση μεταξύ των αμερικάνων και ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών, που αντικειμενικά αδυνατίζει παραπέρα την αμερικανική προβολή ισχύος.

«Καλώς ήρθατε στην εποχή της αδιάτακτης αμερικανικής υπερδύναμης. Θα είναι μοναχική και επικίνδυνη.»

Στο Κυριακάτικη έκδοση της «Καθημερινής» ο Π.Π. μεταφέρει την εισαγωγή ενός σημαντικού άρθρου με τίτλο «Η Αμερική είναι τώρα υπερδύναμη-παρίας», του επιφανούς Αμερικάνου νεοσυντηρητικού Ρόμπερτ Κέιγκαν (Robert Kagan) στο περιοδικό The Atlantic:

«Όποτε και όπως λήξει ο πόλεμος με το Ιράν, έχει ήδη αναδειχθεί και μεγεθύνει τους κινδύνους μιας νέας, πολυπολικής διεθνούς τάξης: μεγαλύτερα ρήγματα ανάμεσα στις ΗΠΑ και πρώην συμμάχους της, ενίσχυση των επεκτατικών μεγάλων δυνάμεων, Ρωσίας και Κίνας, επιτάχυνση του παγκόσμιου πολιτικού και οικονομικού χάους και μια Αμερική ασθενέστερη και περισσότερο απομονωμένη από κάθε άλλη φορά μετά τη δεκαετία του 1930». Ο Κέιγκαν στο άρθρο του συνεχίζει ως εξής: «Ακόμη και η επιτυχία εναντίον του Ιράν θα είναι κενή αν επιταχύνει την κατάρρευση του συστήματος συμβατικών που για οκτώ δεκαετίες ήταν η πραγματική πηγή της δύναμης, της επιρροής και της ασφάλειας της Αμερικής.» Μάλιστα το εν λόγω άρθρο του Κέιγκαν κλείνει με τα εξόχως δραματικά λόγια που παραθέτουμε στον τελευταίο υπότιτλο.

Ακόμα και αν δεν πρέπει να πραγματικά είναι πολύ ναυρής για να κάνουν από τη μεριά μας ανάλογες κρίσεις, αυτή η τοποθέτηση, δεν ξαναφέρει άραγε στο προσκήνιο τα ερωτήματα που θέσαμε στην αρχή του άρθρου; Και κυρίως αυτό που έχει να κάνει με τις εξελισσόμενες κινήσεις των ΗΠΑ.

Λίβανος Διχοτόμηση με στρατιωτικά μέσα, εσωτερική διαίρεση με πολιτικά μέσα

Στα άκρα έχει οδηγηθεί η εσωτερική κατάσταση στο Λίβανο. Η σύγκρουση του προέδρου Ζοζέφ Αούν και της πολιτικοστρατιωτικής οργάνωσης Χεζμπολά έχει κλιμακωθεί στο επίπεδο των ανοιχτών απειλών. Το ζήτημα των διαπραγματεύσεων και του «διαλόγου» χρησιμοποιείται από τα πολιτικά ενεργούμενα των ΗΠΑ, ως χαρτί πολιτικής απομόνωσης της σιιτικής πλευράς. «Ο πόλεμος εξυπηρετεί ξένα συμφέροντα» δηλώνει ο δούσλογος πρόεδρος του Λιβάνου ρίχνοντας νερό στο αφήγημα του Ισραήλ για τον «άξονα του κακού», την ώρα που το αμερικανικό υπουργείο Εξωτερικών ανακοινώνει την τρίτη κατά σειρά επαφή αξιωματούχων των δυο πλευρών στις ΗΠΑ, πιέζοντας ακόμη πιο πολύ τον Αούν για μια απευθείας επαφή με το Νετανιάχου. Ταυτόχρονα με αυτές τις κινήσεις, που στόχο έχουν τον αφοπλισμό της Χεζμπολά από τον επίσημο στρατό του Λιβάνου, οι ΗΠΑ έχουν αφήσει το Ισραήλ να επεκτείνει τις πολεμικές επιχειρήσεις στην κατεύθυνση κατοχής και διχοτόμησης, μέσω της δήλωσης Τραμπ πως «είναι αντίθετος σε πλήρη επανέναρχη του πολέμου» (!) ενώ τυπικά επικρατεί από τις 17 Απρίλη εκχειρία. Η πίεση εντείνεται στην σιιτική οργάνωση και από τις επιδιώξεις των Γάλλων όπως εκφράστηκαν στην επαφή του Μακρόν με τον πρωθυπουργό του Λιβάνου πριν λίγο καιρό, ο οποίος δήλωσε πως μονοπώλιο στα όπλα πρέπει να έχει το κράτος του Λιβάνου. Η προσπάθεια ενίσχυσης του κρατικού μηχανισμού και του στρατού από τη Γαλλία έχει σα στόχο τον αφοπλισμό της Χεζ-

πολά, στόχο που έχουν και οι ΗΠΑ, όμως κινείται εναντίον των σχεδίων διχοτόμησης του Λιβάνου. Περισσότερο προσπαθεί σε αυτή τη φάση, που έχει εκφραστεί διάσταση από τις ΗΠΑ, να εκμεταλλευτεί παλιούς δεσμούς με τη χώρα σε μια επιχείρηση επανερμόνησης με καλύτερους όρους στην περιοχή.

Από την απέναντι πλευρά, ενδεικτικό της οριακής κατάστασης είναι πως πρώην Βουλευτής της Χεζμπολά, απευθυνόμενος στον Ζοζέφ Αούν, του υπενθύμισε την περίπτωση του προέδρου της Αιγύπτου, που δολοφονήθηκε το 1991 για «προδοσία» μετά την υπογραφή της ειρηνευτικής συμφωνίας ανάμεσα στην Αίγυπτο και στο Ισραήλ. Ο αφοπλισμός της Χεζμπολά αποτελεί διακηρυγμένη κόκκινη γραμμή για την οργάνωση και φαίνεται πως οι ιμπεριαλιστές αντιλαμβάνονται και τη λαϊκή στήριξη σε αυτό το ζήτημα. Έχουν ήδη διαφρεύσει εδώ και καιρό δημοσκοπήσεις που δείχνουν πως μεγάλη λαϊκή μερίδα πέραν της σιιτικής πλευράς και πέραν του κατεχόμενου νότου, παρόλο που δεν θέλει πόλεμο προφανώς, αντιτίθεται στον αφοπλισμό αναγνωρίζοντας πως η Χεζμπολά αποτελεί το μόνο φραγμό αντίστασης στη σιωνιστική επιθετικότητα, σε αντίθεση με τη δωσίλογη κυβέρνηση. Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός πάντως πιέει την κατάσταση με κάθε τρόπο και πάντα σε αναφορά με τις εξελίξεις στο Ιράν. Η ισχυροποίηση του Ισραήλ και η περιθωριοποίηση της Χεζμπολά είναι προς το συμφέρον του.

Με δεδομένες αυτές τις εξελίξεις οι επιχειρήσεις του

Ισραήλ κινούνται στη λογική της Γάζας. Βομβαρδισμοί πόλεων, ισοπέδωση 66 χωριών, καταστροφή νοσοκομείων και κέντρων υγείας, ανατίναξη σπιτιών και αντιλοισταίων ύδρευσης και με κάθε άλλη επιχείρηση έχει στόχο να κάνει ανέφικτη την επιβίωση στο νότο αλλά παράλληλα να προκαλέσει ανασφάλεια και πάνω από το «όριο του Λιτάνι ποταμού». Οι επιχειρήσεις καλύπτονται πίσω από το «δικαίωμα» στην άμυνα στις επιθέσεις της Χεζμπολά. Το αποτέλεσμα είναι πάνω από 400 νεκροί μέσα στην περίοδο εκχειρίας, ενώ από την έναρξη του πολέμου μέχρι τώρα οι νεκροί είναι 2.882 με 200 παιδιά

Οι επιχειρήσεις αυτές μπορεί να θέλουν να εμφανίζουν Ισραηλινούς στρατιωτικούς πάνω στον ποταμό Λιτάνι και καταστροφές πυρομαχικών, οπλισμού και σφράγγων της Χεζμπολά, όμως ομοιογενή βρισκουν σοβαρή αντίσταση. Χτυπήματα με ρουκέτες καταγράφονται σαν απάντηση στους Ισραηλινούς στο βόρειο Ισραήλ, και πολλά στις πόλεις και χωριά του νοτίου Λιβάνου. Η δυσκολία αντιμετώπισης των FPV εκρηκτικών drones, έχουν δημιουργήσει πρόβλημα με τα χτυπήματα από αέρος στους IDF. Αποδεικνύεται πως παρά τα χτυπήματα που δέχτηκε τα τελευταία χρόνια η Χεζμπολά δεν βρέθηκε τόσο αποδιοργανωμένη όσο περίμεναν οι Ισραηλινοί, με αποτέλεσμα ένα ενδεχόμενο στόμωμα των επιχειρήσεων θα μπορούσε έως και να γυρίσει μπουμέρανγκ στους σχεδιασμούς τους.

Παλαιστίνη

Γενοκτονία και εποικισμοί - Μια διαρκής Νάκμπα

Αργή και εκκωφαντικά σιωπηλή γενοκτονία εξελίσσεται στην Παλαιστίνη. Η εκχειρία της 10ης Οκτώβρη πρόσθεσε πάνω από 800 νεκρούς στην ατέλειωτη λίστα των 72.000 από την έναρξη του τελευταίου πολέμου στη Λωρίδα της Γάζας. Η δήλωση του αρχηγού του IDF ότι τα στρατεύματά του «σκοτώνουν όπως δεν έχουμε σκοτώσει από το 1967» διέρρησε στη Haaretz και κανείς δε μπόηκε στον κόπο να τη διαψεύσει.

Σχεδόν 2 εκατομμύρια παραμένουν εκτοπισμένοι και να προσπαθούν να επιβιώσουν σε απάνθρωπες συνθήκες. Σε έκθεσή τους οι Γιατροί χωρίς Σύνορα επιμένουν στο ότι «η κρίση υποσιτισμού είναι εξ ολοκλήρου ανθρωπογενής» καθώς το Ισραήλ περιορίζει σκόπιμα την πρόσβαση σε τρόφιμα και ανθρωπιστική βοήθεια στη Λωρίδα της Γάζας. Τα πρώτα και κύρια θύματα είναι οι έγκυες και θηλάζουσες γυναίκες, τα βρέφη και τα μικρά παιδιά. Στη Γάζα το ποσοστό των θνησιγενών εμβρύων εκτοξεύτηκε κατά 140%. Η κατάσταση είναι τραγική για τους Παλαιστίνιους που δεν ξέρουν από τι να προφυλαχτούν, από τις αεροπορικές επιδρομές, τους ελεύθερους σκοπευτές, τα τρωκτικά που έχουν γίνει αληθινή μάστιγα; ΜΚΟ και ΟΗΕ απευθύνουν εκκλήσεις να επιτρέψει ο κατοχικός στρατός να περάσει ανθρωπιστική βοήθεια, τρόφιμα, φάρμακα χημικά, δομικά υλικά, από τα σημεία ελέγχου.

ΗΠΑ και Ισραήλ προχωρούν συντεταγμένα τα σχέδια αφανισμού της Παλαιστίνης από τον χάρτη. Σε συνάντηση

Νετανιάχου και Νικολάι Μλαντένοφ, του επικεφαλής του «Συμβουλίου Ειρήνης» που δημιούργησε ο Τραμπ, συμφώνησαν πως πρέπει να εφαρμοστούν πλήρως τα 20 σημεία του σχεδίου χωρίς σταδιακές, ξεχωριστές φάσεις. Με απλά λόγια αφοπλισμό της Χαμάς, τσάκισμα της παλαιστινιακής αντίστασης. Παράλληλα, η ισραηλινή κυβέρνηση, με το πρόσχημα πως η Χαμάς «δεν τηρεί» τη συμφωνία, σχεδιάζει νέα φάση επιθέσεων στη Γάζα. «Ξεχνά», όμως, πως σταθερά επεκτείνει την κατοχή στον θύλακα (πάνω από 60% σύμφωνα με τη Χαμάς) με ταυτόχρονο αποκλεισμό και από τη θάλασσα.

Ανάλογα σχέδια εκτοπισμού εφαρμόζει ανοικτά και στη Δυτική Όχθη. Με διαδοχικές αποφάσεις τα τελευταία χρόνια η κυβέρνηση του Ισραήλ εγκρίνει 34 νέους εποικισμούς και νομιμοποιεί παλιότερους, που περιλαμβάνουν 1.080 οικιστικές μονάδες στην περιοχή C και 3.400 κατοικίες ειδικά στην περιοχή ανατολικά της Ιερουσαλήμ. Σ' αυτό να προσθέσουμε και τα σχέδια για άμεση οικοδόμηση νέου οδικού δικτύου σε παλαιστινιακή γη, προορισμένη μόνο για τους εποίκους και θα ενώνει νέους εποικισμούς. Αυτές οι αποφάσεις δίνουν «πνοή» στην εγκληματική βία που εξαπολύουν στρατός κατοχής και έποικοι. Σύμφωνα με την Παλαιστίνια γενική διευθύντρια Γεωργίας σε λίγες μέρες οι κατοχικές δυνάμεις έχουν ισοπεδώσει 200 στρέμματα γης και ξεριζώσαν δεκάδες χιλιάδες αμπέλια και οπωροφόρα δέντρα στην περιοχή της Χεβρώνας. Η Επιτροπή Αντίστασης στο Τεί-

χος και τους εποικισμούς αναφέρει περισσότερες από 40 κατεδαφίσεις σπιτιών και αγροτικών εγκαταστάσεων, αλλά και βανδαλισμούς, πλιάτσικο και κλοπές ζώων. Αφιονισμένοι έποικοι αδιακρίτως

ξυλοκοπούν, δολοφονούν, απαγάγουν παιδιά, αναγκάζουν οικογένειες να ξεθάβουν τους νεκρούς τους.

Σε ανοικτή συνεδρίασή του το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ αναφέρεται σ' αυτές τις επιθέσεις των δυνάμεων κατοχής χωρίς, όμως, να τους αποδίδει ευθύνες. Η ΕΕ «θορυβημένη» ανακοίνωσε πως θα ξεκινήσει πρόγραμμα υποστήριξης των Παλαιστίνιων που αντιμετωπίζουν τη βία των εποίκων. Στην πραγματικότητα πολιτικοί, διπλωμάτες, πρώην πρωθυπουργοί που δεν έχουν σταματήσει να στηρίζουν και να ανέχονται τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού με θράσος προτείνουν εκπόνηση νέων σχεδίων εκατομμυρίων ευρώ για φράχτες στα παλαιστινιακά χωριά, ώστε να τους «προστατέψουν» από τους εποίκους. Μια φτηνή προσπάθεια να κρύψουν την ουσιαστική στήριξή τους στο σιωνιστικό μόρφωμα (όπως η πειρατεία του στόλου sumud στα χωρικά ύδατα της Ελλάδας, χώρας της ΕΕ) και να πλασαριστούν ως υπερασπιστές του Παλαιστινιακού λαού. Στην ουσία, όμως, επιδιώκουν να μη μείνουν πίσω στον ανταγωνισμό τους με τις ΗΠΑ για τον έλεγχο της περιοχής.

Αυτή η χρονιά είναι η 78η χρονιά της Νάκμπα. Κάθε μέρα που περνά στην Παλαιστίνη είναι επέτειος της Νάκμπα. Κάθε μέρα είναι μέρα μνήμης για την καταστροφή ενός μικρού χωριού, μιας πόλης. Όσοι γλίτωσαν από τις επιδρομές των σιωνιστών από τη Χάιφα, τη Σάσα, το Μπαλάντ αλ-Σείχ, το Ντέιρ Γιασίν, τα 500 χωριά και πόλεις που ισοπεδώθηκαν, ξεκίνησαν τη μεγάλη «πορεία του θανάτου» και παραμένουν εκτοπισμένοι στην Τζενίν, στην Τουλκαρέμ, στο Νουρ Σαμς. Ο Παλαιστίνιος ποιητής Μαχμούντ Νταρούις περιέγραψε τη Νάκμπα ως «ένα εκτεταμένο παρόν, που υπόσχεται να συνεχιστεί στο μέλλον» (ένα μέλλον που επιφυλάσσουν οι σιωνιστές και στον Λίβανο). Αυτή η γη, όμως, λέγεται Παλαιστίνη και όσο ο λαός της παλεύει για την επιβίωσή του, αυτό το όνομα θα έχει, Παλαιστίνη!

Ουκρανία

Στην αδιάκοπη αρένα της κρεατομηχανής

Μπορεί η ροή της αμερικανικής στρατιωτικής βοήθειας στην Ουκρανία με συστήματα Πάτριος μέσω του προγράμματος PURL του ΝΑΤΟ να συνεχίζεται «όπως είχε προγραμματιστεί», μπορεί ο Ζελένσκι να διαφημίζει τις δυνατότητες των «εξελιγμένων» ουκρανικών drones και να πλασάρει την «ειδίκευση» στην τεχνολογία του νέου τύπου πολέμου, μπορεί το ύποπτο θαλάσσιο drone-καμικάζι στη Λευκάδα να μας πληροφορήσει μεταξύ άλλων ότι το Βεληνεκές των επιθέσεων περιλαμβάνει και τις ελληνικές ακτές, μπορεί τα εργαλεία AI να αξιοποιούν δεδομένα και να επιλέγουν στόχους για τους δορυφόρους, μπορεί να εξαπολύονται συνεχώς σμήνη εκατοντάδων drones εκατέρωθεν πλήττοντας στρατιωτικές ικανότητες και ενεργειακές υποδομές βαθιά μέσα στο έδαφος και των δυο χωρών, μπορεί να απειλήθηκε ακόμη και η Κόκκινη Πλατεία και η παρέλαση την Ημέρα της Νίκης, όμως η εικόνα του άδικου πολέμου είναι η «αθέατη» εικόνα των σφοδρών μαχών που διεξάγονται ακατάπαυστα στο έδαφος της ανατολικής και νότιας Ουκρανίας.

Είναι η εικόνα των αποστεωμένων Ουκρανών στρατιωτών, που φωτογραφίες τους διέρρησαν και δόθηκαν στη δημοσιότητα από τις συζύγους και τις κόρες τους, για να καταγγείλουν τις συνθήκες πολέμου στην πρώτη γραμμή, εκεί που το προσδόκιμο ζωής είναι

μερικές εβδομάδες και οι στρατιώτες καταρρέουν εξαντλημένοι από την πείνα και τη δίψα. Είναι η εικόνα των σκληρών συγκρούσεων γύρω από τις πόλεις-οχυρά Σλοβιάσκ και Κραματόρσκ που δεν καταλαμβάνονται, είναι οι μάχες μέτρο-μέτρο στα περικόρα του Ποκρόφσκ και της Κοστιαντίνφκα, είναι η προσπάθεια των ρωσικών δυνάμεων να αποκτήσουν πάτημα στις γραμμές του μετώπου με ομάδες διείσδυσης, εκτεθειμένους σε χτυπήματα, καθώς το SpaceX του Ίλον Μασκ απενεργοποίησε για τους Ρώσους, τον Φεβρουάριο, τα τερματικά Starlink που χρησιμοποιούσαν για επικοινωνία και χρήση drones. Είναι η επιβράδυνση της ρωσικής προώθησης από τον Δεκέμβριο του '25, η στασιμότητα το Μάρτιο και η απώλεια τον Απρίλιο, για πρώτη φορά από τα μέσα του 2023, 120 τετραγωνικών χιλιομέτρων ουκρανικού εδάφους που είχαν καταλάβει στις τρεις περιοχές, Ζαπορίζια, Χάρκοβο και Ντονέτσκ.

Και είναι αυτή η οπισθοδρόμηση στο πεδίο, μικρή αλλά χαρακτηριστική των δυσκολιών να ολοκληρωθεί η νίκη με ό,τι τη συνοδεύει, που φέρνει στην επιφάνεια διαφωνίες και προβλήματα στο εσωτερικό της Ρωσίας. Το CNN, σύμφωνα με έκθεση της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Πληροφοριών, μιλά για κορύφωση των μέτρων ασφάλειας που εφαρμόζει το Κρεμλίνο, μετά τις δολοφονίες ανώτατων Ρώσων στρατιωτικών και σενάρια για απόπειρα πραξί-

κοπήματος ή δολοφονίας του Πούτιν.

Η παρέλαση χωρίς άρματα στις 9 Μάη με «βολές» Πούτιν κατά του ΝΑΤΟ, αλλά και η αμφίσημη συνέντευξή του που ακολούθησε ότι «ο πόλεμος φτάνει στο τέλος του», η ενδεχόμενη μεσολάβηση των Ευρωπαίων, που επιβεβαιώθηκε από τον Α. Κόστα, δείχνουν την αναζήτηση από όλες τις πλευρές μιας επανένταξης συνομιλιών.

Γιατί ο πόλεμος φθοράς στον πέμπτο του χρόνο, που δε δίνει νικητή, που το «θέατρό του» αρχίζει από την Ουκρανία και φτάνει στην κεντρική Μεσόγειο, τη Μαύρη Θάλασσα, τη Βαλτική, τη Λευκορωσία, την Πολωνία και απλώνεται μέχρι τη Μέση Ανατολή, ανοίγει όλο και πιο επικίνδυνα τη βεντάλια των ιμπεριαλιστικών συγκρούσεων και περιπλοκών και οδηγεί τους Ρούμπιο και Λαβρόφ σε τηλεφωνική συνομιλία για τη σχέση ΗΠΑ-Ρωσίας με επίδικο Ουκρανία και Ιράν.

Ταυτόχρονα, παραμένει ο καθρέφτης των δυνατοτήτων και των ορίων της κάθε πλευράς, το αξεδιάλυτο κουβάρι των αντιθέσεων και των μπλοκαρισμάτων, αλλά και ο «χάρτης» που ανιχνεύονται τα επόμενα βήματα. Πάνω του μεγεθύνονται ως εικόνες από το μέλλον, που επιφυλάσσουν στους λαούς οι φονιάδες τους, οι «αθέατοι» αριθμοί των εκατομμυρίων πια νεκρών και τραυματιών και των δυο πλευρών, οι «αθέατες» εικόνες της προσφυγιάς και των ακατάπαυστων καταστροφών.

Μαύροι μεταλλικοί σταυροί και μαρμάρινες πλάκες με ονόματα νέων. Στο κεντρικό νεκροταφείο της Ουλμ, βορειοδυτικά της Στουτγκάρτερ Στράσσε, που απλώνεται σε έκταση 10 στρεμμάτων και άρχισε να λειτουργεί στα τέλη του 19ου αιώνα, σε ξεχωριστό τμήμα είναι θαμμένοι αρκετοί Γερμανοί στρατιώτες. 2.153 που έπεσαν στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο και 423 στη διάρκεια του Δεύτερου Παγκόσμιου Πόλεμου. Υπάρχουν επίσης τάφοι και μνημεία για νεκρούς προηγούμενων αιματηρών πολέμων, όπως αυτό του Γαλλοπρωσικού πολέμου του 1870-71. Θύματα όλοι τους του μιλιταρισμού, του ναζισμού και των ιμπεριαλιστικών φιλοδοξιών της γερμανικής αστικής τάξης. Η γενέτειρα του Αϊνστάιν, στη δυτική όχθη του Δούναβη, ανήκει στη Βάδη-Βυρτεμβέργη (η νέα Ουλμ στην ανατολική πλευρά είναι στη Βαυαρία), ιδρύθηκε στα μισά του 9ου αιώνα και πάντοτε αποτελούσε σύνορο, φρούριο και στρατιωτικό επίδοκο. Στις 17 Δεκεμβρίου του 1944 υπέστη σφοδρό βομβαρδισμό από την αγγλική αεροπορία (400 αεροπλάνα έριξαν σχεδόν 100 χιλιάδες βόμβες), από τον οποίο μέσα σε μισή ώρα έχασαν τη ζωή τους 700 κάτοικοι και 25 χιλιάδες έμειναν άστεγοι. Το μεγαλύτερο τμήμα της πόλης, σχεδόν το 80%, καταστράφηκε. Επιπλέον, 2.690 πολίτες της Ουλμ σκοτώθηκαν στα μέτωπα του Β' Παγκόσμιου, αρκετοί από τους οποίους αγνοούνται ή βρίσκονται θαμμένοι σε μαζικούς τάφους στην Ανατολή.

Οι νέες διατάξεις για τη στράτευση στη Γερμανία τέθηκαν σε ισχύ από την αρχή του χρόνου. Ψηφίστηκε ύστερα από διαπραγματεύσεις και συμφωνία ανάμεσα στο CDU/CSU και SPD (Χριστιανοδημοκράτες και Σοσιαλδημοκράτες). Ο Νόμος Εκσυγχρονισμού της Στρατιωτικής Θητείας, όπως ονομάζεται, προβλέπει πως άνδρες που έχουν συμπληρώσει το 17ο έτος της ηλικίας έως τα 45 πρέπει να έχουν άδεια από αρμόδιο γραφείο του γερμανικού στρατού, εφόσον σκοπεύουν να μείνουν έξω από τη χώρα για περισσότερο από τρεις μήνες. Όσοι νέοι άνδρες είναι 18 ετών και άνω υποχρεούνται να συμπληρώσουν ένα ερωτηματολόγιο σχετικά με την καταλληλότητά τους για στρατιωτική θητεία. Σε όσους δεν απαντήσουν ή απαντήσουν ψευδώς θα επιβάλλεται πρόστιμο 1.000 ευρώ. Προβλέπεται, επίσης, η υποχρεωτική ιατρική εξέταση, η οποία θα ισχύσει από τον Ιούλιο του 2027. Η σχετική διαδικασία, ωστόσο, δεν εξαντλείται απλώς στη συμπλήρωση του ερωτηματολογίου. Ακόμα και άτομα που έχουν δηλώσει πως δεν έχουν «κανένα ενδιαφέρον» να γίνουν στρατιώτες, οφείλουν να περάσουν την εξέταση από στρατιωτικό γιατρό. Η εξέταση είναι από τις αρχές του έτους υποχρεωτική για τους νέους άνδρες που έχουν γεννηθεί από το 2008 και μετά. Η στρατιωτική θητεία θα παραμείνει αρχικά εθελοντική. Ωστόσο, σε περίπτωση που δεν βρεθούν αρκετοί εθελοντές, η Ομοσπονδιακή Βουλή μπορεί να επαναφέρει την υποχρεωτική στρατιωτική θητεία. Ο μιλιταριστής υπουργός Άμυνας, Πιστόριους, δήλωσε ότι ο νέος σχεδιασμός έχει στόχο να αυξήσει τις γερμανικές ένοπλες δυνάμεις. Από περίπου 182.000 στρατιώτες που εί-

ναί σήμερα, να φτάσουν τις 260.000 συνολικά, έως τις αρχές της δεκαετίας του 2030, πέρα από τους 200.000 εφέδρους. Μια αύξηση σχεδόν 20.000 τον χρόνο! Οι γυναίκες μπορούν να καταταγούν εθελοντικά στον στρατό, αλλά μόνο οι άνδρες προς το παρόν μπορούν νομικά να υποχρεωθούν να υποβληθούν σε ιατρική εξέταση ή σε στρατιωτική θητεία. Αν και ο νέος νόμος δεν προβλέπει σε αυτή τη φάση την καθολική υποχρεωτική στράτευση, στην πραγματικότητα δημιουργεί τις νομικές, τεχνικές και πολιτικές προϋποθέσεις γι' αυτήν, αν το γερμανικό κράτος τη χρειαστεί για τις πολεμικές ανάγκες του.

«Οι πλούσιοι θέλουν πόλεμο, οι νέοι θέλουν μέλλον!». Ένα από τα συνθήματα που φώναζαν οι εκατοντάδες νεαροί μαθητές, αφότου ξεκίνησαν το πρωινό της 8ης Μαΐου από την επαγγελματική σχολή Φάλκνμπουργκ. Πέρασαν και ενώθηκαν με μαθητές από το ιστορικό γυμνάσιο Χούμπολντ, το γυμνάσιο Κέπλερ και την επαγγελματική σχολή Φρίντριχ Λιστ, που βρίσκεται κοντά στον εντυπωσιακό καθεδρικό ναό της Ουλμ, για να καταλήξουν στην πλατεία Δημαρχείου. Η κινητοποίηση την ημέρα που οι Δυτικοί γιορτάζουν τη λήξη της δεύτερης μεγάλης ανθρωποσφαγής του 20ου αιώνα, έγινε στο πλαίσιο της τρίτης πανγερμανικής σχολικής απεργίας ενάντια στον νόμο για τη στράτευση. Προηγήθηκαν άλλες δύο ανάλογες κινητοποιήσεις, στις 5 Δεκεμβρίου 2025, ημέρα που ψηφίστηκε ο νόμος στο Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο και στις 5 Μαρτίου. Σε όλες, χιλιάδες μαθητές σε εκατοντάδες πόλεις της Γερμανίας συμμετείχαν σε διαδηλώσεις και άλλες δράσεις. Αν και η συμμετοχή σε αυτές ήταν κατώτερη κατά πολύ της σημασίας της κυβερνητικής απόφασης, προκάλεσε ισχυρές ανησυχίες στο γερμανικό καθεστώς και αντιδράσεις. Κυβέρνηση, αστοί πολιτικοί, δημοσιογράφοι, στελέχη της εκπαίδευσης και διάφορες κρατικές υπηρεσίες επιτέθηκαν στους διοργανωτές, χαρακτηρίζοντάς τους εξτρεμιστές και εχθρούς του συντάγματος!

Στο πλαίσιο εφαρμογής του νόμου, η κυβέρνηση σχεδιάζει να δημιουργήσει 24 κέντρα στρατολόγησης σε όλη τη χώρα. Στη Βάδη-Βυρτεμβέργη προβλέπεται η ίδρυση δύο κέντρων, στο Όφενμ-

Ουλμ, Γερμανία

Οι νεκροί μιλούν! Ποιοι τους ακούνε;

Πηγές και προτάσεις

ΕΠΙΣΚΕΦΕΙΤΕ μια αντιπολεμική σελίδα για ενημέρωση με σχετικές ειδήσεις και κινητοποιήσεις www.grundrechtekomitee.de/krieg-frieden/antimilitarismus

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

πουργκ (περιοχή Όρτεναου) και την Ουλμ. Από τα μέσα του 2027, οι νέοι θα εξετάζονται σε αυτά τα κέντρα, για να αξιολογηθεί η σωματική, ψυχολογική και πνευματική τους καταλληλότητα για τις Γερμανικές Ένοπλες Δυνάμεις! Η αστική τάξη και τα κόμματά της, τα γερμανικά μονοπώλια και οι μιλιταριστές χρειάζονται νέο ανθρωπινό δυναμικό, για να εξυπηρετήσει τις αυξημένες ανάγκες του στρατού και τα σχέδιά του για ιμπεριαλιστικές εξορμήσεις στην Ευρώπη και αλλού. Το Βερολίνο, αρπάζοντας και αξιοποιώντας την Ουκρανική ευκαιρία ύστερα από τη ρωσική επέμβαση, έχει από καιρό προανατολιστεί σε συστηματικές πολεμικές προετοιμασίες. Αύξησε κατακόρυφα τις στρατιωτικές δαπάνες, ξεπερνώντας το 2025 τα 100 δισ. δολάρια με το θεαματικό 25% από το 2024, φτάνοντας πλέον στην τέταρτη θέση στον κόσμο πίσω από τις ΗΠΑ, την Κίνα και τη Ρωσία. Με μια δέσμη 153 μεγάλων έργων σε εξέλιξη, η Γερμανία στοχεύει στην απόκτηση νέων οπλικών συστημάτων, στον εκσυγχρονισμό του εξοπλισμού της και στην ενίσχυση των υποδομών, σκοπεύοντας να συνεχίσει να αυξάνει τις δαπάνες, φτάνοντας τα 650 δισ. ευρώ για την πενταετία 2025-2030, το διπλάσιο του προϋπολογισμού των προηγούμενων πέντε ετών! Εκτός από τα γνωστά μεγάλα πολεμικά μονοπώλια, όπως η Κράους-Μαφεί Βέγκμαν, Τίσεν Γκρουπ, Ραινμέταλ, Χένσολντ κ.λπ., και άλλα καπιταλιστικά συγκροτήματα κατασκευής αυτοκινήτων, καταναλωτικού και βιομηχανικού εξοπλισμού έχουν στραφεί στη στρατιωτική παραγωγή. Στη Γερμανία εξελίσσεται μια ραγδαία προσαρμογή της μεγάλης βιομηχανικής βάσης της στη στρατιωτική οικονομία και τον επανεξοπλισμό. Είναι φαινόμενο που έχει ξανα συμβεί στον 20ο αιώνα, κατά την προετοιμασία των δύο παγκόσμιων πολέμων. Χαρακτηριστικό του κλίματος που έχει δημιουργηθεί είναι

πως στη Βόρεια Ρηνανία-Βεστφαλία, η υπουργός Οικονομικών, που ανήκει στους Πράσινους, υπέγραψε συμφωνία με τρεις εταιρίες παραγωγής όπλων για την ίδρυση ενός κέντρου υψηλής τεχνολογίας με την ονομασία «Κέντρο Εκκίνησης Παραγωγής Άμυνας». Στο κέντρο θα δοκιμάζονται νέα όπλα ως πρωτότυπα, για να μπου στη συνέχεια στη μαζική βιομηχανική παραγωγή!

Η Ουλμ έχει μεγάλη παράδοση αντιπολεμικών κινητοποιήσεων και αντίστασης στον μιλιταρισμό. Εδώ, στη νέα Ουλμ, κατέληξε η μεγάλη ανθρωπινή αντιπολεμική αλυσίδα των 108 χιλιομέτρων στις 22 Οκτωβρίου 1983 με τη συμμετοχή 300 χιλιάδων διαδηλωτών, στην κορύφωση του κινήματος ενάντια στην εγκατάσταση των αμερικάνικων πυρηνικών πυραύλων Πέρσινγκ και Κρουζ. Στα χρόνια του πολέμου και της ναζιστικής εξουσίας, στην Ουλμ έδρασε μια θαρραλέα ομάδα φοιτητών, συνδεδεμένη με την οργάνωση «Λευκό Ρόδο». Η Σόφι Σολ, από τα βασικά στελέχη της ομάδας των φοιτητών του Μονάχου που εκτελέστηκε το 1943, μεγάλωσε στην Ουλμ. Πρόσφατα το αντιπολεμικό κίνημα της περιοχής ήρθε στο προσκήνιο, ύστερα από μια παρέμβαση καταγγελίας σε εταιρία που συνεργάζεται με το Ισραήλ και τις συλλήψεις που ακολούθησαν. Οι 5 της Ουλμ, όπως έχουν γίνει γνωστοί, δικάζονται ως εγκληματίες με βάση το άρθρο 129 του γερμανικού ποινικού κώδικα, γιατί κατήγγειλαν τη συνεργασία της εταιρίας Elbit Systems με το σιωνιστικό κράτος-δολοφόνο. Στην Ουλμ, όπως και σε όλη τη Γερμανία, το παρελθόν προειδοποιεί! Οι νέοι, που για μια ακόμη φορά η γερμανική αστική τάξη τους προορίζει για «κρέας» στα κανόνια της, πρέπει να το ακούσουν και να σταματήσουν εκείνους που θέλουν την επανάληψή του!

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Πετρέλαιο Ρουκέτα και πούπουλο

Ζούμε τη μεγαλύτερη ενεργειακή κρίση της πρόσφατης ιστορίας, δήλωσε ο Πρόεδρος της Διεθνούς Επιτροπής Ενέργειας, Μπρίστολ. Από μία άποψη, οι... αριθμοί είναι με το μέρος του.

Ενώ το 1973 η μείωση της προσφοράς πετρελαίου ήταν περίπου 5 εκατομμύρια βαρέλια την ημέρα (περίπου 7% της παγκόσμιας παραγωγής), η τρέχουσα κρίση έχει αποκόψει ποσοστά που φτάνουν το 20% της παγκόσμιας προσφοράς λόγω των συγκρούσεων στη Μέση Ανατολή, εξάλλου τα στρατηγικά αποθέματα θα αρχίσουν να μειώνονται σημαντικά μετά τον Ιούνιο εφόσον συνεχιστεί ο αποκλεισμός των Στενών.

Όμως αυτή η προσέγγιση μπορεί να συναντήσει τον αντίλογο της. Αν ρωτήσει, π.χ., κανείς την ΤΝ για τις διαφορές ανάμεσα στην τρέχουσα πολεμική κρίση και την ενεργειακή κρίση του 1973, θα λάβει την απάντηση ότι η πρώτη διαχέει τα προβλήματα ασφάλειας σε όλον τον κόσμο ενώ η κρίση του 1973 ήταν μία πολιτική απόφαση, ένα εμπόριο των αραβικών χωρών. Κάτι πιο «περιορισμένο» να πούμε...

Η «στρογγυλή» ανθρώπινη σκέψη θα υπενθύμιζε, όμως, στην τεχνητή νοημοσύνη πως και στις δύο περιπτώσεις το πετρέλαιο ήταν και είναι ένα πολιτικό όπλο. Η πραγματικότητα που προκαλούμαστε λοιπόν να αναγνωρίσουμε και να βγάλουμε ένα συμπέρασμα στο ερώτημα που τέθηκε είναι αρκετά πιο σύνθετη.

Στο άρθρο του Απόστολου Μάνθου «*Το τελευταίο ανοδικό τανγκό των τιμών του πετρελαίου*» στην εφημερίδα «Κεφάλαια», τονίζονται και αναλύονται τα στοιχεία που συνηγορούν -πριν από την πολεμική κρίση σε Μ. Ανατολή-Ιράν- και εξακολουθούν να συνηγορούν στο ότι το πετρέλαιο παίζει πια διαφορετικό ρόλο σήμερα.

«*Το πρώτο στοιχείο που καθορίζει τη νέα πραγματικότητα είναι η εκρηκτική αύξηση της αμερικανικής παρουσίας στις διεθνείς ροές. Οι εξαγωγές των ΗΠΑ έφτασαν σε ιστορικό υψηλό 6,4 εκατ. βαρέλια ημερησίως, επίπεδο που μετατρέπει τη χώρα σε βασικό προμηθευτή της παγκόσμιας αγοράς*».

Στις Ηνωμένες Πολιτείες, η σχιστολιθική παραγωγή πετρελαίου λειτουργεί με εντελώς διαφορετικούς ρυθμούς σε σχέση με τα παραδοσιακά κοιτάσματα. Πολλές εταιρείες μπορούν να είναι κερδοφόρες ακόμη και με τιμές γύρω στα 45-50 δολάρια το βαρέλι, κάτι που αλλάζει τη συμπεριφορά όταν οι τιμές ανεβαίνουν.

Το κρίσιμο σημείο είναι η ταχύτητα. Στο σχιστολιθικό πετρέλαιο, μια νέα γεώτρηση μπορεί να ολοκληρωθεί μέσα σε 2 έως 6 μήνες, όταν σε άλλα projects απαιτούνται χρόνια. Επιπλέον, υπάρχει μεγάλος αριθμός από ήδη τρυπημένες γεωτρήσεις που δεν έχουν ακόμη ενεργοποιηθεί πλήρως. Αυτές μπορούν να μπουν σε παραγωγή μέσα σε λίγες εβδομάδες, εφόσον οι τιμές το δικαιολογούν.

Αυτό σημαίνει ότι η αγορά δεν περιμένει χρόνια για να δει νέα προσφορά. Κάθε φορά που η τιμή ανεβαίνει, εμφανίζονται πολύ γρήγορα επιπλέον βαρέλια, καθώς οι εταιρείες εκμεταλλεύονται την ευκαιρία για άμεση αύξηση παραγωγής. Κοινώς, οι παραγωγοί «πουλάνε» την

άνοδο. Όσο η τιμή ανεβαίνει τόσο αυξάνεται η προσφορά από τις ΗΠΑ, και αυτή η νέα προσφορά λειτουργεί σαν αντίβαρο. Έτσι, τα ανοδικά κύματα δυσκολεύονται να αποκτήσουν διάρκεια, γιατί η αγορά γεμίζει ξανά με βαρέλια πιο γρήγορα από ό,τι στο παρελθόν.

Το δεύτερο, ακόμη πιο κρίσιμο, στοιχείο αφορά την αποσύνθεση του μηχανισμού ελέγχου της αγοράς από τον OPEC+. Η αποχώρηση των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων (ΗΑΕ) αφαιρεί από το σύστημα έναν από τους ισχυρότερους και τεχνολογικά πιο εξελιγμένους παραγωγούς. Τα ΗΑΕ διαθέτουν περίπου 113 δις. βαρέλια αποθεμάτων, αποτελούν τον 3ο μεγαλύτερο παραγωγό εντός του Οργανισμού και κατείχαν σημαντικό ποσοστό της πλεονάζουσας παραγωγικής ικανότητας.

Με την έξοδο αυτή, το Άμπου Ντάμπι αποκτά πλήρη ελευθερία κινήσεων. Η παραγωγή μπορεί να κινηθεί προς τα 5 εκατ. βαρέλια ημερησίως, χωρίς ποσοτώσεις και χωρίς συντονισμό. Κάθε επιπλέον βαρέλι που εισέρχεται στην αγορά δημιουργεί πίεση στις τιμές, εκτός αν άλλοι παραγωγοί μειώσουν αντίστοιχα την παραγωγή τους, κάτι που δύσκολα μπορεί να γίνει γιατί όλοι σχεδόν θα τρέξουν να αναπληρώσουν τη ζημιά που έχουν υποστεί από το κλείσιμο των Στενών του Ορμούζ.

Το γεωπολιτικό premium ανεβάζει τις τιμές, όμως κάτω από την επιφάνεια συσσωρεύεται πίεση προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Η συμπεριφορά των βασικών παραγωγών ενισχύει αυτή την ανάγνωση. Οι ΗΠΑ αυξάνουν τις εξαγωγές, η Ρωσία διατηρεί υψηλά επίπεδα παραγωγής και τα ΗΑΕ ανοίγουν τη στρόφιγγα. Πρόκειται για μια παγκόσμια μάχη μεριδίων, όπου κάθε παραγωγός επιδιώκει να διοχετεύσει όσο το δυνατόν μεγαλύτερο όγκο πριν από μια πιθανή έντονη υποχώρηση τιμών.

Το τρίτο στοιχείο - χτύπημα έρχεται από την τεχνολογία, που αφαιρεί βαρέλια από τη μελλοντική ζήτηση. Τα ηλεκτρικά οχήματα είναι πλέον εδώ και «μεγαλώνουν» μέρα με τη μέρα. Σύμφωνα με τον Διεθνή Οργανισμό Ενέργειας (IEA), ο παγκόσμιος στόλος ηλεκτρικών αυτοκινήτων έφτασε σχεδόν τα 58 εκατ. οχήματα στο τέλος του 2024, έχοντας ήδη εκτοπίσει πάνω από 1,3 εκατ. βαρέλια ημερησίως. Η τάση επιταχύνεται κα-

θώς μέχρι το 2030 η διείσδυση των ηλεκτρικών οχημάτων σε όλα τα μέσα μεταφοράς εκτιμάται ότι θα αφαιρεί πάνω από 6 εκατ. βαρέλια ημερησίως από την παγκόσμια ζήτηση.

Την ίδια ώρα, η αλλάζει το ισοζύγιο της ηλεκτροπαραγωγής. Το 2023 οι εγκαταστάσεις μπαταριών στο δίκτυο υπερδιπλασιάστηκαν, προσθέτοντας 42 GW νέας ισχύος παγκοσμίως, ενώ η ζήτηση μπαταριών για ηλεκτρικά οχήματα προβλέπεται να ξεπεράσει τις 3 TWh το 2030, από περίπου 1 TWh το 2024. Το σημαντικό εδώ είναι ότι τα ηλεκτρικά αρχίζουν να ανεβάζουν συμμετοχή, με το μερίδιό τους στη ζήτηση μπαταριών να τριπλασιάζεται έως το 2030. Πάνω σε αυτά προστίθεται και η επιστροφή της πυρηνικής ενέργειας.

Η ηλεκτρονική οικονομική στήλη HUFF POST, κινούμενη στην ίδια κατεύθυνση, γράφει ότι «*στα θετικά υπολογίζεται ότι το μερίδιο του πετρελαίου στην παγκόσμια πρωτογενή ενέργεια έχει μειωθεί από 50% το 1973 σε περίπου 35% σήμερα, γεγονός που δίνει μια καλύτερη εικόνα*». Επαναλαμβάνοντας ότι έχει αναπτυχθεί -όχι σε ικανοποιητικά επίπεδα- η αντικατάσταση με άλλες μορφές ενέργειας, χαρακτηριστικά «*η ενέργεια που απαιτείται για την παραγωγή ενός δολαρίου στο ΑΕΠ, βάσει πληθωρισμού, έχει μειωθεί από το 2000 κατά περίπου 33% σε ΗΠΑ και Ευρώπη και 40% στην Κίνα*».

Σε αυτά προστίθενται και τα στρατηγικά αποθέματα που κρατούν οι οικονομίες του καπιταλιστικού κόσμου ως ένα από τα βασικά «οχυρωματικά» συμπεράσματα της ενεργειακής κρίσης '70-80. Με δυο λόγια και στο βαθμό που -και πριν από την κρίση- η παγκόσμια οικονομία είχε «χαμηλώσει» τους ρυθμούς ανάπτυξης, βγαίνει το συμπέρασμα ότι το πετρέλαιο σπρώχνεται σε χαμηλά επίπεδα τιμών όχι τόσο από την αύξηση των βαρελιών αλλά από τη μελλοντική ανάγκη για... λιγότερα βαρέλια.

Στον παραπάνω αντίλογο αρθρώνεται ένας δεύτερου επιπέδου αντίλογος: Πρώτα και κύρια το αργό πετρέλαιο εξακολουθεί να αποτελεί το βασικό -παρά την ποσοστιαία μεγάλη μείωσή του σε σχέση με το 1970-80- συντελεστή της ενεργειακής παραγωγής. 100 εκατομμύρια βαρέλια είναι η παγκόσμια κατανάλωση και αυτή τη στιγμή λείπουν τα 20 εκατομμύρια από αυτά.

Σαφώς το μεγαλύτερο μερίδιο από αυτή την «απουσία» λόγω κλεισίματος των στενών του Ορμούζ θα πήγαινε στις οικονομίες της Νοτιοανατολικής Ασίας (κυρίως Κορέα και Ιαπωνία αλλά και Κίνα), αλλά αυτή η έλλειψη προμοδοτεί μία παγκόσμια άνοδο των τιμών. Επιπροσθέτως στις εξαγωγές -που δεν γίνονται- περιλαμβάνεται πια και το αέριο. Το 20% των εισαγωγών αερίου της ΕΕ γίνονταν μέσω των Στενών, κυρίως μέσω του κατάριανου διυλιστηρίου που χτύπησαν οι ιρανικοί πύραυλοι.

Όσον αφορά την ηλεκτροκίνηση και την αποθεματοποίηση των ενεργειακών ροών, η καπιταλιστική οικονομία έχει ακόμα πολύ χώρο και χρόνο για να το τρέξει και αυτό αφορά και την πυρηνική ενέργεια.

Τέλος, οι ΗΠΑ μπορεί να είναι ο μεγαλύτερος παραγωγός καυσίμων, αλλά είναι ταυτόχρονα και ο μεγαλύτερος καταναλωτής, ασκώντας πίεση στις τιμές. Τώρα, όσον αφορά τις τελευταίες, χαρακτηρίζονται από το φαινόμενο της διπλής... υπόστασης, να ανεβαίνουν δηλαδή ως... πύραυλοι και να πέφτουν ως... πούπουλο.

Το πρώτο κομμάτι μπορούν να το δικαιολογούν με τη λογική της «αντικατάστασης» καθώς όλοι βιάζονται να προλάβουν την άνοδο και τα κέρδη που αυτή συνεπάγεται (πουλάνε άνοδο, όπως προειπώθηκε) ώστε να μπορούν να αντικαθιστούν τα ακριβά -λόγω της ανόδου των τιμών- βαρέλια (ας κάνουμε ότι το πιστεύουμε). Με τίποτε όμως -βάσει της λογικής ζήτησης/προσφορά- δεν εξηγείται γιατί οι τιμές πέφτουν όπως ένα... πούπουλο! Δηλαδή αργά και επιπλέον διαμορφώνοντας ένα premium αυξημένης κατώτερης τιμής που αποκλείει την επαναφορά στην πρότερη κατάσταση.

Βέβαια θα πρέπει στο σημείο αυτό να δικαιώσουμε την ΤΝ. Όντως η σημερινή κρίση διαχέει μεγάλη «εντροπία» γεωπολιτικής ανασφάλειας όπως καμία άλλη ιστορική στιγμή του μεταπολεμικού κόσμου. Ο ενδοϊμπεριαλιστικός ανταγωνισμός για το ξαναμοίρασμα αγορών και σφαιρών επιρροής αγγίζει επικίνδυνα σημεία βρασμού. Σε αυτό το πλαίσιο, δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από τον φοβικό κερδοσκοπό...

Πολύ περισσότερο αν πραγματικά ισχύουν οι εκτιμήσεις για λιγότερα βαρέλια παγκοσμίως είτε με τον πόλεμο είτε με την «ειρήνη» τους.

ΔΔΕ Πειραιά

Ζητείται επέμβαση εισαγγελέα και χουντικών μεθόδων για τη συνέχιση των διώξεων

Εχουν βγει για κυνήγι κεφαλών εκπαιδευτικών. Οι διώξεις στους εκπαιδευτικούς δεν πληθαίνουν μόνο. Αγριεύουν! Η τελευταία ενέργεια του ΔΔΕ Πειραιά, με την οποία μηνύει τη Χρύσα Χοτζόγλου και τον Ακρίτα Καλούση, που «κατά τον νόμο» εκπροσωπούν την παράταξη ΕΑΑ (Ενότητα Αντίστασης Ανατροπής) ως μέλη του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά, την οποία στοχοποιεί ως τρομοκρατική και ζητά παρέμβαση εισαγγελέα «για τη διαφύλαξη της δημόσιας τάξης», ανοίγει επικίνδυνα μονοπάτια.

Για να δικαιολογήσει τη μήνυση και την κλήση του εισαγγελέα, χρησιμοποιεί την ανακοίνωση της παράταξης ΕΑΑ, στην οποία καταγγέλλει τον ΔΔΕ για διώξεις εκπαιδευτικών και καλεί για κινητοποίηση στη ΔΔΕ. Ισχυρίζεται πως τον «στοχοποιεί», πως ο ίδιος δεν διώκει εκπαιδευτικούς! Ισχυρίζεται ακόμα πως το κάλεσμα σε κινητοποίηση είναι μια πρόκληση σε πράξεις που εκθέτουν σε κίνδυνο τη δημόσια τάξη και προτρέπουν σε παρεμπόδιση της Δημόσιας Υπηρεσίας! Μηνύει ακόμα και τα μέσα που

ανάρτησαν την ανακοίνωση, τα site drepani, alfanita, efsyn. Δεν ξεχνά να επισυνάψει την προηγούμενη μήνυση, για να θυμίσει πως εκκρεμεί.

Πρόκειται για τη μήνυση κατά του Ακρίτα Καλούση και του Δημήτρη Χατζουλάκη, που την εκπροσωπούσαν τότε στο ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά. Είχε ζητήσει την παρέμβαση εισαγγελέα για ανα-

κοίνωση της παράταξης με αφορμή την εκδήλωση-φιέστα που είχε προγραμματίσει η ΔΔΕ Πειραιά μαζί με το ΥΠΑΙΘ, σε σχολείο του Πειραιά, με τον Ισραηλινό Πρέσβη, την ίδια στιγμή που εξελίσσονταν η γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού! Ισχυρίζεται πως η ανακοίνωση της ΕΑΑ είναι ρατσιστική, πως προκαλεί το μίσος και καλεί σε βία. Οι κα-

τηγορίες αυτές, βάσει του αντιρατσιστικού νόμου, οδηγούν σε βαριές ποινές και φυλάκιση.

Η βιομηχανία διώξεων ξεκίνησε από τον Πειραιά. Είναι φανερό πως η κυβέρνηση έχει καταλάβει πως δεν έχει εύκολο αντίπαλο. Γι' αυτό χρησιμοποιεί πρακτικές χουντικού τύπου. Η παρέμβαση εισαγγελέα για τον έλεγχο της δράσης της παράταξης ΕΑΑ, η δίωξη για περιεχόμενο προκήρυξης ή για κριτική στην κυβέρνηση και την υπηρεσία, είναι υπόθεση όλου του συνδικαλιστικού κινήματος.

Θα έπρεπε να είχαν σηκωθεί και οι πέτρες. Αλλά δεν βιάζονται όλοι. Η ΟΛΜΕ και η ΔΟΕ περιμένουν την ΕΛΜΕ Πειραιά. Οι δυνάμεις των ΑΣΕ/ΠΑΜΕ-ΔΑΚΕ-ΠΕΚ/ΔΗΣΥ-ΔΙΚΤΥΟ/ΣΥΝΕΚ σκέφτονται τη διαχείριση της κατάστασης που δημιουργεί ένας αγώνας που δεν θέλουν. Στο μέτωπο των διώξεων, έχουμε ακόμα δρόμο, αλλά είναι σίγουρο πως οι μάχες θα δοθούν.

Στο πειθαρχικό το 3ο Δημοτικό Σχολείο Ραφήνας!

Στο πειθαρχικό παραπέμπονται δώδεκα εκπαιδευτικοί του 3ου Δημοτικού Σχολείου Ραφήνας με σωρεία σοβαρών κατηγοριών, όπως η άρνηση εκτέλεσης καθήκοντος, η παράβαση υπαλληλικού καθήκοντος, η παραβίαση εκεμύθειας κ.ά.

Τόλμησαν να διαφωνήσουν(!) με την πολιτική των περικοπών και να υπερασπιστούν τα δικαιώματα των μαθητών τους! Πιο συγκεκριμένα, το περασμένο φθινόπωρο οι εκπαιδευτικοί απέστειλαν έγγραφο προς τη Διεύθυνση ΠΕ Αττικής και τον σχολικό σύμβουλο, εξηγώντας, με παιδαγωγικά κριτήρια, τους λόγους για τους οποίους δεν έπρεπε να συγχωνευτούν τμήματα του σχολείου τους.

Αυτή η κίνηση πυροδότησε τη δίωξή τους από τη ΔΙΠΕ Αττικής, η οποία αμέσως διενήργησε ΕΔΕ, που είχε ως πρόσφατο αποτέλεσμα την παραπομπή τους ενώπιον του πειθαρχικού, τόσο γιατί διατύπωσαν τη διαφωνία τους στην επικείμενη συγχώνευση, αλλά και για το σύνολο σχεδόν της στάσης τους μέσα στο σχολείο απέναντι στην κυβερνητική πολιτική.

Χαρακτηριστικά, κατηγορούνται επιπλέον γιατί κατέθεσαν τα λεγόμενα «κείμενα φασόν» της ΔΟΕ για την αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας, για τη συμμετοχή τους στην απεργία-αποχή από τους μέντορες-συντονιστές (κομμάτι της αξιολόγησης), γιατί δεν αύξησαν τις εφημερίες τους στα διαλείμματα(!), μέχρι και γιατί απευθύνθηκαν στους γονείς και στο σωματείο για το ζήτημά τους, αλλά και τη συμμετοχή τους σε κινητοποίηση στη ΔΙΠΕ και στην πλα-

τεία της Ραφήνας!

Παρά το πρωτάκουστο της παραπομπής στο πειθαρχικό ολόκληρου σχεδόν του συλλόγου διδασκόντων ενός σχολείου, δεν πρόκειται για μεμονωμένο περιστατικό, ούτε βέβαια για την αυταρχικότητα, απλά, των στελεχών της διοίκησης στην εκπαίδευση. Ο ΔΙΠΕ Αττικής εκτελεί πιστά την πολιτική γραμμή της κυβέρνησης και του υπουργείου, όπως χαρακτήριζε τα τελευταία χρόνια, να τσακιστεί δηλαδή κάθε αντίθετη φωνή, με τις διώξεις να έχουν γίνει καθημερινή πρακτική στη σχολική ζωή.

Η επιχείρηση να επιβληθεί σιγή νεκροταφείου φέρει την ποινικοποίηση της απεργίας, του συνδικαλισμού, των αγώνων και των κινητοποιήσεων, ενώ και η παραμικρή διαφωνία σε πλευρές της βάρβαρης πολιτικής του συστήματος διώκεται! Έτσι, ακόμα και η διατύπωση γνώμης θεωρείται αδίκημα που πρέπει να τιμωρείται!

Μια πρώτη απάντηση δόθηκε με την κινητοποίηση που έγινε στη ΔΙΠΕ Αττικής στις 6 Μάη με την παρουσία των τοπικών συλλόγων εκπαιδευτικών πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης, εργαζομένων και συλλόγων γονέων. Η μάχη όμως τώρα αρχίζει. Οι εκπαιδευτικοί καλούνται στις επερχόμενες συνελεύσεις τους να πάρουν αποφάσεις σε αγωνιστική κατεύθυνση, ώστε η δίωξη των εκπαιδευτικών του 3ου ΔΣ Ραφήνας να γίνει υπόθεση όλων στην περιοχή, αλλά και όλου του κλάδου, με την ένταξή της στη μάχη που δίνεται απέναντι στο πανελλαδικό πογκρόμ τρομοκρατίας, που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση στην εκπαιδευτική κοινότητα.

Παρέμβαση στο Met Gala, με πλαστικά μπουκάλια

Παρέμβαση διαδηλωτών και εργαζομένων στον εμπορικό κολοσσό Amazon κατά του δισεκατομμυριούχου Jeff Bezos και των αντεργατικών συνθηκών στη βασική του εταιρεία, πραγματοποιήθηκε τη βραδιά του Met Gala 2026, ετήσιας εκδήλωσης μόδας στη Νέα Υόρκη. Σκοπός των διαμαρτυριών και των δράσεων ήταν η ανάδειξη ζητημάτων που ήρθαν ως άμεσο αποτέλεσμα της εντατικοποίησης και των άπιστων στόχων αποδοτικότητας. Ένα από αυτά ήταν και η επιβολή χρήσης πλαστικών μπουκαλιών προκειμένου οι εργαζόμενοι να μη «χάνουν χρόνο» πηγαίνοντας στην τουαλέτα. Για τον λόγο αυτό, οι διαδηλωτές διέθεταν στον χώρο πλαστικά μπουκάλια, γεμάτα με ψεύτικα ούρα.

Πέρα από τη γελοιότητα, αλλά και βαρβαρότητα, της κατάστασης αυτής, έχουμε μια ακόμη ένδειξη ότι οι νέες τεχνολογίες και η τεχνητή νοημοσύνη, όσο είναι στα χέρια της αστικής τάξης, δεν πρόκειται να αποτελέσουν μέσο διευκόλυνσης των εργαζομένων, παρά μόνο ένα ακόμα εργαλείο με το οποίο θα ανεβαίνουν οι στόχοι παραγωγής. Μαζί με αυτό έρχεται άμεσα και μεγαλύτερο βάρος στις πλάτες των εργαζομένων ώστε να επιτευχθούν αυτοί οι στόχοι, που μεταφράζεται σε εντατικοποίηση και σε χειροτέρευση των συνθηκών εργασίας. Μάλιστα, τον φετινό Φεβρουάριο σημειώθηκαν 16.000 απολύσεις λόγω «οφειλών παραγωγικότητας», ενώ κυκλοφορεί το αφήγημα ότι ήρθε η ΤΝ να λυτρώσει τους εργάτες από τέτοια φαινόμενα.

Από την άλλη, θα μπορούσε να πει κανείς ότι οι όροι εργασίας είναι κατά τ' άλλα καλύτεροι -πχ. καλύτεροι μισθοί,

ωράρια, κ.λπ. Ωστόσο, οι ίδιοι οι εργαζόμενοι της Amazon είναι αυτοί για τους οποίους ο Jeff Bezos, ως ένδειξη μεγαλοκαρδίας, άνοιξε καταφύγιο αστέγων διότι δεν μπορούσαν να νοικιάσουν σπίτι να μείνουν. Ζούμε λοιπόν σε ένα σύστημα στο οποίο θεωρείται φυσιολογικό να μην μπορεί κανείς να συντηρήσει τον εαυτό του και την οικογένειά του, ανεξάρτητα με το αν έχει κάποια πλήρη απασχόληση. Σε ένα σύστημα στο οποίο τρομοκρατούνται οι προσπάθειες δημιουργίας σωματείων, ακόμα και σε αυτό το πλαίσιο.

Οι εργαζόμενοι στην Amazon έχουν καταφέρει να αναδείξουν το ζήτημα παγκοσμίως και παλεύουν να διεκδικήσουν αυτά που τους αξίζουν. Και η δική τους κίνηση αναδεικνύει τη δυνατότητα και την ανάγκη όλοι οι εργαζόμενοι να οργανωθούν και να παλέψουν για τα δικαιώματά τους. Το ίδιο και στη δική μας χώρα, όπου επίσης εργαζόμενοι ακόμα και πλήρους απασχόλησης αδυνατούν να ζήσουν αξιοπρεπώς, όπου επίσης εργαζόμενοι δουλεύουν κάτω από απαράδεκτες συνθήκες, εξαιτίας των οποίων κινδυνεύει ακόμα κι η ζωή τους. Μόνο η ταξική πάλη και η αλληλεγγύη, κόντρα στην τρομοκρατία, την καταστολή και τη βία του συστήματος, μπορεί να φρενάρει την αντεργατική επίθεση που προωθείται παντού στον κόσμο.

Ανακοίνωση των Αγωνιστικών Κινήσεων για τα αποτελέσματα των Φοιτητικών Εκλογών 2026

Η «βουβαμάρα» της εκλογικής διαδικασίας δεν μπορεί να κρύψει την κραυγή της νεολαίας ενάντια στην πραγματικότητα που ζει!

Ολόκληρη η ανακοίνωση στην ιστοσελίδα www.agonistikeskiniseis.org

Οι φετινές εκλογές βρήκαν τους Φοιτητικούς Συλλόγους σε μια κατάσταση αποσυγκρότησης. Οι Γενικές Συνελεύσεις μέσα στη χρονιά ήταν ελάχιστες και άνευρες, ενώ οι φοιτητικές διαδηλώσεις περισσότερο θύμιζαν «αγγαρεία» για τη ρεφορμιστική αριστερά, έτσι ώστε να βγει από την υποχρέωση. Ταυτόχρονα, το σύστημα κάνει ό,τι μπορεί για να **εξαφανίσει τον φοιτητικό συνδικαλισμό** από τα πανεπιστήμια, εντείνοντας την πειθάρχηση και τα μέτρα **καταστολής**. Σε αυτή τη διαδικασία, η πλειοψηφία της Αριστεράς μέσα στις σχολές προσπαθεί να εμπεδώσει στον κόσμο τη λογική της ανάθεσης, του εικονικού συνδικαλισμού αλλά και γενικά να διαστρεβλώσει πλήρως την έννοια του συνδικαλισμού και της πάλης. Πλέον «νίκες» φέρνουν τα σχήματα ή οι «εκλεγμένοι» και όχι οι φοιτητές με τους συλλόγους τους, ενώ κατακτήσεις σπουδαίας σημασίας θεωρούνται η «**ανάρτηση του προγράμματος της εξεταστικής**», τα «**αποτελέσματα μαθημάτων**» και η λογιστική διαχείριση της χρηματοδότησης μαζί με τις διοικήσεις, έτσι ώστε να αποκαλυφθεί ότι υπάρχουν δυνατότητες για μια ή δυο ακόμα μερίδες φαγητού στη λέσχη! Τέλος, η συνέχιση των αντιπαράθεσεων με όρους «**ρινγκ**» μέσα στις σχολές, φανερώνει τα πολιτικά αδιέξοδα αυτών των χώρων.

Όλα τα παραπάνω οδήγησαν στις 13 Μάη σε μια διαδικασία πλήρως αποκομμένη από τα πραγματικά επίδικα. Η σημαντική πτώση της πανελλαδικής κάλπης για άλλη μια χρονιά (**48.521** χιλιάδες από **52.754**, **9% μείωση!**) δείχνει ότι οι φοιτητικές εκλογές -με ευθύνες και της ρεφορμιστικής αριστεράς- αποκρίνονται τελείως από το πραγματικό τους περιεχόμενο. Σε μια περίοδο όπου το δυνάμωμα των Φοιτητικών Συλλόγων, η διεξαγωγή Γενικών Συνελεύσεων και η οργάνωση μέσα στις σχολές αποτελούν τη μοναδική απάντηση στην επίθεση του συστήματος, ο ρεφορμισμός τις υπονομεύει και τις αντιμετωπίζει μονάχα ως πεδίο αντανάκλασης συσχετισμών.

Για τα αποτελέσματα:

Η μικρή σχετικά ποσοστιαία πτώση **ΔΑΠ/ΠΑΣΠ** δεν αποτελεί προϊόν καλύτερου συσχετισμού, αλλά δείγμα της αδυναμίας τους -σε αυτή τη φάση- να στήσουν τους μηχανισμούς που είχαν μέσα στα πανεπιστήμια μια προηγούμενη περίοδο. Παρόλα αυτά, υπήρχαν σχολές στις οποίες ανέβηκαν αισθητά, ενώ φάνηκαν προσπάθειες ξαναστήματος της παρέμβασής τους. Η **ΔΑΠ** υποστήριξε μέχρι τέλους το τσάκισμα των φοιτητικών δικαιωμάτων (κεντρικό σύνθημα «**Οι ιδέες μας δικαιώνονται!**») και σε σχολές όπου είχε συσχετισμό προχώρησε σε τραμπουκισμούς, αποκλεισμούς σε ψηφοδέλτια και ΚΕΦΕ, ενώ υπάρχουν καταγγελίες για περιστατικά νοθείας. Η **ΠΑΣΠ** προσπαθεί να βρει τον χώρο της στα πανεπιστήμια και -όπως το ΠΑΣΟΚ- προσπαθεί από τη μια να πουλήσει «προοδευτικό» πρόσωπο και από την άλλη να δείξει στο σύστημα ότι μπορεί να ξαναπαίξει ρόλο. Ο αντικομμουνιστικός οχετός της ΠΑΣΠ ΕΜΠ («**Σπάμε τις αποχρώσεις του κομμουνισμού στην σχολή μας**») είναι ενδεικτικός αυτών των επιδιώξεων.

Η **ΠΚΣ/ΚΝΕ** ανακηρύχθηκε για 5η συνεχόμενη χρονιά πρώτη δύναμη και με βάση τα προηγούμενα χρόνια αποτελεί «σφραγίδα» ότι για μια ακόμα χρονιά δεν θα κάνει απολύτως τίποτα για να σταματήσει την επίθεση που έρχεται. Ήδη στο «**Βιογραφικό**» της κουβαλάει τον νόμο Πιερρακάκη, τις διαγραφές, τα πειθαρχικά και τις καταπατήσεις του ασύλου. Η ίδια επιβεβαίωσε για άλλη μια χρονιά τη δεξιά στροφή της και χρησιμοποιούσε το δίπολο «**ή ΠΚΣ ή ΔΑΠ, όλες οι άλλες ψήφοι είναι χαμένοι**» λέγοντας μάλιστα ότι σημασία δεν έχει το τι θα γίνει στους επιμέρους συλλόγους, αλλά πανελλαδικά να δοθεί μήνυμα στην κυβέρνηση μέσω της κάλπης. Στην προεκλογική της παρέμβαση κινήθηκε γύρω από την προβολή του «**έργου**» της τα χρόνια της πρωτιάς της, ενώ οι προτάσεις της ήταν επιστημονικές εκδηλώσεις (επιστημονική ημερίδα και αστροπαράτηρηση στο Φυσικό ΕΚΠΑ) και φροντιστήρια «**αλληλεγγύης**» για μαθήματα της σχολής. Καμία αναφορά στην επίθεση, στις διαγραφές και τα πειθαρχικά, ενώ θυμήθηκε την καταπάτηση του ασύλου μόνο όταν δεν δόθηκαν στην ίδια χώροι για εκδηλώσεις.

Τα **ΕΑΑΚ/ΑΡΑΣ** είχαν μικρή μείωση σε ψήφους αλλά αύξησαν τα ποσοστά τους με βάση την πτώση της κάλπης. Η προεκλογική καμπάνια με τίτλο «**Πού είναι τα ΕΑΑΚ**» ήθελε να θυμίσει ότι η δύναμη που ήταν εξαφανισμένη για μήνες από τις

σχολές υπάρχει ακόμα και κατεβαίνει στις εκλογές. Συνέχιζαν να προβάλλουν «σαν άλλη ΠΚΣ» τις κατακτήσεις τους (εξεταστικές, βαθμολογίες σε μαθήματα, τοποθετήσεις τμημάτων κ.λπ.), ενώ με την εκφυλιστική στάση τους στο Πολυτεχνείο και στους Συλλόγους έχουν τεράστια ευθύνη για την αποστροφή που νιώθει ο φοιτητόκοσμος για αυτούς.

Οι δυνάμεις των «**παλιών**» **ΕΑΑΚ (Attack/NAP-ANTAPΣΥΑ, ΡΕΒΑΝΣ-ΑΡΑΝ/ΑΡΕΝ και ΑΡΙΣ-Συσπείρωση Αριστερών Σχημάτων)** εμφανίζουν μια σχετική πτώση αλλά φαίνεται ότι παρά την πτώση της κάλπης συντηρούν κάποιες δυνάμεις. Η συγκεκριμένη πτώση αντανακλά ότι στην σημερινή περίοδο του αρνητικού συσχετισμού και της έντασης της επίθεσης δεν πιάνουν τα «**κόλπα**» τα οποία είτε υποκρύπτουν τα πραγματικά επίδικα της περιόδου είτε προσπαθούν να βρουν τάχα νίκες (**Attack** και αποκλεισμοί γραμματειών την περίοδο των διαγραφών).

Η **αναρχία** για άλλη μια χρονιά επέδειξε την ομορτοουνιστική της στάση όσον αφορά τους Φοιτητικούς Συλλόγους (καταγγελία των οργάνων αλλά συμμετοχή στις συνελεύσεις όταν συσπειρώνουν κόσμο) ενώ οι δολοφονικές επιθέσεις στην **ΑΡΑΣ/ΕΑΑΚ** στο ΑΠΘ και στο ΠΑΔΑ. παραμονή εκλογών δείχνουν τους όρους με τους οποίους αντιμετωπίζει την πολιτική αντιπαράθεση.

Οι **Αγωνιστικές Κινήσεις** πήραμε **373** ψήφους (από 375), κατεβήκαμε σε **36** Συλλόγους (8 καινούριους) και πήραμε **15** έδρες (από 12). Η σχετική σταθεροποίηση των ψήφων (μικρή αύξηση του ποσοστού με βάση ότι η κάλπη έπεσε κατά 4 χιλιάδες ψήφους) αποτελεί μια παρακαταθήκη της **προσπάθειας του δυναμικού μας** σε αυτές τις συνθήκες της αποπολιτικοποίησης και έντασης της επίθεσης να παρέμβει και παίξει ρόλο μέσα στις σχολές. Ταυτόχρονα όμως, εξακολουθεί να είναι ένα αποτέλεσμα το οποίο διατηρεί τη σοβαρή πτώση που παρατηρήθηκε στις προηγούμενες εκλογές. Μια πτώση που φανερώνει την αδυναμία μας σε αυτές τις συνθήκες να **προωθήσουμε αποφασιστικά την άποψή μας**. Αποτελεί στοιχείο για εμάς το να βρούμε τους κατάλληλους τρόπους και τα μέσα για να διαδώσουμε πιο αποτελεσματικά τη φωνή μας. Για να μπορέσουμε να κερδίσουμε περισσότερο κόσμο στις γραμμές του κινήματος. Για να αντιπαρεθεθούμε με την γραμμή της ήττας και της απογοήτευσης. Για να προσπαθήσουμε να δώσουμε απάντηση στην προσπάθεια αποπολιτικοποίησης και αποσυγκρότησης μέσα στις σχολές.

Το κατέβασμα μας σε **νέους συλλόγους**, αλλά και η συμμετοχή **νέων αγωνιστών** στα ψηφοδέλτιά μας δείχνουν ότι υπάρχουν δυνατότητες ή άποψη των **Αγωνιστικών Κινήσεων** να αποκτήσει μεγαλύτερη παρουσία και παρέμβαση μέσα στις σχολές. Δεν θαμπωνόμαστε όπως οι άλλες δυνάμεις από τα εκλογικά ποσοστά (θετικά ή αρνητικά), αλλά γνωρίζουμε πολύ καλά ότι είμαστε η μοναδική φωνή μέσα στις σχολές που έχει πραγματική διάθεση να αναμετρηθεί με την πραγματικότητα. Που παλεύει ενάντια στον **ΠΟΛΕΜΟ** και τον **ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ**. Που λέει ότι οι **ΛΑΟΙ** δεν έχουν ανάγκη από ιμπεριαλιστές προστάτες. Που δεν αποδέχεται την προώθηση της επίθεσης και της διαμόρφωσης ενός πανεπιστημίου λίγων και εκλεκτών. Που έθετε και θέτει όχι μόνο το **ΚΑΜΙΑ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΦΟΙΤΗΤΗ** αλλά παλεύει για την ανατροπή και των διαγραφών που έχουν ήδη πραγματοποιηθεί. Που πίσω από τα **ΜΑΤ**, τους **Πρυτάνεις** και τους **Εισαγγελείς** βλέπει την πολιτική της **ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ**. Που δεν σπέρνει αυταπάτες για άλλους διαχειριστές. Που προβάλλει την προοπτική του **ΑΓΩΝΑ** και όχι της διαπραγματεύσεως.

Χαιρετίζουμε όλους και όλες που στήριξαν τα ψηφοδέλτια των Αγωνιστικών Κινήσεων. Δεσμευόμαστε ότι θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις ώστε να απαντήσουμε τις δυσκολίες που γεννά ο σημερινός αρνητικός συσχετισμός και το κλίμα αποπολιτικοποίησης. Ότι κοιτώντας σταθερά στον δρόμο του κινήματος και του αγώνα θα ψάξουμε τις απαντήσεις. Οι διαγραφές, τα πειθαρχικά και η αναθεώρηση του άρθρου 16 είναι μπροστά μας και οι Φοιτητικοί Σύλλογοι **ΜΠΟΡΟΥΝ** να παίξουν ρόλο στην απάντηση που θα δοθεί στην επίθεση!

**ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ
ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ**

Φοιτητικές εκλογές... Κάθε πέρσι και καλύτερα;

Πριν από έναν χρόνο οι φοιτητικές εκλογές είχαν διεξαχθεί σε μία περίοδο όπου κυβέρνηση, υπουργείο και πρυτανείες προετοίμαζαν τους όρους για την ακόμα μεγαλύτερη ένταση της επίθεσης στα πανεπιστήμια. Είχαν προηγηθεί τοποθετήσεις του ίδιου του πρωθυπουργού, αλλά και της Ζαχαράκη, που έκαναν ξεκάθαρο ότι το νέο τοπίο στα πανεπιστήμια είναι ήδη υπό διαμόρφωση, ότι η εφαρμογή των ψηφισμένων νόμων έχει δρομολογηθεί...

Έναν χρόνο αργότερα, οι φοιτητικές εκλογές ήρθαν μετά από:

- 300.000 διαγραφές φοιτητών
- αλληπάλληλα χτυπήματα της αστυνομίας σε χώρους ασύλου
- εκκενώσεις πολιτικών χώρων
- πειθαρχικές διώξεις σε βάρος αγωνιστών φοιτητών
- καταδικαστική απόφαση σε βάρος του Ζ.Μ. (φοιτητή με την κατηγορία του γκράφτι για την Παλαιστήνη)

Πριν τις φοιτητικές εκλογές...

- **Μία βδομάδα πριν η πρυτανεία του ΕΜΠ μπλοκάρει τις φοιτητικές εκλογές!**

Πρώτη φορά έχουμε τέτοιου μεγέθους παρέμβαση πρυτανείας στη διαδικασία των φοιτητικών εκλογών, μιας και με απόφαση του Χατζηγεωργίου απαγορεύτηκε στους φοιτητικούς συλλόγους του ΕΜΠ να κάνουν τις εκλογές στον ιστορικό χώρο του Κάτω Πολυτεχνείου, οπότε και πραγματοποιήθηκαν στην Πολυτεχνειούπολη (Ζωγράφου). Η απόφαση αυτή της πρυτανείας, εκτός από τα να απομαζικοποιήσει τις φοιτητικές εκλογές, εντάσσεται και στα σχέδια της μουσειοποίησης - αποστείρωσης του Κάτω Πολυτεχνείου, όπως και ο ανακοινωμένος «επαναπροσδιορισμός» του ίδιου του τριήμερου εορτασμού...

- **Μία μέρα πριν τις φοιτητικές εκλογές αστυνομικές δυνάμεις προχωρούν σε συλλήψεις φοιτητών στο ΑΠΘ και το ΠΑΔΑ!**

Οι δυνάμεις καταστολής προσπάθησαν να επιβάλλουν το κλίμα τρομοκρατίας για λογαριασμό του συστήματος που υπηρετούν προχωρώντας σε δεκάδες συλλήψεις μελών των **ΕΑΑΚ** στο ΑΠΘ και το ΠΑΔΑ. Αφορμή οι νέες δολοφονικές επιθέσεις σε βάρος μελών των **ΕΑΑΚ** αυτή τη φορά, που έρχονται να συνεχίσουν τον κύκλο βίαιων χτυπημάτων και ανταπαντήσεων ανάμεσα στην **ΑΡΑΣ** και την **αναρχία**. Καθόλου τυχαίος δεν είναι ούτε ο τίτλος στο πρωτοσέλιδο της Καθημερινής («**Ρόπαλα ξανά στα πανεπιστήμια**»), ούτε η ανακοίνωση της συνόδου των πρυτάνεων για την έξαρση της «**βίας στα πανεπιστήμια**». Είναι προφανές ότι τέτοιου τύπου ενέργειες είναι βούτυρο στο ψωμί μιας πολιτικής που θέλει να πετάξει τις προοδευτικές ιδέες έξω από τα πανεπιστήμια, να απαγο-

ρεύσει την ελεύθερη πολιτική έκφραση στους χώρους των πανεπιστημίων.

• Γραμματείες και διοικήσεις αρνούνταν να δώσουν τις λίστες με τους εκλογικούς καταλόγους!

Σε συνέχεια προηγούμενων χρόνων, που γραμματείες και διοικήσεις έβαζαν κώλυμα στις ΚΕΦΕ με τις λίστες των επί πτυχίω ή αυτών που είχαν μόλις αποφοιτήσει, φέτος είχαμε την άρνηση παραχώρησης των καταλόγων με τους διαγραφέντες φοιτητές. Δεν αναγνώριζαν δηλαδή (ακολουθώντας βέβαια τους εντολείς) την απόφαση των συλλόγων να συμμετάσχουν στις εκλογές οι φοιτητές που διαγράφηκαν τον Δεκέμβρη...

Τη μέρα των εκλογών...

Τα γεγονότα που προηγήθηκαν έπαιξαν τον ρόλο τους στην απομαζικοποίηση των φοιτητικών εκλογών. Τον κεντρικότερο ρόλο βέβαια έπαιξε η χρόνια αποσυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος και η κατάσταση των φοιτητικών συλλόγων. Η μη διεξαγωγή γενικών συνελεύσεων, η αντιμετώπισή τους από τις δυνάμεις του ρεφορμισμού σαν αγγαρεία, ενώ τα ζητήματα «περίσσειαν» όλη τη χρονιά, συνέβαλαν στην ακόμα περαιτέρω πτώση της φοιτητικής κάλπης (σχεδόν 10% μείωση). Η κινηματική νηνεμία, αλλά και οι πρακτικές της ρεφορμιστικής αριστεράς όλη τη χρονιά (εικονικός συνδικαλισμός, εκφυλισμός διαδικασιών, οργανωτικού τύπου αντιπαραθέσεις και πολλά άλλα) συνέβαλαν στην απουσία πολιτικού κλίματος όλη την «προεκλογική περίοδο».

Έτσι και ανήμερα των εκλογών οι «έτοιμοι από τα πριν ψηφοφόροι» συνοδεύονταν από τους υποψηφίους μέχρι και τα παραβάν, χωρίς κανέναν να επιδιώκει πολλές - πολλές πολιτικές συζητήσεις και αντιπαραθέσεις. Το κεντρικό ζήτημα που έθεσε η κάθε δύναμη ήταν οι νίκες του εκάστοτε σχήματος που δεν προέκυψαν βέβαια από κάποια μαζική διαδικασία, αλλά από συνεννοήσεις και κομπρεμί με καθηγητές...

Η κατάσταση αυτή δεν βοήθησε να απαντηθούν οι «βόλτες» ΔΡΑΣΗ και ΔΙΑΣ γύρω από χώρους ασύλου που διεξάγονταν φοιτητικές εκλογές, σουλατσάρια στις σχολές μέχρι και από κοσμήτορες που προσπαθούσαν να έχουν λόγο για τον τρόπο διεξαγωγής των εκλογών, αλλά και μαθήματα τα οποία γίνονταν κανονικά.

Μετά τις φοιτητικές εκλογές;

Δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι ήδη δρομολογείται η αναθεώρηση του άρθρου 16, ενώ από Σεπτέμβρη θα έρθουν ακόμα περισσότερες διαγραφές. Κυβέρνηση - υπουργείο - πρυτανείες ξεκαθαρίζουν με κάθε τρόπο ότι θα φέρουν ακόμα μεγαλύτερη όξυνση της επίθεσης. Αυτή πρέπει και μπορεί να απαντηθεί με συλλογικούς και οργανωμένους αγώνες!

Η οργή της φοιτητικής νεολαίας μπορεί να μην αποτυπώθηκε στις φοιτητικές κάλπες (δεν θα μπορούσε κιόλας), αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει! Αυτή την οργή πρέπει να την κάνει αντίσταση και αγώνα ενάντια στην πολιτική της επίθεσης σε βάρος των δικαιωμάτων της. Να ξεφορτωθεί μια και καλή τις λογικές ανάθεσης που καλλιεργεί η ρεφορμιστική αριστερά και να πάρει την κατάσταση στα χέρια της. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορεί να υπερασπιστεί τα δικαιώματα που της κλέβουν.

Αποτελέσματα των Αγωνιστικών Κινήσεων

	2026		2025	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΑΘΗΝΑ				
Ιατρική ΕΚΠΑ	-	-	20	0
Νομική ΕΚΠΑ	3	0	4	0
Νηπιαγωγών ΕΚΠΑ	3	0	-	-
Ρωσικών Σπουδών ΕΚΠΑ	3	1	-	-
Φιλοσοφική ΕΚΠΑ	8	0	6	0
Φυσικό ΕΚΠΑ	5	0	-	-
Αρχιτεκτόνων Μηχανικών ΕΜΠ	11	1	13	0
Πολιτικών Μηχανικών ΕΜΠ	2	0	-	-
Χημικών Μηχανικών ΕΜΠ	7	0	7	0
ΟΠΑ (ΑΣΟΕΕ)	9	0	7	0
Πάντειο	10	0	13	0
ΠΑΠΕΙ	10	0	17	0
ΣΜΗΧ ΠΑΔΑ	11	0	-	-
Σύνολο	82	2	87	0
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ				
Αρχιτεκτόνων Μηχανικών ΑΠΘ	-	-	6	0
Θεάτρου ΑΠΘ	12	2	10	1
Κτηνιατρική ΑΠΘ	14	1	16	1
Φιλολογία ΑΠΘ	6	1	4	1
Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών ΠΑΜΑΚ	6	0	11	0
Γεωτεχνικών Επιστημών (ΔΙΠΑΕ)*	17	1	-	-
Σύνολο	55	5	47	3
ΓΙΑΝΝΕΝΑ				
Αρχιτεκτόνων Μηχανικών	10	1	18	2
Βιολογικών Εφαρμογών και Τεχνολογιών	18	1	-	-
Ιατρική	15	0	8	0
Μαθηματικό	3	0	5	0
Μηχανικών Επιστήμης Υλικών	18	1	21	1
Πληροφορική	8	1	8	0
Παιδαγωγικό	12	1	13	1
Φιλολογία	7	0	3	0
Χημικό	14	1	6	0
Ψυχολογία	-	-	9	2
Σύνολο	105	6	91	6
ΞΑΝΘΗ				
Πολυτεχνείο (ενιαίος σύλλογος)	51	1	67	1
ΠΑΤΡΑ				
Αρχιτεκτόνων Μηχανικών	5	0	-	-
Βιολογικό	4	0	4	0
ΗΜΤΥ	21	0	12	0
Μηχανολόγων Μηχανικών	4	0	2	0
Πολιτικών Μηχανικών	9	0	4	0
Φυσικό	10	1	20	1
Σύνολο	53	1	42	1
ΒΟΛΟΣ				
ΗΜΜΥ	4	0	12	0
Αρχιτεκτόνων Μηχανικών	-	-	5	0
ΠΔΜΒ	-	-	6	1
Σύνολο	4	0	23	1
ΧΑΝΙΑ**				
Ενιαίος	23	0	18	0
ΗΜΜΥ			6	0
Μηχανικών Ορυκτών Πόρων			3	0
Σύνολο	23	0	18	0
ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ	373	15	375	12

* Οι εκλογές στο ΔΙΠΑΕ ολοκληρώθηκαν την Πέμπτη 2/4

** Επιμέρους Τμηματικοί Σύλλογοι με χωριστές κάλπες

Για την τραγωδία στην Ηλιούπολη

Μια ολόκληρη γενιά ασφυκτιά! Ένοχο το σύστημα!

«Φέτος είναι η χρονιά που θα δώσω πανελλήνιες εξετάσεις, αλλά φοβάμαι ότι δεν θα πάω καλά... και έτσι θα καταλήξω με μια δουλειά, που δεν θα μου δίνει λεφτά... Αυτός ο κόσμος δεν είναι πια για μένα.»

Αυτές ήταν κάποιες από τις τελευταίες λέξεις που αποτύπωσε στο χαρτί η μια από τις δυο 17χρονης μαθήτριες που βούτηξαν μαζί στο κενό στην Ηλιούπολη. Δεν είναι απλά ένα σημείωμα αυτοχειρίας, αλλά μια εκκωφαντική κραυγή απόγνωσης μιας ολόκληρης γενιάς, που ο κόσμος πλέον δεν τη χωρά. Γιατί ο κόσμος αυτός είναι σκληρός και σάπιος, τσακίζει τα όνειρα της νεολαίας, της στερεί την προοπτική, την καταδικάζει στην κατάθλιψη. Δεν μπορούμε να σταθούμε μόνο στην τραγική πλευρά του γεγονότος ή να το δούμε ως ένα μεμονωμένο περιστατικό. Και αυτή η τραγωδία με θύματα νέους ανθρώπους έχει ηχηρές κοινωνικές και πολιτικές πλευρές. Και πάνω από όλα έχει ένοχο!

**Ένοχος είναι το σύστημα:
Από τα Τέμπη
μέχρι την Ηλιούπολη!**

Το σύστημα και οι πολιτικές του που συντρίβουν τα δικαιώματα μιας ολόκληρης γενιάς, την ωθούν στα όρια και στην απόγνωση. Το ίδιο το σύστημα που ευθύνεται για τον θάνατο 57 ανθρώπων στα Τέμπη, που γεννά πολέμους και σφαγές, είναι αυτό που και στην Ηλιούπολη έσπρωξε τα δυο παιδιά στο κενό. Σπέρνουν θάνατο και δε διστάζουν να στερούν και τις ζωές νέων ανθρώπων. Η ανθρώπινη ζωή υποτιμάται καθημερινά μπροστά στα κέρδη και στις επιδιώξεις τους. Η γενιά αυτή που καλείται να ζήσει στον εργασιακό και κοινωνικό μεσαίωνα, στη δυστοπία των πολέμων και τη φτώχεια, βλέπει ακόμα και το δικαίωμα στην ίδια της τη ζωή να αμφισβητείται.

**«Φοβάμαι ότι δεν θα πάω καλά»:
Η σφαγή των Πανελληνίων!**

Οι δυο 17χρονης σε μόλις λίγες βδομάδες θα ήταν αντιμετώπιες με τη σφαγή των Πανελληνίων. Οι Πανελλήνιες εξετάσεις είναι το τέλος μιας εξοντωτικής διαδρομής, όπου ολόκληρες οικογένειες αιμορραγούν οικονομικά για να μπουν τα παιδιά τους στο Πανεπιστήμιο. Εκπαιδευτικοί και μαθητές κάνουν αγώνα δρόμου να βγάλουν την τερατώδη ύλη, η οποία είναι ωμή τρομοκρατία, για να τα παρατήσουν οι μαθητές. Παράλληλα, οι μαθητές, από το πρώτο μάθημα που θα γράψουν, ξέρουν ότι τους έχει στηθεί η «παγίδα» του κόφτη της ΕΒΕ, που θα πετάξει χιλιάδες υποψήφιους από τα πανεπιστήμια.

Τα ΜΜΕ κατακλύζονται από δημοσιεύματα με συμβουλές από ψυχολόγους για το «πώς θα διαχειριστούν γονείς και μαθητές το άγχος των εξετάσεων», αλλά και από καθηγητές πανεπιστημίων που προτείνουν «να καταργηθούν οι Πανελλήνιες». Την ίδια στιγμή, στελέχη της κυβέρνησης ήδη απεργάζονται νέο σύστημα εισαγωγής στο Πανεπιστήμιο, που είναι ακόμα πιο ταξικό και θα γεννήσει παραπάνω αποκλεισμούς (Εθνικό Απολυτήριο). Ας μη γελιόμαστε: **Το ζήτημα δεν είναι ψυχολογικό, είναι βαθιά πολιτικό.**

Μέσω του ιδεολογήματος της «αριστείας», το σύστημα καλλιεργεί ένα ασφυκτικό κλίμα βαθμοθηρίας, βαφτί-

ζοντας προκλητικά «άχρηστους» όσους δεν θα καταφέρουν να περάσουν. Αποκλείει μαθητές από την εκπαίδευση και τους καταδικάζει στο περιθώριο. Προσπαθούν να εξαναγκάσουν μια ολόκληρη γενιά να αποδεχτεί τη βαρβαρότητα: ότι τα όνειρα είναι προνόμιο των λίγων. Δεν είναι «άγχος» αυτό που νιώθουν οι μαθητές, είναι η ασφυξία που γεννά ένα σύστημα που τους στερεί το δικαίωμα να σπουδάσουν, να ονειρευτούν και, τελικά, να αναπνεύσουν.

**«Μια δουλειά
που δεν θα μου δίνει λεφτά»:
Το μέλλον της εκμετάλλευσης
και της περιπλάνησης**

Η σκληρή αλήθεια είναι πως τα παιδιά που αποκλείονται από την εκπαίδευση είναι προορισμένα για το φθινό και αναλώσιμο εργατικό δυναμικό του αύριο. Η στέρηση του δικαιώματος στις σπουδές είναι ταυτόχρονα και καταδίκη σε μια συνεχή περιπλάνηση, από την ανεργία, στην ελαστική και μαύρη εργασία, που δεν εξασφαλίζει ούτε τα βασικά για να ζήσεις.

**«Αυτός ο κόσμος
δεν είναι πια για μένα»:
Χρέος μας να τον αλλάξουμε
για τις 17χρονης
και για όλα τα παιδιά
του κόσμου!**

Απέναντι σε αυτό το μαύρο τοπίο που διαμορφώνουν, στην απομόνωση του εξαντλητικού διαβάσματος, στην παραίτηση, μόνη διέξοδος είναι η συλλογική

πάλη της νεολαίας. Η συλλογική και οργανωμένη πάλη της νεολαίας όχι μόνο της δίνει τη δύναμη να αντιμετωπίσει αυτή τη βαρβαρότητα, αλλά είναι ικανή να συντρίψει τα σχέδια των πιο ισχυρών του πλανήτη και να πετύχει νίκες. Τα όνειρα δεν είναι «ατομική υπόθεση», ούτε «ατομική αποτυχία» όταν αυτά καταρρέουν. Παλεύονται και διεκδικούνται συλλογικά στον δρόμο, αλλά και παντού, όπου η νεολαία μπορεί να πάρει την υπόθεση στα χέρια της.

Βόλος

Ένα διήμερο αντίδρασης, συκοφαντίας, κρατικής καταστολής

Σε κάθε περίπτωση που βρίσκεται τη ΔΑΠ να υπερασπίζεται τον τίτλο ενός φοιτητικού συλλόγου, πλέον βγαίνει το αντανάκλαστικό ότι «θα έχει ζουμί η υπόθεση». Αυτό ακριβώς αποτέλεσε η εκδήλωση του Φοιτητικού Συλλόγου Φυτικής Παραγωγής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας στις 6/5, με χαιρετισμούς από τον ίδιο τον Πρύτανη του ΠΘ, τον Αντιπρύτανη, αλλά και τον Αχιλλέα Μπέο. Στο ίδιο πάνελ θα καθόταν η πλειοψηφία του Διοικητικού Συμβουλίου του Φ.Σ. Φυτικής, που κατέκτησαν την αυτοδυναμία τους με το ψηφοδέλτιο της ΔΑΠ στις περσινές φοιτητικές εκλογές. Επίτιμος καλεσμένος ήταν μεγάλη ευρωπαϊκή εταιρεία παραγωγής και πώλησης μηχανημάτων και νέων τεχνολογικών συστημάτων. Βάσει του θέματος της εκδήλωσης στον Βόλο, η εταιρεία θα παρουσίαζε το τμήμα των γεωργικών και αγροτικών συστημάτων της. Σε μίνιγκ με το ισραηλινό σιωνιστικό κράτος, η εταιρεία φανταζόμαστε παρουσιάζει και τους υπόλοιπους τομείς της, αν μάλιστα πάρουμε ως δείγμα τα νούμερα των φωτογραφιών από τις μπουλντόζες που φέρουν την υπογραφή της εταιρείας και καθημερινά ισοπεδώνουν την Παλαιστίνη.

Για όλα τα παραπάνω οργανώθηκε συγκέντρωση διαμαρτυρίας από φοιτητές των Φ.Σ. Ιχθυολογίας, Αρχιτεκτονικής, ΗΜΜΥ, στην οποία συμμετείχαν και μέλη της Πανσπουδαστικής, των ΕΑΑΚ, των σχημάτων τις πρώην ΑΡΙΣ, της Attack, των Αγωνιστικών Κινήσεων, της πρωτοβουλίας αναρχικών φοιτητών και ο Συντονισμός Συλλογικότητων Βόλου. Πλήθος νεολαίων κατάφεραν να μπουν στην αίθουσα της εκδήλωσης και να τη διακόψουν, καθώς οι αστυνομικές δυνάμεις στο σημείο δεν προσέγγισαν το Δημαρχείο. Περιμέναν να λήξει η συγκέντρωση για να προχωρήσουν σε εκδικητική επίθεση στο στέ-

κι της Λέσχης Εργαζομένων και Νεολαίας Βόλου στο κέντρο της πόλης, αποκλείοντας τη γειτονιά επί 3 ώρες με ΜΑΤ και ΟΠΚΕ, αλλά και με την προκλητική παρουσία και τα καψόνια ενός από τους έξι αστυνομικούς-βασανιστές του Βασίλη Μάγγου. Αφού η αστυνομία αποπειράθηκε να εισέλθει εντός του στεκιού με σπάσιμο τζαμαρίας και να προσαγάγει ολόκληρη τη συνέλευση του Συντονισμού Συλλογικότητων που συνεδρίαζε στη Λέσχη, τελικά προχώρησε σε 10 προσαγωγές αλληλέγγυων αγωνιστών στο σημείο. Οι προσαγωγές των 3 μελών της νΚΑ και του 1 αγωνιστή της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος έγιναν συλλήψεις με τις κατηγορίες της συνέργειας σε φθορά και της απείθειας. Την επόμενη ακριβώς μέρα, η αστυνομία προχώρησε σε δύο ακόμα συλλήψεις την ώρα της συγκέντρωσης διαμαρτυρίας για τα αυτόφωρα στα Δικαστήρια του Βόλου.

Η δικογραφία παραμένει ανοιχτή για την υπόθεση, δίνοντας δικαίωμα στην ασφάλεια και την αστυνομία να ανοίξουν έναν κύκλο αιφνιδίων προσαγωγών, νέων συλλήψεων και διαρκούς τρομοκρατίας αγωνιστών του τοπικού και φοιτητικού κινήματος, που μπορούν να ταυτοποιηθούν ως παρόντες στη συγκέντρωση του Δημαρχείου και «συνεργοί» στο γράψιμο συνθημάτων στην αίθουσα της εκδήλωσης.

**Βρήκαμε παπά
ας θάψουμε πεντ-έξι**

Δεν χάθηκε η ευκαιρία ενεργοποίησης κάθε συστημικού παράγοντα. Ο Μπέος, δίπλα στις εξευτελιστικές δηλώσεις για τα Τέμπη, προχώρησε σε τοποθετήσεις για το «τέλος της ελευθερίας της δράσης των συλλογικότητων της πόλης». Ευθέως πλέον στοχοποιεί τους λαϊκούς αγωνιστές και τους τοπι-

κούς αγώνες, μετά από αλληπάλληλες συκοφαντίες των κινημάτων ενάντια στην καύση σκουπιδιών από την ΑΓΕΤ και τη δημιουργία πλατφόρμας LNG στον Παγασητικό. Από δίπλα και η Αστυνομική Διεύθυνση, που με την ανοιχτή δικογραφία βρίσκει ευκαιρία να προχωρήσει σε συλλήψεις πρωτοπόρων αγωνιστών που παλεύουν ενάντια στη συγκάλυψη της υπόθεσης του θανάτου του Β. Μάγγου. Πόσο μάλλον σε μία περίοδο που η δίκη των έξι αστυνομικών βασανιστών του έχει ξεκινήσει και προχωράει σε εβδομαδιαία βάση, μετά από 6 χρόνια αναβολών και κολλημάτων.

Από πίσω ερχόμενοι με κοινό βηματισμό, 1) η πρυτανεία του ΠΘ με μια ανακοίνωση που πακετάρει όλο το κυβερνητικό αφήγημα για τη «βία και ανομία» μέσα στις σχολές και 2) η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ με δηλώσεις για τους «γνωστούς-αγνώστους», για τους οποίους η «δικαιοσύνη» αναμένεται να αποφανθεί. Δεν είναι τυχαίο ότι και στις δύο τοποθετήσεις υπογραμμίζεται το... «όραμα» του συστήματος για το πανεπιστήμιο των «λίγων και εκλεκτών». Αποστειρωμένο, σιωπηλό και απονεκρωμένο. Ένα πανεπιστήμιο που φαντασιώνεται ότι αποτελεί τον ναό της ουδέτερης γνώσης και επιστήμης. Όπου οι φοιτητές θα πρέπει να μάθουν να υπάρχουν με μια βουβή εκκλησιαστική ευλάβεια. Μία πραγματικότητα σε πλήρη σύγκρουση με την καθημερινότητα που βιώνει η συντριπτική πλειοψηφία της νεολαίας μέσα και έξω από τις σχολές, και τη γεμίζει με δικαίη οργή. Μια οργή που κυβέρνηση-υπουργείο-πρυτανεία ξεκάθαρα αναγνωρίζουν και από κοινού αποφασίζουν ότι πρέπει να διωχτεί και να πεταχτεί εκτός σχολών.

Ολόκληρο το κείμενο είναι αναρτημένο στην ιστοσελίδα www.kkemei.gr

Metallica

Εκτεθήκαμε στην ελευθερία;

Ηικανοποίηση του Τζέιμς Χέτφιλντ, τραγουδιστή των Metallica, που το τραγούδι τους Enter Sandman χρησιμοποιήθηκε στα βασανιστήρια του Γκουαντάναμο ήταν πως κέρχεται που επέλεξαν τους Metallica για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για τη «γνωριμία» των Ιρακινών με την ελευθερία made in USA. Ήταν η ίδια «ελευθερία» που πρέσβευε και το 1991, όταν η μπάντα έπαιξε στη Σοβιετική Ένωση, μπροστά σε έναν λαό ο οποίος είχε ανάγκη όχι να τελειώνει με τις σοσιαλμπερλιαστικές πολιτικές, αλλά να τον «λευτερώσουν» οι ΗΠΑ κι ο «άριστος» πολιτισμός τους. Η στεναχώρια του Χέτφιλντ ήταν πως δεν ήθελε να συσχετίσουν τη μουσική του με την πολιτι-

κή, καθώς αισθάνεται πως αυτά είναι ασύνδετα. (Όπως, να υποθέσουμε, ασύνδετη είναι και η ένταξή του στην Εθνική Ένωση Όπλων -NRA- των ΗΠΑ, που προωθεί την εξάπλωση της οπλοχρησίας.) Άλλωστε, νιώθει πως δεν ευθύνεται για τη χρήση που κάνουν οι άλλοι της μουσικής τους.

Βέβαια, δεν ήταν ίδια η έλλειψη ευαισθησίας, όταν στα μέσα του 2000 ξεκίνησαν δικαστική διαμάχη με τη Napster, κατηγορώντας την πως διανέμει τη μουσική τους με εμπορικό σκοπό χωρίς τη συγκατάθεσή τους. Εκατοντάδες χιλιάδες την περίοδο εκείνη κατέβαζαν δωρεάν μουσική από τη συγκεκριμένη υπηρεσία. Το διαδίκτυο είχε δώσει τη δυνατότητα της πρόσβασης στη μουσική σε πο-

λύ πλατιά λαϊκά στρώματα. Μπροστάρηδες ενάντια σε αυτή την ελεύθερη διάθεση υπήρξαν μεταξύ άλλων και οι Metallica, που σίγουρα τότε δεν παιζόταν το ψωμί τους από την αγορά δίσκων, αλλά το επόμενο εκατομμύριο πωλήσεων δίσκων τους. Οι ισχυρισμοί του ντράμερ τους, Λαρς Ούλρικ, ότι με αυτό τον τρόπο υπερασπίζονται τους μικρούς καλλιτέχνες, δεν κατάφερε να πείσει πολύ κόσμο, αφού ποτέ δεν βελτιώθηκε η κατάσταση των μικρών καλλιτεχνών από τον πόλεμο κατά της ελεύθερης διάδοσης της μουσικής. Από εκείνη τη στιγμή, κυριαρχεί ένα διαρκές κυνήγι των σελίδων κατεβάσματος.

Η μέταλ μουσική ξεκίνησε από τον κόσμο των βιομηχανικών εργατών και των ανθρακωρύχων, φτάνοντας να είναι ως πολιτικοκοινωνικό φαινόμενο ομότιμη της πανκ: αντίσταση στην εξουσία και τα καλλιτεχνικά της πρότυπα, από τη Θάτσερ στην Αγγλία ως τα λούσα του Χόλιγουντ. Σήμερα, τα μεγαλύτερα ονόματα, σε συνδυασμό με τις εταιρείες συναυλιακών παραγωγών, ορίζουν δυσθεώρητες τιμές στα εισιτήρια στις συναυλίες. Παρόλο που το φαινόμενο αυτό

μπορεί να ποικίλει από χώρα σε χώρα, στην Ελλάδα έχει συζητηθεί πολύ τα τελευταία χρόνια. Ο λόγος δεν είναι μόνο το κόστος του εισιτηρίου από μόνο του, είναι και η ακρίβεια που μαστίζει τους εργαζόμενους. Όποιοι καταφέρνουν να αποταμιεύσουν για ένα εισιτήριο, σίγουρα στερήθηκαν, αν μιλάμε, φυσικά, για εργαζόμενους.

Σε κάθε περίπτωση, η πρόσφατη συναυλία των Metallica στο ΟΑΚΑ παρακολούθησε από 90.000 κόσμο κι έτσι έχει συζητηθεί πολύ. Οι μεγάλες παραγωγές δείχνουν το στάτους που αποκτά πλήθος συγκροτημάτων (αλλά και την ταξική τους θέση), μακριά από την κατάσταση που ίσχυε, μιας λαϊκά προσβάσιμης τέχνης. Αν για κάποιους αυτό φαίνεται αντιφατικό με το πλήθος κόσμου που τελικά παρακολούθησε τη συναυλία, στην ιστορία της μέταλ έχουν υπάρξει πολλαπλάσια μεγαλύτερες συναυλίες από άποψη παρακολούθησης, κάτι που μπορεί να οφείλεται σε πολλούς παράγοντες, αλλά σίγουρα και στα χαμηλότερα σε τιμή εισιτήρια. Ποιο θα είναι το τραγούδι που θα φέρει και εδώ την ελευθερία (την όχι made in USA) θα το δειξει η συνέχεια.

Κυκλοφορεί το νέο τεύχος της Αντίθεσης

Κυκλοφορεί τις επόμενες ημέρες το τεύχος 23 της Αντίθεσης. Περιλαμβάνει κείμενα που τοποθετούνται πάνω σε σημαντικά ζητήματα της περιόδου, που απασχολούν τον λαό και το κίνημα, συμβάλλοντας, έτσι, σε μια αναγκαία συζήτηση, αλλά και αντιπαράθεση πάνω σε αυτά. Συγκεκριμένα:

- Για την **Παλαιστίνη**, αντιπαράθεση στις θέσεις για δύο κράτη ή για επιστροφή στα σύνορα του 1947 και προβολή των θέσεων της ΕΣΣΔ και του κομμουνιστικού κινήματος (Ρέα Γραμματά).
- Για την **ταξική ανασυγκρότηση** του εργατικού κινήματος (Όλγα Πετρούλια).
- Για τη «**Στρατηγική Ασφάλειας των ΗΠΑ**», που δημοσιοποιήθηκε στα τέλη του 2025 (Βασίλης Σαμαράς).
- Για τις πολιτικές, στρατιωτικές και γεωστρατηγικές δυνατότητες, αλλά και αδυναμίες, της **Κίνας**, η οποία αναζητά αναβαθμισμένη θέση στη διάταξη των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων πρώτης

- γραμμής (Τάσος Σαπουνάς).
- Για την **Τεχνητή Νοημοσύνη**, στο πεδίο της πολιτικής οικονομίας και της κοινωνικής κριτικής (Κώστας Καψάλης).
- Για το **Βιβλίο «Η συγκρότηση της αγγλικής εργατικής τάξης»** του Ε.Ρ. Thompson (Δημήτρης Μάνος).

Εκτός των Τειχών
Γραβιάς 10-12, Αθήνα

Στις 11/5, η **Αγωνιστική Κίνηση Εθνικού Τυπογραφείου** διοργανώνει συζήτηση ενόψει της απεργίας της ΑΔΕΔΥ.

Απέναντι
Μιλτιάδου 3, Δάφνη

Προβολή ντοκιμαντέρ **την Κυριακή 17/5** και **Ιστορικός Περίπατος το Σάββατο 23/5** (βλ. σελ. 5).

Σφεντόνα
Συγγρού 24, Θεσσαλονίκη

Στο πλαίσιο των εκδηλώσεων του ΚΚΕ(μ-λ) για τα 90 χρόνια από το Μάη του '36, λειτούργησε έκθεση φωτογραφίας και προβλήθηκε το ντοκιμαντέρ **Ματωμένος Μάης** του '36, του Τάσου Ψαρρά (βλ. σελ. 22-23).

Ρωγμή
Μ. Βόγδου 20, Ξάνθη

Στις 30/4 έγινε η προβολή της ταινίας **Η εργατική τάξη πάει στον παράδεισο**. Το **Σάββατο 16/5** θα προβληθεί το ντοκιμαντέρ **The other half** και θα ακολουθήσει συζήτηση με τον δημιουργό του Γιώργο Μουτάφη. Το **Σάββατο 23/5** θα γίνει εκδήλωση με θέμα **Η χαρακτηριστική και η τυπογραφία στην κοινωνική και πολιτική ζωή**.

Ανάστροφα
Πουκεβίλ 2, Πάτρα

Στο πλαίσιο των **Ιδεολογικών Κύκλων Νεολαίας** έγινε στις 3/5 συζήτηση για την εκπαίδευση στον εξαρτημένο ελληνικό καπιταλισμό.

Ζάλο
Μαστραχά 14, Ηράκλειο

Διοργανώθηκαν μπαρ οικονομικής ενίσχυσης στις 8/5 και στις 15/5.

Αθήνα

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια
ektostonteixon.gr

Αθήνα

ΣΤΕΚΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ

Μιλτιάδου 3, Δάφνη
IG: steki_apenanti | FB: Στέκι Απεναντι

Θεσσαλονίκη

Σφεντόνα

Συγγρού 24, 2ος όροφος
steki-sfentona.blogspot.com

Γιάννενα

Αριστερό ΣΤΕΚΙ Νεολαίας ΚΟΥΤΚΙΟΥ 23

Κουγκίου 23

Ξάνθη

ΡΩΓΜΗ

Μ.Βόγδου 20
rogmixanthi.blogspot.com

Πάτρα

Ανάστροφα

Πουκεβίλ 2
Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"

Ηράκλειο

Ζάλο

Μαστραχά 14
IG: zalosteki | FB: Ζάλο

Θεσσαλονίκη

Σημαντικές πολιτικές εκδηλώσεις του ΚΚΕ(μ-λ) για την εξέγερση του Μάη του '36

Πραγματοποιήθηκαν το διάστημα 5-10 Μάη οι σημαντικές πολύμορφες εκδηλώσεις της ΚΟΘ του ΚΚΕ(μ-λ) για τον ηρωικό Μάη του '36. Η καμπάνια που βγήκε από τη μεριά της Οργάνωσης στην πόλη έδωσε το πολιτικό της στίγμα. Το γεγονός ότι ήταν η πρώτη πολιτική δύναμη που βγήκε συγκροτημένα για το γεγονός έγινε αισθητό από τον προοδευτικό κόσμο της πόλης.

Η κίνηση αυτή δεν αφορά κυρίως τη μελέτη της ιστορίας του κομμουνιστικού εργατικού κινήματος. Έχει άμεση σχέση με τη σημερινή φάση ανασυγκρότησης της εργατικής τάξης ως τάξης για τον εαυτό της, όπως αναφερόταν και στα υλικά της Οργάνωσης. Έχει να κάνει με τα πολύτιμα συμπεράσματα που πρέπει να βγουν για την εργατική-λαϊκή πάλη του σήμερα, για τους μισθούς, το ωράριο, τις συλλογικές συμβάσεις, τα συνδικαλιστικά δικαιώματα και ελευθερίες. Η δουλειά που έκαναν οι σύντροφοι τόσο στο επίπε-

δο των πολιτικών εισηγήσεων και του ιστορικού περιπάτου όσο και στο πολιτιστικό επίπεδο πρέπει να γίνει κτήμα του νέου δυναμικού και ειδικά των εργαζόμενων και να αξιοποιηθεί στη σημερινή πάλη ενάντια στον εργασιακό μεσαίωνα.

Οι εκδηλώσεις άρχισαν με την έκθεση ιστορικού υλικού στη Σφεντόνα και την προβολή της ταινίας «Ματωμένος Μάης του '36» του Τάσου Ψαρρά. Έτσι, ένα νεότερο δυναμικό ήρθε για πρώτη φορά σε επαφή με τα συγκλονιστικά γεγονότα μιας από τις σημαντικότερες στιγμές της εργατικής-λαϊκής πάλης στην πόλη της Θεσσαλονίκης.

Το Σάββατο 9/10 πραγματοποιήθηκε η κεντρική πολιτική εκδήλωση στον χώρο πίσω από το Μπέη Χαμάμ, σε κεντρικό σημείο της πόλης. Οι εισηγήσεις των σ. Ιάσωνα Γραβάνη και Κώστα Καμαρέτσου αποτελούν μια προσπάθεια να αναλυθούν σε βάθος τα πολιτικά δεδομένα της δεκαετίας του '30, όταν συγκροτεί-

ται η εργατική τάξη και το επαναστατικό ΚΚΕ στην Ελλάδα, λίγο πριν από τη Μεγάλη Δεκαετία '41-49. Όπως τονίζεται σε αυτές, «ο Μάης του '36 αποτέλεσε εργατική-λαϊκή εξέγερση σε συνθήκες προεπαναστατικής περιόδου».

Την εκδήλωση ακολούθησε το πολιτιστικό δρώμενο «Μέρες Μαγιού» των Μαρίας Λάμπρου, Δημήτρη Χατζηκωνσταντίνου, Μαρίας Βογιατζή, Βασιλή Ζήση, αφιερωμένο στους νεκρούς της εργατικής τάξης στη Θεσσαλονίκη και στην Καισαριανή και ειδικά στους 8 συνδικαλιστές κομμουνιστές που συνελήφθησαν λόγω των γεγονότων του Μάη.

Σημαντική προσέλευση συναγωνι-

στών αλλά και πλατιού κόσμου υπήρξε στον ιστορικό περίπατο που επιμελήθηκε ο σ. Στέφανος Σκοδράνης και πέρασε από τα σημαντικότερα σημεία της εξέγερσης, αναλύοντας το ιστορικό πλαίσιο και φωτίζοντας ιδιαίτερες πλευρές του ζητήματος. Οι εκδηλώσεις έκλεισαν στην πλατεία Ελευθερίας, εκεί όπου πριν από 90 χρόνια πραγματοποιήθηκε ιστορική συγκέντρωση 150.000 εργαζομένων.

Η εργατική τάξη γράφει την ιστορία

Αποσπάσματα από την εισήγηση του Ιάσωνα Γραβάνη - ολόκληρη η εισήγηση είναι αναρτημένη στο www.kkemi.gr

90 χρόνια συμπληρώνονται από τη ματωμένη εξέγερση της Θεσσαλονίκης. Σχεδόν μια δεκαετία αργότερα, οι Σοβιετικοί τσάκιζαν το τέρας του ναζισμού με την είσοδό τους στο Βερολίνο και απελευθέρωναν την Ευρώπη από τον φασισμό-ναζισμό. Η εργατική-λαϊκή εξέγερση της Θεσσαλονίκης αποτελεί κορυφαία εκδήλωση της ταξικής πάλης σε συνθήκες προεπαναστατικής περιόδου.

[...]

Η παγκόσμια κρίση του 1929, αντανάκλαση των οξυμένων αντιφάσεων-αντιθέσεων του συστήματος, διογκώνει την ανεργία και την εξαθλίωση των εργατών και των λαών παγκόσμια. Στο ίδιο πλαίσιο έχουμε άνοδο του φασισμού στην Ευρώπη, που εκφράζει την ανάγκη του καπιταλιστικού συστήματος για συντριβή της κομμουνιστικής απειλής.

[...]

Η πορεία των γεγονότων δείχνει ότι η ανθρωπότητα θα οδηγηθεί σύντομα σε νέο παγκόσμιο πόλεμο. Η πολιτική της Κομμουνιστικής Διεθνούς τότε, που ακολούθησαν όλα τα κόμματα-μέλη της είναι αυτή της συγκρότησης «Λαϊκών Μετώπων».

[...]

Η δεκαετία του 1920 χαρακτηρίζεται από την υπερεκμετάλλευση των προσφυγικών μαζών, τη μεγάλη διείσδυση του ξένου κεφαλαίου, τις αλληπάλλληλες πολιτικές και κυβερνητικές κρίσεις. Μετά το 1929, η αντανάκλαση της παγκόσμιας κρίσης στον βαθιά εξαρτημένο και ασθενικό ελληνικό καπιταλισμό οδηγεί τη χώρα στη χρεοκοπία του 1932.

[...]

Στο πλαίσιο αυτό, οι εργάτες αντιδρούν και εκδηλώνονται απεργιακοί αγώνες, συχνά με αιματηρές συγκρούσεις και νεκρούς απεργούς, που κατακτούν δικαιώματα. Σημαντικό σημείο στους εργατικούς αγώνες των αρχών του 20ού αιώνα αποτελεί η απεργία των καπνεργατών το 1914, που κατέ-

κτησε την πρώτη συλλογική σύμβαση εργασίας στη χώρα.

[...]

Τον Γενάρη του 1936 γίνονται εκλογές όπου τα δύο κύρια κόμματα (κόμμα Φιλελευθέρων και Λαϊκό κόμμα) ισομοιράζονται τις έδρες στο κοινοβούλιο. Το επαναστατικό ΚΚΕ κερδίζει μέσω του «Παλλαϊκού Μετώπου» στο οποίο συμμετέχει 15 Βουλευτές. Έτσι προχωρά στη σύναψη συμφωνίας με το κόμμα των Φιλελευθέρων, στις 19/2 (σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβαινα), και δεσμεύεται να δώσει ψήφο ανοχής για το σχηματισμό κυβέρνησης με κάποιες προϋποθέσεις.

[...]

Η πολιτική που διαπνέει εκείνη την περίοδο του ΚΚΕ είναι αυτή της δημιουργίας του λαϊκού μετώπου για την αποτροπή εγκαθίδρυσης φασιστικής δικτατορίας στη χώρα.

[...]

Η απεργία των καπνεργατών ξεκινάει στις 29 Απρίλη με απόφαση της Πανελλαδικής Καπνεργατικής Ομοσπονδίας και συμμετοχή τουλάχιστον 12.000 απεργών, ο μεγαλύτερος αριθμός των οποίων είναι γυναίκες.

[...]

Στις 9 Μάη, στην απεργία συμμετέχουν και άλλοι κλάδοι και οι απεργοί αρχίζουν να συγκεντρώνονται. Στη συμβολή των οδών Συγγρού και Πτολεμαίων, από τα πυρά της χωροφυλακής πέφτει ο πρώτος νεκρός της εξέγερσης.

[...]

Η λαϊκή κινητοποίηση ταραξίζει τα θεμέλια της αστικής εξουσίας. Με απόφαση Μεταξά στην πόλη στέλνονται αντιτορπιτικά καθώς και στρατιωτική δύναμη από τη Λάρισα για να ανακτήσει τον έλεγχο της πόλης.

Τις επόμενες ημέρες συνεδριάζουν οι ηγεσίες της ΓΣΕΕ και της Ενωτικής ΓΣΕΕ. Οι πανεργατικές συνομοσπονδίες, παρ' ότι είναι χωρισμένες, καλούν από κοινού σε πανελλαδική απεργία στις 13 Μάη. Η κοινή απόφαση είναι αποτέλεσμα της πολιτικής πίεσης που

ασκεί το επαναστατικό ΚΚΕ.

[...]

Στις 20 του Μάη δημοσιεύεται στον «Ριζοσπάστη» η εισήγηση του Ν. Ζαχαριάδη στη συνεδρίαση της ΚΕ, όπου διαβάζουμε: «στη Θεσσαλονίκη στις 10 Μάη ο λαός συναδελφωμένος με το στρατό έπρεπε να πάρει την εξουσία στα χέρια του, να δημιουργήσει επιτροπή λαϊκής σωτηρίας και λαϊκή φρουρά, (...) να ζητήσει την ενίσχυση όλων των εργαζομένων της χώρας και μαζί τους να επιβάλει το διώξιμο του Μεταξά. (...) Η καθοδήγηση μας της Θεσσαλονίκης έχασε την κατάλληλη στιγμή».

[...]

Από τη μεριά μας νομίζουμε ότι:

1) Η πολιτική των Λαϊκών Μετώπων ήταν σωστή και αναγκαία σε συνθήκες όξυνσης των ανταγωνισμών των ιμπεριαλιστών. Τα Λαϊκά Μέτωπα είχαν καθοριστική συμβολή τόσο στην Αντιφασιστική Νίκη των Λαών όσο και στις επαναστάσεις στην Ανατολική Ευρώπη.

[...]

2) Η απόφαση της 6ης Ολομέλειας και οι στόχοι που προσδιορίζει ανέλυσαν την ελληνική κοινωνία και έθεσαν προγραμματικούς στόχους για το επόμενο διάστημα. [...] Με βάση αυτές τις θέσεις μπόρεσε το επαναστατικό ΚΚΕ να πυκνώσει τις γραμμές του, να μεγαλώσει την επιρροή του στις εργατικές μάζες.

[...]

3) Η συνένωση του διασπασμένου σε μέρη συνδικαλιστικού κινήματος έγινε με την επίμονη προσπάθεια του ΚΚΕ, που πήρε με το μέρος του την πλειονότητα των εργατών, ανεξάρτητα σε ποια ΓΣΣΕ βρίσκονταν, και πρόβαλε τη θέση για ενότητα του εργατικού κινήματος.

[...]

4) Αποτυπώνεται ότι μέσα σε ένα κόμμα μπορεί να υπάρξουν διαφορετικές εκτιμήσεις για την περίοδο. Αυτό όμως δεν μπορεί να ακυρώσει σε καμία περίπτωση τον επαναστατικό χαρακτήρα ενός κόμματος.

[...]

5) Οι καθοδηγητικές αδυναμίες του ΚΚΕ, που εκδηλώθηκαν τόσο στο Μάη του '36 όσο και μετέπειτα, δεν αναιρούν ότι το επαναστατικό ΚΚΕ στάθηκε επικεφαλής των σημαντικότερων και ηρωικότερων στιγμών του λαού μας.

Αν κάτι χαρακτηρίζει για εμάς αυτή την εργατική-λαϊκή εξέγερση σε προεπαναστατική περίοδο είναι, όπως γράφεται, ότι: «τα γεγονότα της Θεσσαλονίκης (...) αποτέλεσαν μία ανώτερη μορφή της επαναστατικής πάλης του λαού». Εμπνεόμαστε από την ηρωική πάλη του λαού, τιμάμε τους αγωνιστές του Μάη μέσα από τους αγώνες μας και παλεύουμε ώστε να φτάσουμε στις ανώτερες μορφές επαναστατικής πάλης.

Τα διδάγματα του ηρωικού Μάη του '36, οδηγός για την ανασυγκρότηση της εργατικής τάξης ως τάξης για τον εαυτό της

Αποσπάσματα από την εισήγηση του Κώστα Καμαρέτσου - ολόκληρη η εισήγηση είναι αναρτημένη στο www.kkemi.gr

Ο Λένιν έχει ορίσει το κομμουνιστικό κόμμα ως «το οργανωμένο σε πολιτικό κόμμα πρωτοπόρο τμήμα της εργατικής τάξης». Η πορεία αυτής της συγκρότησης διέπεται από τη διαλεκτική σχέση δύο παράλληλων και αλληλοπεπραζόμενων πεδίων: του πεδίου της ταξικής-συνδικαλιστικής συγκρότησης, του κινήματος, και του πεδίου της πολιτικής-ιδεολογικής συγκρότησης, του κόμματος.

[...]

Τότε, το εργατικό κίνημα βρισκόταν σε ραγδαία άνοδο. Από τις αρχές της δεκαετίας του '30 υπήρχε ένα κύμα όλο και συχνότερων, σκληρών, παράνομων αλλά και νικηφόρων απεργιών, που εμπειρεύσαν ένοπλη καταστολή και δολοφονημένους εργάτες. Σύμφωνα με στοιχεία της Ενωτικής ΓΣΕΕ, το 1932 έγιναν 200 απεργίες με συμμετοχή 80.000 εργατών. Το 1933 έγιναν 360 απεργίες με συμμετοχή 120.000 εργατών. Το 1934 έγιναν 480 απεργίες με συμμετοχή 180.000 εργατών. Μόνο το πρώτο τρίμηνο του 1936, οι απεργοί καταμετρούνταν σε 200.000 πανελλαδικά, όσοι ήταν μέσα στους δέκα πρώτους μήνες του 1935.

Χαρακτηριστικές περιπτώσεις του περάσματος της ταξικής πάλης σε ανώτερο επίπεδο αποτελούν η γενική απεργία και ένοπλη εξέγερση στο Ηράκλειο το 1935, αλλά και η ένοπλη εξέγερση των σταφιδοπαραγωγών της νότιας Πελοποννήσου την ίδια χρονιά.

[...]

Σε άμεση συσχέτιση με αυτά τα δεδομένα, τον Νοέμβριο του 1934, το επαναστατικό ΚΚΕ βάζει το σύνθημα το κόμμα να φτάσει τα 10.000 μέλη μέσα στο 1935. Τον Ιούνιο του 1935 αναδιατυπώνει τον οργανωτικό στόχο ως εξής: «να ξεπεραστεί κατά πολύ το σύνθημα για 10.000 μέλη» και «να γίνει πρωταρχική συσσωρευση δυνάμεων σε Αθήνα, Πειραιά, Λάρισα, Βόλο, Θεσσαλονίκη, Καβάλα», όπου βρισκόταν το μεγαλύτερο μέρος της εργατικής τάξης. [...] Αυτοί οι αριθμοί αποκαλύπτουν τη «διαλεκτική σύνδεση κινήματος-κόμματος».

[...]

Καταφανής αντίθεση υπάρχει με τη σημερινή πραγματικότητα.

Η κυβέρνηση της ΝΔ ψηφίζει σημαντικά αντεργατικά μέτρα, όπως η έμμεση κατάργηση του οκταώρου, η θέσπιση δεκατριώρου και απλήρωτων υπερωριών.

[...]

Ποια διδάγματα βγαίνουν από τον Μάη του '36 για την πάλη του σήμερα;

Τότε, το υψηλό επίπεδο τοπικής, κλαδικής και πανελλαδικής οργάνωσης των εργατών, η ύπαρξη μαζικών μαχητικών σωματείων, έκαναν εφικτή την επιβολή σημαντικών εργατικών κατακτήσεων τόσο με πανελλαδικές συμβάσεις όσο και με συμβάσεις εργασίας ανά εταιρία ή ανά πόλη. Για να υπογραφούν αυτές οι συμβάσεις, όμως, προηγήθηκαν σκληρές, παράνομες απεργίες, που είχαν μέχρι και νεκρούς.

Σήμερα, οι αστικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις προσπαθούν να προσπεράσουν το ζήτημα της από τα κάτω οργάνωσης και μαζικοποίησης του κινήματος.

[...]

Ο ρόλος των γυναικών στον Μάη του '36 ήταν ρόλος πρωτοπόρος. Το 70% των απεργών που ξεκίνησαν την πανελλαδική

καπνεργατική απεργία του '36 ήταν γυναίκες. Οι εργάτριες της περιφρούρησης του σωματείου των γυναικών υφαντουργών ταπείνωσαν τη στρατοχωροφυλακή στη μεγάλη οδομαχία προς το Διοικητήριο Θεσσαλονίκης.

[...]

Όπως τότε, έτσι και σήμερα. Στην περίοδο της οικονομικής κρίσης μετά το κραχ του '29, στη φάση της τότε πολεμικής προετοιμασίας για το ξαναμοίρασμα του κόσμου, πόλεμος και φασιστικοποίηση βρίσκονταν σε άμεση σύνδεση μεταξύ τους.

[...]

Η επίδραση των θέσεων της Κομμουνιστικής Διεθνούς ήταν καθοριστική σε δύο πεδία.

Πρώτον, στη δυνατότητα του ΚΚΕ να ασκεί μετωπική πολιτική, συσπειρώνοντας γύρω του ευρύτερα λαϊκά στρώματα.

Δεύτερον, στη δυνατότητα ενοποίησης όλων των φορέων του εργατικού κινήματος σε ενιαίο μέτωπο ενάντια στην κυβέρνηση. Τον Μάη του '36 ήταν η πρώτη φορά που όλες οι εργατικές συνμοσπονδίες στην Ελλάδα κατόρθωσαν να βγάλουν κοινή ανακοίνωση και κατέληξαν σε κοινή πανεργατική απεργία.

[...]

Ο Μάης του '36 διεξήχθη από την αρχή ως το τέλος σε συνθήκες παρανομίας.

[...]

Στο 5ο Συνέδριο του ΚΚΕ το 1934 μπαίνει η κατεύθυνση:

«Τα συνδικάτα πρέπει να μετατραπούν σε γερά και μαχητικά αντιφασιστικά φρούρια, τα καλύτερα όπλα στα χέρια του προλεταριάτου. Να τα κάνουμε ικανά να αναπτύσσονται κάτω από οποιοσδήποτε συνθήκες, ακόμα και κάτω από τις συνθήκες ολοκληρωτικού θείσιμου τους εκτός νόμου».

[...]

Προφανώς, το εργατικό κίνημα διεκδικεί να είναι νόμιμες οι μορφές πάλης του. Απαιτεί την κατάργηση των αντεργατικών νόμων και όχι «να μείνουν στα χαρτιά», όπως λένε οι ρεφορμιστές που μετά πάνε και τους εφαρμόζουν. Όμως, δεν συγκροτείται πάνω στη βάση της νομιμότητας. Δεν πρέπει να έχουμε αυταπάτες για τη φύση του εκμεταλλευτικού συστήματος.

[...]

Η προοπτική της επαναστατικής ανατροπής του εκμεταλλευτικού συστήματος και η οικοδόμηση μιας άλλης, σοσιαλιστικής κοινωνίας ήταν διάχυτη στην πορεία της ταξικής πάλης, στον Μάη του '36, στη μεγάλη δεκαετία της Εθνικής Αντίστασης και του Εμφυλίου το '41-49. Η παγκόσμια ακτινοβολία της οικοδόμησης του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ ασκούσε τιτάνια προωθητική δύναμη σε όλα τα λαϊκά κινήματα.

[...]

Αποσπάσματα από τον ιστορικό περίπατο

Στις 8 Μάη κηρύσσεται πανεργατική απεργία. [...] Η αστυνομία επιτίθεται σε όλες τις συγκεντρώσεις. Στην Εγνατία είχαν παραταχτεί μεγάλες δυνάμεις χωροφυλακής, πεζής και έφιππης, στρατός και αντλίες. Οι έφιπποι με σπαθιά και οι πεζοί με υποκοπάνους χτυπούσαν με λύσσα άντρες, γυναίκες, ακόμα και 12χρονα κορίτσια, όποιον βρισκανε μπροστά τους. Έπεσαν και πυροβολισμοί για εκφοβισμό. Οι απεργοί αμύνθηκαν με ό,τι έβρισκαν και κατάφεραν να φτάσουν στο Διοικητήριο, σπάζοντας τα μπλόκα και στήνοντας οδοφράγματα. Σημαντικό γεγονός ότι οι στρατιώτες που βρίσκονταν στο Διοικητήριο αρνήθηκαν να πυροβολήσουν. [...]

Στις 9 Μάη πολλοί κλάδοι συμμετείχαν καθολικά στην απεργία παρά την επιστράτευση που αποφασίστηκε από την κυβέρνηση και μάλιστα με απειλή ότι όσοι απεργήσουν θα περάσουν από

στρατοδικείο. Οι απεργοί έφτασαν τις 30 χιλιάδες. Δεν είχε ξανασυμβεί στην πόλη τέτοια μεγάλη απεργία. Σε όλο το μήκος της Εγνατίας είχαν μαζευτεί ομάδες εργατών και στις γωνίες κεντρικών οδών και γίνονταν ομιλίες. [...]

Σε λίγο όλη η Εγνατία έγινε πεδίο μάχης. Συμπλοκές σε Κολόμβου, Αντιγονιδών, Διοικητηρίου, Δραγούμη, Συγγρού. Οι χωροφύλακες και οι φασίστες άρχισαν να πυροβολούν από τα μέγαρα και πέφτουν οι πρώτοι νεκροί. Ο Τάσος Τούσης, αυτοκινητιστής από το Ασβεστοχώρι, ήταν ο πρώτος που δολοφονήθηκε στη Συγγρού με Πτολεμαίων, μπροστά στο ξενοδοχείο «Μετρόπολις», όπου είχαν συγκεντρωθεί οι αυτοκινητιστές. Οι συνάδελφοί του ξήλωσαν μια πόρτα, τον έβαλαν επάνω και τον μετέφεραν στο Διοικητήριο μέσω Βενιζέλου. [...]

Τα πιο σοβαρά επεισόδια γίνονται

στη διασταύρωση Βενιζέλου και Εγνατίας με τους περισσότερους νεκρούς. Κατέβηκαν εργαζόμενοι από πολλές συνοικίες της πόλης. Όλοι οι δρόμοι, ακόμα και τα στενά, είχαν γεμίσει κόσμο και από τα ψηλά κτήρια έπεφταν συνεχώς σφαίρες. Περίπου για 4 ώρες γινόταν σφαγή. Οι απεργοί είχαν εγκλωβιστεί σε όλο το μήκος της Εγνατίας από Χαλκαίων μέχρι Βαρδάρη και οι χωροφύλακες τους πυροβολούσαν από παντού. Όταν ο κόσμος άρχισε να μπαίνει στα στενά για να προφυλαχτεί, οι χωροφύλακες συνέχιζαν να τους κυνηγούν. [...]

Στις 10 Μάη ήταν η μέρα που κήδευσαν τους νεκρούς. Από όλη την πόλη κατέβη-

κε κόσμος στο νεκροταφείο της Ευαγγελίστριας και το εβραϊκό νεκροταφείο (100-200 χιλιάδες). Μετά την κηδεία πήγαν όλοι μαζί με πορεία στην πλατεία Ελευθερίας σε μια τεράστια συγκέντρωση όπου έγιναν ομιλίες. Εκεί τους ανακοινώθηκε ότι θα ικανοποιηθούν τα αιτήματά με τον τερματισμό των κινητοποιήσεων. Ταυτόχρονα όμως τη νύχτα η κυβέρνηση Μεταξά, για να καταστείλει την εξέγερση, αποφασίζει να στείλει ένα σύνταγμα στρατού από τη Λάρισα καθώς και πολεμικά πλοία στο λιμάνι με τα κανόνια στραμμένα προς την πόλη. [...]

Η εξέγερση θα λήξει με μια μεγάλη πανελλαδική απεργία στις 13 Μάη.

σχολία

Παράδοση

«Θα καταλάβουμε την Κούβα σχεδόν αμέσως. Η Κούβα είναι η επόμενη», δήλωσε ο Ντόναλντ Τραμπ. Το σχέδιό του περιλαμβάνει την αποστολή του αεροπλανοφόρου USS Abraham Lincoln στις κουβανικές ακτές μόλις «τελειώσει η δουλειά στο Ιράν». «Θα το βάλουμε να έρθει και να σταματήσει περίπου 100 μέτρα ανοικτά. Και θα μας πουν: “Σας ευχαριστούμε πολύ, παραδινόμαστε!”». Αλλιώς θα αποκλειστούν και τα στενά της Φλόριντα.

Εικόνα

Το Ισραήλ ετοιμάζεται να δαπανήσει εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια για να ενισχύσει τον μηχανισμό προπαγάνδας του, καθώς επιδιώκει να ανατρέψει την αρνητική εικόνα που έχει διαμορφωθεί παγκοσμίως λόγω της γενοκτονίας στη Γάζα και τους περιφερειακούς πολέμους. Όπως ανέφερε η Jerusalem Post, συνολικά 730 εκατομμύρια δολάρια έχουν διατεθεί στη Διεύθυνση Δημόσιας Διπλωματίας, γνωστή με το εβραϊκό όνομα Hasbara, η οποία επιβλέπει την ισραηλινή προπαγάνδα. Ζητούνται μουσικοί και τραγουδιστές.

Χάρτης

Ο Ντόναλντ Τραμπ ανάρτησε στην πλατφόρμα του χάρτη που παρουσιάζει τη Βενεζουέλα ως την «51η πολιτεία» των ΗΠΑ. Δεν ευδοκιμούν οι φοίνικες στη Γροιλανδία.

Ναυσιπλοΐα

Λεπτομέρειες για την προέλευση του θαλάσσιου ντρόουν που εντοπίστηκε στη Λευκάδα έδωσε ο Νίκος Δένδιας από τις Βρυξέλλες, προσερχόμενος στη συνάντηση των υπουργών Άμυνας των χωρών μελών της ΕΕ. Έκανε λόγο για «εξαιρετικά σοβαρό ζήτημα», υπογράμμισε τους κινδύνους για τη ναυσιπλοΐα, καθώς πρόκειται για περιοχή με ιδιαίτερα πυκνή κίνηση εμπορικών και επιβατικών πλοίων. Μπορεί να έπεφτε κάποιο ρωσικό πετρελαιοφόρο πάνω του.

Ποινή

Το Ισραήλ ψήφισε νόμο που επιτρέπει τη θανατική ποινή και τη διεξαγωγή δημόσιων δικών για όσους συνδέονται με τα γεγονότα της 7ης Οκτωβρίου. Και με δημόσιους λιθοβολισμούς.

Εκρηκτικά

Σε διεθνή και όχι ελληνικά ύδατα βρέθηκε το γεμάτο εκρηκτικά θαλάσσιο ντρόουν, σύμφωνα με το Νίκο Δένδια. Στη σωστή πλευρά των θαλασσών.

Επιχειρήσεις

«Συνολικά διεξάγουμε, είτε μόνοι μας, είτε με άλλους, εφτά επιχειρήσεις έξω από τα σύνορά μας», τόνισε ο υπουργός Άμυνας, Νίκος Δένδιας, φανερά υπερήφανος για την εμπλοκή των Ενόπλων Δυνάμεων σε στρατιωτικές επιχειρήσεις εκτός Ελλάδας, προσθέτοντας μάλιστα ότι «ουδέποτε στην ιστορία του ο ελληνισμός μπόρεσε να το κάνει αυτό». Και μια όγδοη σε σπηλιές της Λευκάδας.

Ονόματα

Σε ανάρτησή του ο Αχιλλέας Μπέος αναρωτιέται «από πού κι ως πού» γράφτηκαν μπροστά από τη Βουλή τα ονόματα των νεκρών των Τεμπών, καλώντας ανοικτά τον Κυριάκο Μητσοτάκη να πάρει «μια μπουλντόζα και μια καθαρίστρια» και να τα σβήσει. Μάλιστα, τον κατηγορήσε ότι «κακώς το επέτρεψε» και δήλωσε ότι η εικόνα αυτή «πολύ τον ενοχλεί», καθώς «είναι αδιανόητο μετά από τρία χρόνια να συνεχίζει να υπάρχει αυτή η εικόνα απέναντι σε εκατομμύρια επισκέπτες, που επισκέπτονται την πατρίδα μας». Στη θέση τους θα μπορούσαν να αναγράφονται οι περιοχές επιχειρήσεων εκτός ελληνικού εδάφους.

Το όνομα ενός δρόμου στην Καισαριανή και η 9η Μάη

Στις 9 Μαΐου 1945, λίγο μετά τα μεσάνυχτα, πραγματοποιήθηκε το φαινομενικά «ακατόρθωτο». Υπογράφεται η άνευ όρων παράδοση της ναζιστικής Γερμανίας και τελειώνει ουσιαστικά ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος. Προηγήθηκαν 4 χρόνια αδιάκοπου και αδιάκριτου ναζιστικού μακελίου, που τερματίστηκε με τη συντριβή 150-200 περίπου γερμανικών μεραρχιών (το 70-80% των συνολικών Γερμανικών δυνάμεων), από τον Κόκκινο Στρατό. Την ίδια στιγμή στη Δύση πολέμησαν περίπου 40-80 γερμανικές μεραρχίες (15-25% των γερμανικών δυνάμεων), ενώ στη Βόρεια Αφρική της υπερτονισμένης αγγλοαμερικανικής επικράτησης οι Γερμανικές δυνάμεις δεν ήταν πάνω από 4-8 μεραρχίες (2-5% των γερμανικών δυνάμεων).

Η Μεγάλη Αντιφασιστική Νίκη των Λαών της 9ης Μαΐου συμβολίζει δικαίως το ασύλληπτο μέγεθος της θυσίας, της αντοχής και της συλλογικής δύναμης εκατομμυρίων αντιφασιστών και κομμουνιστών, που πολέμησαν μέχρι τέλους για να ηττηθεί το ναζιστικό-φασιστικό τέρας. Αυτό ακριβώς το τιτάνιο έργο υπογράμμισε ο Χέμινγουεϊ γράφοντας «κάθε άνθρωπος που αγαπά την ελευθερία χρωστάει στον Κόκκινο Στρατό περισσότερα απ' όσα θα μπορέσει ποτέ να ξεπληρώσει». Κι αυτός ακριβώς είναι ο λόγος που η συγκεκριμένη ημέρα συγκεντρώνει το μίσος των ακόλουθων του εκμεταλλευτικού-καταπιεστικού συστήματος, σε όλες τις εκδοχές του.

Ωστόσο, στη φετινή επέτειο «έλαμψε δια της απουσίας» το εθιμοτυπικό αντικομμουνιστικό «ανάθεμα» ενάντια στον Κόκκινο Στρατό και τη Σοβιετική Ένωση. Η «ημέρα της Ευρώπης» και η ξεδιάντροπη «εξίσωση του ναζισμού με τον κομμουνισμό» ατόνησε. Ωστόσο, ένα φαινομενικά άσχετο με την επέτειο κείμενο, με ύποπτη ημερομηνία εμφάνισης (8 Μαΐου και ώρα 00:00), σε ύποπτη ιστοσελίδα (στην «Μητσοτάκης über alles» Liberal) και από ιδιαίτερα ύποπτο αρθρογράφο (τον εμμονικό αντικομμουνιστή Σ. Μουμτζή) «υπονοούσε» μια σπασμώδη αντίδραση στην επέτειο. Βέβαια, η ηλιθιότητα του εγχειρήματος είχε έναν πολύ συγκεκριμένο στόχο, καθόλου άσχετο με την επέτειο της Αντιφασιστικής Νίκης. Ας ξεκινήσουμε με μια υπόθεση.

Καθώς, λοιπόν, πλησίαζε η -για τον ίδιο- «αποφράδα ημέρα» της 9ης Μαΐου, ο Σ.Μ. απόρησε με

την αργοπορία του «επιτελικού κράτους». Ούτε ένα αφιέρωμα, ούτε ένα άρθρο ή σχόλιο δεν είχε εμφανιστεί στις φιλοκυβερνητικές εφημερίδες με «επετειακές» αντικομμουνιστικές κατάρρες. Στρώθηκε, επομένως, στη δουλειά και με πολλή χολή ετοιμάσε ένα αντι-επετειακό κείμενο, ελπίζοντας και σε μια ανάλογη ανταμοιβή. Δεν είχε κουραστεί καθόλου να το γράψει. Τα περισσότερα, αν όχι όλα, άλλωστε, δεν ήταν δικής του έμπνευσης. Αντλούσε από τη «μαύρη βίβλο του κομμουνισμού», από το βιβλίο τύπου «Εμφύλια Πάθη» των Καλύβα-Μαραντζίδη (ναι, του συμβούλου του Τσίπρα), με την πλημμυρισμένη στο αίμα Ελλάδα στο εξώφυλλο, όχι από τους ναζί, αλλά από το μαχαίρι των... κομμουνιστών!

Η έκπληξη που ακολούθησε ήταν οδυνηρή! Το κείμενο κατέληξε στα αζήτητα! Δεν είναι η ώρα για μετεμφυλιακές διχονοίες. Πλησιάζουν εκλογές. Χρειάζεται κάτι πιο πλάγιο και... (κουτο)πονηρό. Και τότε είδε μια είδηση που τον εξόργισε πολύ. Η μετονομασία ενός δρόμου στην Καισαριανή! Και η οργή του δεν θα ήταν απλώς ενάντια στον Κόκκινο Στρατό, ούτε καν μόνο στον ΕΛΑΣ, τον ΔΣΕ ή την Αριστερά γενικά. Θα ήταν και ενάντια στη δικιά του παράταξη! Για την «προδοσία» των δημοτικών συμβούλων της ΝΔ στον Δήμο της Καισαριανής, που συμφώνησαν σε αυτή τη μετονομασία στην Καισαριανή. Στην αλλαγή ονόματος της οδού «Τζων Κέννεντι» σε οδό «Ευτυχίας Μουρίκη (Μάνας του ΕΛΑΣ)». Απίστευτο, φυσικά, το θράσος του μαθητευόμενου ακροδεξιού και πρώην «ανανεωτικού αριστερού» απέναντι σε «από κούνια» νεοδημοκράτες, που συμφώνησαν -προς τιμήν τους, βέβαια- αλλά κάτω από το βάρος της... «κόκκινης και λαϊκής τρομοκρατίας» των ψηφοφόρων της Καισαριανής.

Δεν ήξερε, ισχυρίζεται ειρωνικά ο Σ.Μ, ποιος είναι ο Τζων Κέννεντι, ρωτώντας χωρίς αποτέλεσμα δεξιά και αριστερά. Ήξερε, όμως, καλά ποια είναι η «Μάνα του ΕΛΑΣ». Είναι η Ευτυχία Μουρίκη, ηρωίδα της Εθνικής Αντίστασης με εντυπωσιακή δράση στην Καισαριανή. Σε ηλικία 17 ετών εντάσσεται στις γραμμές της ΕΠΟΝ και στον εφεδρικό ΕΛΑΣ με δικό της λόχο ανδρών. Την ημέρα της εκτέλεσης των 200 της Καισαριανής εντάσσεται στο τότε ΚΚΕ. Πέρασε 12 χρόνια στη φυλακή, υπέ-

στη απομόνωση και απάνθρωπα βασανιστήρια. Ισχύει και για τη «Μάνα του ΕΛΑΣ» ό,τι έγραφε ο Χέμινγουεϊ για τον Κόκκινο Στρατό.

Όταν πια έμαθε ο Σ.Μ. ποιος είναι Τζων Κέννεντι, διέκρινε από την ανάποδη την ιεροουσία, θίχτηκε και η δουλοπρέπεία του. Παρότρυνε, μάλιστα, στους απογόνους του Τζων να κινηθούν νομικά κατά του Δήμου της Καισαριανής! Η Βλακεία, φυσικά, δεν έχει πάτο.

Παρά τη χολιγουντιανή «αγιοποίηση» του 35ου πρόεδρου των ΗΠΑ, πρόκειται για ένα ακόμη «φωτοστέφανο» αιματοβαμμένο: αποτυχημένη εισβολή στον κόλπο των Χοίρων, κρίση των πυραύλων και απειλές για Γ΄ΠΠ, μεγαλύτερη εμπλοκή στο Βιετνάμ, πραξικοπήματα στη Λατινική Αμερική, αντικομμουνισμός, ψυχροπολεμική πολιτική. Του άξιζε, επομένως, ένας δρόμος στην «αμερικανοκρατούμενη» Ελλάδα.

Όμως, όπως ειπώθηκε και από ό,τι ο ίδιος ομολογεί, «αυτό το άρθρο δεν αναφέρεται στην Αριστερά -αυτή τη δουλειά της κάνει-, αλλά στις τρυφερές, νεοδημοκρατικές ψυχούλες». Γιατί, σε αντίθεση με τις νεοδημοκρατικές «ψυχούλες», οι «απάνθρωποι» αριστεροί δεν θα επέτρεπαν ποτέ να δοθεί π.χ. το όνομα του «Τσαούς-Αντων» σε έναν δρόμο. Ποιος είναι ο «Τσαούς-Αντων»; Ο -κατά κόσμον- Αντώνης Φωστερίδης, που αφού ανέβηκε στο βουνό καταδικωμένος από τις βουλγαρικές αρχές για... τον φόνο της γυναίκας του, αναγνωρίστηκε ως αρχηγός ολιγομελούς ομάδας από τους Άγγλους. Για να δολοφονεί με δόλο ΕΛΑΣίτες, παριστάνοντας τον «αντιστασιακό». Μετέπειτα έκανε «καριέρα» στο μετεμφυλιακό κράτος των δοσιλογων, που δολοφονούσε, εξόριζε, βασάνιζε αγωνιστές.

Οι απολογητές του παλιού και νέου δοσιλογισμού διεκδικούν προτομές και ονόματα οδών που αρμόζουν στη βαρβαρότητα που εκπροσωπούν. Οι λαϊκές και κομμουνιστικές δυνάμεις, παρά τη σημερινή υποχώρηση, αποτελούν ιστορικά τη δύναμη ενάντια στο σκοτάδι. Αξίζουν, όχι τόσο ή μόνο, προτομές και ονόματα δρόμων, αλλά το μέλλον του κόσμου. Η Αντιφασιστική Νίκη των Λαών υπενθυμίζει ότι όσο δύσκολοι κι αν είναι οι καιροί, οι λαοί μπορούν να νικήσουν.